



ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ஸ்தாபகர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர் 3

ஆசார்யாக்ஞேரஸரரான

பி ள் னை லே ர க ர ச ர ர் ய ர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

**மு மு க்ஷு ப்படி**

என்னும் ரஹஸ்ய ரத்நமும்

இதற்கு

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

**திருமந்திரார்த்தம்**

என்னும் வ்யாக்்யாநமும்

[முகவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]

[முன்றாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர்:-

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

அட்வகேட்.

3 பி புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-17.

விலை ரூ 15.00

தபால் செலவு தனி



## ★ முதல் பதிப்பின் முகவுரை ★

1. ஸர்வதூரி ஆனியில் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய பரந்தரஹஸ்யம் முதலான எட்டு ரஹஸ்ய க்ஞரந்த்ருங்கள் அஸ்மத்காதபாத்ருக்களால் வெளியிடப்பட்டன. அப்போது அகப்படாததும், பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளியதுமான தத்வத்ரய ஸங்க்ஞரஹமென்னும் ரஹஸ்யமும், ஸர்வஜ்ஞஸார்வபெளமரான பிள்ளைலோகாசார்யரருளிய முமுக்ஷுப்படியெனும் ரஹஸ்ய ரத்நமும், அதற்கு விஸ்த்ருவாக்கிஷ்ணாமணியென்னும் விருது பெற்ற ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளருளிய திருமந்த்ரார்த்தக்ஞவ்யாக்ஞானமும் ஸ்ரீஸுத்திமாலை பத்தொன்பதாவது மலராக விளம்பி ஆவணி ரோகினியில் வெளியிடப்பெறுகிறது.

2. ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்ஞரஹமென்னும் அதிக்ஞப்பீர ஸ்ரீஸுத்திகளைக்கொண்ட இந்த கிரந்தத்திலுள்ள சிவ வாக்கியங்கள் தத்வத்ரய வ்யாக்ஞானத்தில் மணவாளமாமுனிகளால் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குத் தத்வத்ரய விவரணமென்னும் வியாக்கியானமொன்று ஆச்சான் பிள்ளை தம் மாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளதென்றும் தத்வத்ரய வியாக்கியானத்திலிருந்தே தெரிகிறது. தத்வத்ரய விவரணத்திலிருந்தும் மாமுனிகள் பல வாக்கியங்களை எடுத்திருக்கிறார். தெளர்பாக்கியவசத்தால் அந்த அக்ஞ்ருவிவரணக்ஞரந்த்ரும் எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை. 'ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்ஞரஹம்' மதறாஸ் ஓரியண்டல் மாநுஸ்க்ரிப்ட்ஸ் லைப்ரரியிலுள்ள ஒரு ஓலை ஸ்ரீகோஸத்திலுள்ளது. அதைக்கொண்டே இப்போது இது அடியேனால அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இது பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளியதே என்பதை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸுத்திகளைக்கொண்டு மேலே நிரூபிப்போம்.

3. பெரியவாச்சான் பிள்ளை பல ரஹஸ்யங்கள் அருளியிருந்தபோதிலும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை ஸங்



கூரஹமானவை. மிகவிரிவான பலரஹஸ்யகூரந்தங்களை முதன்முதலாக அருளிச்செய்தபெருமை பிள்ளைலோகாசார்யர் ஒருவருக்கே உரியதாகும். அவற்றிலும் முழுக்ஷுப்படி என்னும் ரஹஸ்யம். ரஹஸ்யதர்யத்தின் அரும்பொருள்களனைத்தையும் பேதைபாமரரும் உணரும்படியான எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. இதனாலேயே மாமுனிகள் பூரஹ்மஸூத்ரம்போல் கும்பீரமான இதற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்தார்; ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் முழுவதும் இதைக் காலக்ஷேபகூரந்தமாக்கக்கொண்டு குலாவுகின்றது.

4. இதற்கு மாமுனிகள் அருளியுள்ள வியாக்கியானம் அகிகும்பீரமானதாய். “உத்தார்த்தவிஸுதீகாரயுத்தார்த்தாந்தரபோதநம் | மதம விவரணம்” என்னும் விவரணலக்ஷணத்திற்கு ஏகலக்ஷ்யமாயிருப்பதாய், பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸாரத்தைப் பிழிந்து தருமதாயிருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானத்தில் பற்பலவிடங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தின் பங்க்திகளை, பிள்ளைலோகாசார்யருளிய அர்த்தங்களுக்கு ஸ்வாத்யூப்ரமாணமாகக் காட்டியருளுகிறார் மாமுனிகள்.

5. ஸுப்ரஸித்தக மஹாவித்யவாணம். தென்மொழி வடமொழி வேதங்கரைகண்டவரும், ஸ்ரீவைஷ்ணலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகர்ரகருமான காஞ்சி ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகள் பரந்தரஹஸ்யகர்த்தரு விஷயத்தில் க்ருத்துவேற்றுமை கொண்டுள்ளார்கள். (அஷ்டாத்யாயி முதலானவற்றிலுள்ளபடி) அவர்களுடைய திருவுள்ளம் பின்வருமாறு:-(1) தத்வதர்யம் அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில், “தத்வதர்யவிவரணத்தில் ஆச்சான் பின்னே ஒருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்தார். தத்வரிருபணத்திலே (வாதிசுகேஸரி) ஜீயர் மற்றொருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளினார். பிள்ளைலோகாசார்யர் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறவராகையாலே, ஆவரணக்ரமத்தை அரு

ளிச்செய்யாமலே விட்டுவிட்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியின்றே அருளிச்செய்தது" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியிருக்கிறார். (2) இதிலிருந்து விவரண கர்த்தாவான ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையிலும் வேறுபட்டவரென்று தெரிகிறது. (3) பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்த சுருக்கமானதொரு தத்வத்ரயக்ரந்த்ரத் திற்கு அவருடைய குமாரரான (நாயனார்) ஆச்சான்பிள்ளை விரிவான வியாக்கியானமாக தத்வத்ரய விவரணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. (4) மணவாளமாமுனிகள் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களிலே பரந்தரஹஸ்யம், மாணிக்கமாலாஜிதந்தேவ்யாக்யானம், க்யூத்யவ்யாக்யானம், தத்வத்ரய விவரணம் ஆகிய கிரந்தங்களின் கர்த்தாவாக எடுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை நாயனாராச்சான்பிள்ளையெய்திய. பெரியவாச்சான்பிள்ளையல்லர் என்பதும் விளங்குகிறது. இது ஸ்ரீகாஞ்சிஸ்வாமியின் திருவுள்ளம்.

6. உபாயவேதார்த்த ரஹஸ்ய குருபரம்பராதி க்யூரந்த்ரங்களில் அப்ரகிமமான ஜ்ஞானமுள்ளவரும், ஆராய்ச்சியாளரில் தலைவரும், அநந்தகல்யணகுணநிதியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு நிலைநிற்கும். உபகாரங்கள் பல செய்திருப்பவருமான அஸ்மத்தாதபாத்ரர்கள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிகளால் ரஹஸ்ய க்யூரந்த்ரங்களில் எடுக்கப்பட்ட பரந்தரஹஸ்யாதி கர்த்தா பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்று ஷோட்யூத்யாயியில் பல கிரந்தங்களைக்காட்டி நிரூபித்தார்கள். மாமுனிகளுக்கு முன்னும், அதிஸம்பகாலத்தில் பின்னாலும் தோன்றிய பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம், ரஹஸ்யவிவேகம், அஷ்டஸ்ரீலக்ஷ்வாக்யானம். பெரியதிருமுடியடைவு முதலான பல கிரந்தங்களில் பரந்தரஹஸ்யாதி களைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதாகவே எடுத்திருப்பதை விரிவாகக் காட்டியருளினார்கள். இவற்றுக்குப் பூத்யுகமில்லாதபடி மாமுனிகளின் தத்வத்ரயவ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்திக்கு "ஸ்திதஸ்ய க்யூதிஸந்தநீயா" என்கிற ரீதியிலே ஒருவகையாக நிர்வாஹமும் காட்டி

னார்கள். தத்வத்ரயஸங்க்ரஹென் னும் (இப்போது அடியேன் அச்சிட்டிருக்கும்) க்ரஹம் அப்போது கிடைக்காமையாலே அப்படி நிரவஹிக்கேரிட்டது. பரந்தரஹஸ்ய விவாதம் முடிந்தபிறகு அடியேன் சென்னையிலிருக்கையில் ராஜகீய புஸ்தகாலயத்திலிருந்து தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹத்தைநகலெடுத்துப் பார்த்ததில் பல புதியவிஷயங்கள் வெளியாயின. அவற்றை ஸமய விஸேஷத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு வெளிப்படுத்தும்படி அப்போதே அடியேனை எந்தையார் நியமித்தருளினார். அந்நியமனத்தைப் பின்பற்றிச் சிறது எழுதுகிறேனடியேன். மஹான்கள் குற்றம் நீக்கிக் குணங்கொள்வாராக.

7. தத்வத்ரயம், அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில் "பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியேற அருளிச்செய்தது" என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— தத்வத்ரயவிவரணத்துக்கு மூலமான (இப்போது அச்சிட்டிருக்கும்) தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் என்னும் கிரந்தத்தின் 13-முகல் 22 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளில் (பிள்ளைலோகாசார்யரைப்போல்) ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்யாமல் அருளியிருக்கும் ஸூக்திகளையே விஷயமாகக்கொண்டது என்பது தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்தைப் படிப்பார்க்குப் புலப்படும். ஆகையால், இத்தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹத்தையருளியவர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையே என்று எதிர்க்கிடத்தது. தத்வத்ரயஸங்க்ரஹகர்த்தாவான இப்பெரியவாச்சான் பிள்ளையை இவர்க்கு முன்னும் பின்னும் ஆச்சான் பிள்ளையென்றும் மாமுனிகள் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காட்டுவோம் இனி. தத்வத்ரயம் ஈஸ்வரப்ரகரணம் 47-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில், "...இவ்வண்டத்திலே பூத்த, தாமஸமஷ்டி பூத்தன ப்ரஹ்மாதிறக்கும்; இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமான் தானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும். இதுக்கு மேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்" என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தையாலும் என்று மாமுனிகள் அருளியுள்ளார். இதில் ஆச்சான் பிள்ளையுடையவையாக எடுக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸுலக்திகள் தத்வத்ரயஸங்க்யஹத்தில் 25 26-வது சூர்ணைகளாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆகையால் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே மாமுனிகள் ஆச்சான் பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டாரென்று எடுத்துக்கொள்ளு.

8. தத்வத்ரயம் ஈஸ்வரப்ரகரணம் ஆறாவது சூர்ணை வ்யாக்யானத்தில் "எம்பெருமானுடைய திவ்யப் பா த்மகுணங்களாவன-ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி ஷட் குணங்களும் அதிலே பிறந்த ஸௌஸீல்யாதிசுங்களும்" என்ற தத்வத்ரயஸங்க்யஹ(சூர்ணை 45) ஸ்ரீஸுலக்தியை எடுத்து "அதிலே பிறக்கையாவது-வஸ்துத் கர்ஷாபா துக்ஷாட் குணயாயத் த குணபூ வமாகை" என்று அதற்கு விவரணத்திலே ஆச்சான் பிள்ளை அர்த்தமெழுதினார் என்று மாமுனிகள் அருளியிருக்கிறார். இதிலிருந்து தத்வத்ரயஸங்க்யஹத்துக்கு வ்யாக்யானமாகவே தத்வத்ரய விவரணம் அமைந்ததென்று தெளிவாகிறது.

9. தத்வத்ரயவ்யாக்யான அவதாரிகையில் 'நடுவிற்றிரு வீதிப்பிள்ளைபட்டார். ஆச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபுந் துநீர்மாணத்துக்கும் கருத்து இதுவிறே என்று அருளியுள்ளார் மாமுனிகள். இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆச்சான் பிள்ளையும், மூலமான தத்வத்ரயஸங்க்யஹ கர்த்தாவான பெரியவாச்சான் பிள்ளையாகவே இருக்கமுடியும்.

10. தத்வத்ரயம் சித்ப்ரகரணம் மூன்றாவது சூர்ணை வியாக்கியானத்தில், "நடுவிற்றிரு வீதிப்பிள்ளைபட்டரும், ஆச்சான் பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் அசித்துப் க்ரமமாக அருளிச்செய்தார்கள்" என்று அருளினார் மாமுனிகள். தத்வத்ரயஸங்க்யஹம் அசித்துப் க்ரமமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூலமான அந்த கிரந்தத்தை அருளிய பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே ஆச்சான் பிள்ளையென்று மாமுனிகள் இவ்விடத்திலும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது தெளிவு. ஆக, பெரியவாச்சான் பிள்ளையென்று நடுவில் குறிப்பிடப்பெற்றவரையே தொடக்கத்தில்

இரண்டிடங்களிலும். கடைசியில் ஓரிடத்திலும் மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்பது மறுக்கவொண்ணாதது.

11. இகனால் தத்வத்ரயஸங்க்யரஹத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பதும் அவரை மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் உறுதியாகிறது. தத்வத்ரய விவரணமருளியவரையும் ஆச்சான்பிள்ளையென்றே குறிப்பிடுவதால் அவரும் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையேயாகவேண்டும்.

12. இவற்றிலிருந்து மாமுனிகளால் ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்களில் பரந்தரஹஸ்யம். மாணிக்கமாலே, ஜிதந்தே வ்யாக்யானம், க்யூத்யவ்யாக்யானம் ஆகிய கிரந்தங்களை அருளிய வராகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பது தெளிவாகிறது. இது மற்ற ப்ராசீநக்யரங்களுக்கும் பின்வரும் காரணங்களாலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது; (1) மாமுனிகளின் திருவடியான பரவஸ்து பட்டர் பிரான்ஜியந்தாமருளிய அந்திமோபாயநிஷ்டையில் மாணிக்கமாலையைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (2) மாமுனிகளுக்கு சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குள்ளிருந்த ரஹஸ்யவிலேககாரர் பரந்தரஹஸ்யம். க்யூத்யவ்யாக்யானம் முதலானவற்றைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (3) மாமுனிகளுக்கு சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குள்ளிருந்த அஷ்டஸ்வோகீவ்யாக்யானதாவும் நாயனூராச்சான்பிள்ளையிலும் வேறப்பட்டவரான ஆச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யாதிசுர்த்தா என்று காட்டுகிறார். அதோடு வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையருளிய அஷ்டாஷ்டரதீபிகையென்னும் ரஹஸ்யத்திலும் பரந்தரஹஸ்யத்திலும் வெகுநீண்டதான ஒரு பகுதி ஒரே மாதிரியாயிருப்பதைக் காட்டியிருக்கிறார். இகனாலும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பின் ஷப்ரஹ்மசாரியான் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்த

ரஹஸ்யகர்த்தா என்பது ஸித்திக்மம். (4) திருமுடியடைவுகள் முதலானவையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யகர்த்தாவென்று கேட்குஷிக்கின்றன. (5) வெகுஸமீபகாலத்திலிருந்த கேட்காவர்த்தனம் ஸ்வாமியையும் அயோத்திஜீயர் ஸ்வாமியையும் தவிர ப்ராசினர் எவருமே இந்த கிரந்தங்களை நாயனாராச்சான் பிள்ளையுடையவைகளாகச் சொல்லியதில்லை. (6) இன்றளவும் எல்லா வித்வான் களாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையுடையதெனக் காலகேஷ்பகேட்கூஷ்டிகளில் குலாவப் பட்டுவரும் கூத்யவ்யாக்யானத்தை மாமுனிகள் தத்வத்ரயவ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான் பிள்ளையுடையதென எடுத்திருக்கிறார். இதுவும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே மாமுனிகளெடுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளையெனத் தெளிவாக்குகிறது. (7) ஸகல வித்வான் களாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையுடையதெனக் குலாவப்படும் ஜிதந்தேவ்யாக்யானத்தையும் மாமுனிகள் ஆச்சான் பிள்ளையுடையதாக எடுத்திருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. இக்காரணங்களால் முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான் பிள்ளையருளியதாகப் பலகால் எடுக்கப்படும் பரந்தரஹஸ்யத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இது அஸ்மத்தாதபாதூர்களின் கிருவுள்ளம்.

13. மாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களில் எடுக்கப்படும் ஆச்சான் பிள்ளை யார் என்று கண்ணாடிபேரல் காட்டித் தருவதாகையாலே 'தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம்' என னும் கிரந்தம் முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தோடு சேர்த்து வெளியிடப்படுகிறது. இதுவரை இந்நூல் ஷேறு எவராலும் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

14. தத்வத்ரயவிஷயமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும், ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாகப் பிள்ளைலேகாசார்யரும் முணவாள மாமுனிகளும் அருளியிருப்பவையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகாரகமானவையுமான ஸ்ரீஸூக்திகளை

ஒரே ஸம்புடமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் அவதார துனமான ஸ்ரீஜயந்தியன்று வெளியிடுவதன் மூலம் ஐந்தாம் ஸாப்யல்யம் பெற்றவனாகிறேன்.

விளம்பி, இங்ஙனம்,  
ஆவணியில் ரோகிணி. ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்,  
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

## மூன்றாவது பதிப்பின் முகவுரை

மணவாள மாமுனிகளின் ஆறாவது நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு ஸாதாரண வருஷம் ஐப்பசித் திருமூல நன்னாளில் இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த மூன்றாவது பதிப்பு திருவல்லிக்கேணி என்னென்னோ பிரிண்டர்ஸ் மூலம் பாலிமார் பிரிண்டிங் முறையில் அவ்விரண்டாவது பதிப்பின் மறுபதிப்பாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவருகிறது. முதல் இரண்டு பதிப்புக்களில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம் அடியேனெழுதிய உரையுடன் தனியாக வெளியிடப்பட்டு விட்டபடியால் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்நூல் ஸுதர்சனம் ஸ்தாபகரின் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி மூன்றாவது நினைவு மலராக வெளிவருகிறது.

ப்ரஜோத்பத்தி தாஸன்,  
சித்திரையில் ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,  
செய்ய திருவாதிரை. 'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

ஸ்ரீ :

திருமந்த்ரார்த்தம் தொடங்கும்போது அனுஸந்திக்கும்  
தனியன்கள்

[“ஸ்ரீஸைலஸா” விவிரந்து “ப்ரணதேதாஸமி நித்யம்” வரை  
பொதுத்தனியன்களை அனுஸந்தித்தபின் பின்வரும் தனியன்  
களை அனுஸந்திப்பது.]

மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ரஹஸ்யார்த்த, ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையின் ஒட்டுத்தன்

லோககுரு ஸுமிஸ்சஹ பூவீ: கூர்குலோத்மதாஸமுதாரம்।

ஸ்ரீநகபத்யபி, ராமவரேஸௌ தீப்ரஸயானகுருஞ்சபுஜேஹம்॥

லோககுரும குருபி, ஸ்ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸ  
முதாரம்।  
ஸ்ரீநகபத்யபி, ராமவரேஸௌ தீப்ரஸயானகுருஞ்சபுஜேஹம்॥

பூர்வோக்த குருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேக தனியன்கள்

பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன்

(ஈயுண்ணி பத்மநாபுர் அருளிச்செய்கது)

லோகாசார்ய ஸுரவே க்ருணபாடஸ்ய சூனவே।

ஸம்ஸாரமோகிஸந்த்ரஜிவஜிவாதவே நம:॥

லோகாசார்யாய குருவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூனவே।

ஸம்ஸாரமோகி, ஸந்த்ரஜிவ ஜீவஜீவாதவே நம:॥

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த

கூரகுலோத்தமதாஸர் தனியன்

லோகாசார்யகுபாபாந் கௌண்டியகுலமூபணம்।

ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்மதம்॥

லோகாசார்யக்ருபாபாத்ரம் கௌண்டியகுலமூபணம்।

ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்மதம்॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

நம: ஸ்ரீஸைலநாதாய க்ருந்தீநகராஜந்மநே।

ப்ரஸாத்ஸலப்தபரம் ப்ரப்ய கைங்கர்யஸாலினே॥

நம: ஸ்ரீஸைலநாதாய க்ருந்தீநகராஜந்மநே।

ப்ரஸாத்ஸலப்தபரம் ப்ரப்ய கைங்கர்யஸாலினே॥



மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான  
கோட்டுர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்  
லோகார்யபுத்தாஜரஜத்சாயிதாந்தரம் ।

ஜானவீராயஜலபி வந்தே சோமயவர் குரும் ॥

லோகாசார்ய பதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம் ।  
ஜ்ஞாநவராக்யஜலபி வந்தே ஸௌம்யவரம் குரும் ॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த  
திருக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான தாதரண்ணரையர்தனியன்  
ஜிஜிஹ்வதாதிதாசமமலமஷாஸ்தவிதம் ।

சுந்தரவரகுருகாந்நலிதஜானமந்நிதர் கலயே ॥

ஸ்ரீஜிஹ்வாவதாதீசுதாஸமமல மஸேஷஸாஸ்தரவிதம் ।  
ஸுந்தர வரகுருகருணாகந்தஜித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே ॥

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன்களை  
அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

வாநமாமஸேயர் அருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்  
திதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்  
ஓதுபுகழ்த்திருநாவீறுடையபிரான் தாதருடன்  
போதமணவாளமுனியொன்னடிகள் போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்  
வாழி முடும்பையென்னுமாநகரம்—வாழி  
மனஞ் சூழ்ந்த பேரின் பமல்குமிருநல்லா  
ரினஞ் சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு.

ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு  
ளேது மறவாத வெம்பெருமான்—நீதி  
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாதர்  
தொழுவார்க்கு வாராதுயர்.

இதன்பிறகு “நம:ஸ்ரீஸைவ” என்று தொடங்கி ஸ்வா  
சார்ய பரம்பரைத் தனியன்களை முன்போல் அநுஸந்தித்து  
முடிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சேயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ :  
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :



மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

## முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யான அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய். ஸ்ரீவைகுண்டூரிகேதநனாய். நித்யமுக்தா நுபுராவ்யனாய், நிரதிஸ்யாநங்க, யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுபவித்து நித்யகைங்கர்யரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அத்தை இழந்து, 1. “असन्नेव” (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்து. அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய். இவர்கள் கரணகளேபூரங்களை இழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற துஸாயிலே கரணதிகளைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டுவ்யபிசரியாதே தன்னையாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக, அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்தேஜாஷமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேத்யத்தையும் ததுபப்யுநம்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும். அந்த ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே, அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி. ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸுக்ஷ்ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வருபேரபாய புருஷார்த்த, யாத்ராத்த்மய ப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும், ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாசிப்பித்தருளினான்.

அதில், திருமந்திரத்தை ஸ்ரீபுத்தூரிகாஸ்ரமத்திலேஸ்வாம்பு  
பூசுநான நான் விஷயமாகப் ப்ரகாஸிப்பித்தான். துவயத்தை  
ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷய  
மாகப் ப்ரகாஸிப்பித்தான். சரமஸ்ரீலோகத்தைத் திருத்தேர்த்  
தட்டிலே ஸ்வாஸ்கிரகனான அர்ஜுநன் விஷயமாகப் ப்ர  
காஸிப்பித்தான். ஆகையாலே, 2. “**ஜம்நாபசமாஸம்**” (லக்ஷ்மீ  
நாத, ஸமாரம்பாடம்) என்று குருபரம்பராதியிலே ஈஸ்வரனை  
அனுஸந்திக்கிறது.

இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான் ஸுபுத்தும் ஸுகுரஹமா  
யிருந்தேதயாகிலும் அர்த்தம் உபதேஸுசூக்யமாயகையாலும்,  
அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும்,  
அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேஸு  
பரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்த விஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும்  
ஸுகுரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் பிள்ளைலோகாசார்யர்  
தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபுந்தமுதேசுந அருளிச்  
செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்று  
ப்ரபுந்தம் இட்டருளியிருக்கக்கேதேயும், அதில் யாதுருச்சி,  
கப்படி அதிஸங்குரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருத  
மாகையாலும், ஸ்ரீய:பதிப்படி உபயதேஸுஷமுமின்றிக்கே  
இருந்தேதயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யபுஹுளமாகையாலே  
பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும்,  
த்ரிவிததேஸுஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபுந்தமிட  
வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லாவற்றுக்கும் பின்  
பிறே முமுகுஷுப்படியாகிற இப்ரபுந்தம் இட்டருளிற்று.

ஆகையேறே, அல்லாத ப்ரபுந்தங்கள் கிடக்க, இத்தை  
எல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வ  
ப்ரபுந்தங்களில் அநுத்தமான அர்த்த விஸேஷங்களும் இப்ர  
புந்தத்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லார்க்கும்  
ஆகாரணியமாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை முற்றிற்று.



ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

## முமுகூஷுப்படி-திருமந்த்ரப்ரகரணம்

மூ. 1. முமுகூஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம்மூன்று.

முமுகூஷுப்படி வ்யாக்யானம்—திருமந்த்ரப்ரகரணம்

வ்யாக்யானம்:—(முமுகூஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று ) முமுகூஷுவாகிருடன் மோக்ஷத்திலே இச்சைசூயுடையனானவன். “सुखं मोक्षेण” (முசல் மோக்ஷணே)யிதே தூது. இத்தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில இச்சைசூபிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராபதி காமனுகும் முமுகூஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேகை இல்லையிதே. ஆகையால், இவர் முமுகூஷுவென்கிறது. புகுவத்ப்ராபதி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சைசூபிறந்தவனை. ஏவம்பூகனானவனுக்கு (அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) என்றது—இவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாயபுருஷார்த்தங்களுக்கையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுவது—என்கை 3. “खज्ञानं प्रापकज्ञानं प्राप्यज्ञानं मुमुक्षुभिः। ज्ञानवयमुपादेयमेतदव्ययं किञ्चन॥” (ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுகூஷுபி:। ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏதத்யந்யந் கிஞ்சந॥) என்னக்கடவதிதே. (ரஹஸ்யம் மூன்று) என்று இவர் உத்தேசிக்கிறது—திருமந்த்ரமும் த்வயமும் சரமஸ்லோகமுமாகிற இவற்றை என்னுமிடம் மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்களென்கிறது—ஸ்கலவேத்யாந்த ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதகதயா பரமகுஹ்யங்களாகையாலே. ஆக. இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்த்தேஸமும், தத்ஜ்ஞாதவ்ய நிர்த்தேஸமும்பண்ணியருளினாராய்த்து.

இனி, அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரத்யுமரஹஸ்யம் ஏது என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார். 'அதில் ப்ரத்யும ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று:

மு. 2. அதில் ப்ரத்யும ரஹஸ்யம்—திருமந்த்ரம்.

வ்யா:—அதாவது-அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, இவ்வதிக்காரிக்கு ப்ரத்யுமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம் ஸ்வரூபயாத்யா தம்யபரமாய், த்யாஜ்யோபாதேத்யவிப்யாக ஜ்ஞாநத்தைப்பரிபூர்ணமாகப்பிறப்பிக்கும் தான திருமந்த்ரம்- என்கை. அநந்யார்ஹஸேஷத்வம். அநந்யரணத்வம், அநந்யபேத்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூபயாத்யா தம்யப்ரதிபாதுநபரமாய், தத்யநு குணமான த்யாஜ்ய உபாதேத்யவிப்யாக, தத்யுமஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. இம்மந்த்ரத்தாலே ஸுஸிக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனுக்கிறே. மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜரிப்பது. ஆகையால், ஸ்வரூபயாத்யா தம்யபரமான திருமந்த்ரம், ப்ரத்யும ரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரஸேஷம் விவரணமானாற்போலே மந்த்ரஸேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரமஸ்ஸோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்த ந்யாயத்தாலும், இதினுடையப்ரத்யுமம் எரித்தியிறே. ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரத்யும ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று இவர் அருளிச் செய்தது. இத்தை மந்த்ரமென்கிறது 4. "मन्त्रं त्रयत इति सूत्रः" (மந்தாரம் த்ரயத இதி மந்த்ர:) என்கிறபடியே ஸப்த்யுஸக்தியாலும் அர்த்த்யுபேத்யநத்தாலும் தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஸப்த்யுஸக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு. அர்த்த்யுபேத்யநத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு. அர்த்த்யுபேத்யநத்தாலே

ரக்ஷகமாகையாவது. 5. “देहासक्तात्मवृद्धिर्यदि भवति पदं साधु विद्यात् तृतीयं, स्वात्मन्यान्वो यदि स्यात्प्रथममितरशेषत्वधीश्वद्वितीयम्। आत्मत्राणोन्मुखश्चैत्रम् इति च पदं वान्धवाभिसलोलः शब्दं नारायणाख्यं विषयचपलधीश्वेत् चतुर्थी प्रपन्नः॥” (தேஹாஸக்தாத்மபுத்தி, யதி, புவதி பதம் ஸாது, வித்யாத் த்ருதீயம், ஸ்வாதந்தர் யாந்தேநா யதி, ஸ்யாத் ப்ரத்யம் இதரஸேஷத்வதீஸ்சேத் த்விதீயம்। ஆதமத்ராணோந்முகஸ்சேநம் இதி. ச பதம் பூந் த்வாபாஸலோலஸ் ஸப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபல தீஸ்சேச் சதுர்த்தீயம் ப்ரபந்ந: ||) என்று பட்டர் அருளிச்செய்த படியே தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாத்மாபிழாநமும், ஸ்வாதந்தர்யமும். அந்யஸேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வந் வயமும். அபூந்து, ஸங்க்யமும் விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாத படிபண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை.

இனிமேல் இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத்யம் இன்னுடைய அநுஸந்தாரநக்ரமக்யநமுக்யத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘திருமந்தரத்தினுடைய’ என்று தொடங்கி.

மூ. 3. திருமந்தரத்தினுடைய சீர்மைக்குப்போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்தி க்கவேணும்.

வ்யா:- திருமந்தரத்துக்குச் சீர்மையாவது. 6. “ऋचो यजुषि सामानि त्रयैवाथर्वणानि च। सर्वमष्टाक्षरान्तस्त्वम्” (ருசோ யஜுஸி ஸாமானி த்ரயைவா த்ரவணானி ச। ஸர்வமஷ்டாக்ஷரான்த:ஸ்த்வம்) என்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாய், † “யற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே ஜ்ஞா தவ்யஸகலரர்த்தப்ரதிபாதித்யமாய், 7. “मन्त्राणां परमो मन्त्रो गुह्यानां गुह्यमुत्तमम्। पवित्रं च पवित्राणां मूलमन्त्रः सनातनः॥” (மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம்। பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந்:) என்கிறது.

†பெரிய-திரு 8-10-3.

படியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ரமாய், குஹ்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்யமாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற செளரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது — தகும்படியென்கை. (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கை) யாவது — இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில் ஸுஷ்ஹ்ருக்யனாயிருந்த நுஸந்திக்குகையன்றிக்கே. இதின் வைவக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத்தோடே, குஹ்யமான விது அந்திகாரிகள் செவிப்படாதபடி 9. “संयत्नेन गोपयेत्” (மந்த்ரம் யதநே கேட்பயேத) என்கிறபடியே பேணிக்கொண்ட நுஸந்திக்கை, இப்படி அநுஸந்திக்கவே னுமென்கையாலே பரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்கலாகாதென்கிற நியமம் தோற்றுகிறது.

இப்படி. தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘மந்த்ரத்திலும்’ என்று கொடங்கி.

மு. 4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.

வ்யா:— அதாவது-ஜ்ஞாதவ்யார்த்தஜ்ஞாபகமான இம்மந்த்ரந்தன்னிலும், ஸுஷித்வஸூரணயத்வப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரத்ரயயுக்கதயா இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்சயவஸ்துவாயிருக்கிற ஈஸ்வரவிஷயத்திலும் 9. “तस्मै ब्राह्मणाधीनम्” (தம்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்) என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தையத்யாப்ரதிபத்தியுக்கனய்க்கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத்திலும் தக்கத்வைவக்ஷண்யா நுருபமாக ப்ரேமம் அதியோந உண்டானால். இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவது என்கை. 10. मन्त्रे तदेवतायाञ्च तथा मन्त्रप्रदे गुरो। विष्णु भक्तिस्सदा

कार्या सा हि प्रथमसाधनम्॥ (மந்தரே தத்தே,வதாயாஞ்ச தத்யா  
மந்தரப்ரதே, குரௌ। த்ரிஷு புக்திஸ் ஸத்யா கார்யா ஸா  
ஹி ப்ரத்யம ஸாத்யம்॥) என்னக்கடவதிறே.

இனி, இம்மந்த்ரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகத்யந  
முக்யத்தாலே இதினுடைய அப்ரதிமவைபுவத்தை அருளிச்  
செய்கிறார் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து,  
ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற  
இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே  
விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே  
இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி, தானே  
ஸிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை  
வெளியிட்டருளினான்

வ்யா:— ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—அநாத்யசித்ஸம்புந்த்யத்  
தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசி  
விவராய், ஐந்மமரணத்யக்வேலாபாதிக்களாய்த்திரிகிற  
புக்ஞதேதனார். (தங்கனையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து)என்றது—  
11. “दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नास्यथा लक्षणं  
तेषां वन्वे मोक्षं तथैव च॥” (தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே  
ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந:। நாஸ்யத்யா லக்ஷணம் தேஷாம் புந்தே  
மோக்ஷததேவ ச॥)என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்த்யுமானடக்க  
வச்சிஷ்டைவத்தை லக்ஷணமாகவுடையராயிருக்கிற தங்கனோ  
யும் 12. “पतिं विवश्य”(பதிம்விஸ்வஸ்ய) 13. “स्वास्तिव ब्रह्मणि स्थितं”  
(ஸ்வாஸ்திவம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்) இத்தாதிக்களிற்சொல்லு  
கிறபடியே கங்களுக்கு நிருபாதிக்கரோஷியாயிருக்கிற ஈஸ்  
வரனையும் அறியாதே என்கை. ஆனால், அறியாமலெல்லாமே  
மறந்தென்பான் என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந்  
நினைவுக்கு ப்ரச்யுதி வந்தவிடத்திலிறே மறந்து என்னலா



வது' என்னில்: /“மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே  
 ஸ்வதஸ்ஸரித் துமான ஸம்புந்த்யுத்தையுணர்ந்தால், முன்பு  
 நினைத்திருந்த அர்த்துத்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்  
 புந்த்யுத்திலுறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாராயித்தனை.  
 ( ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து ) என்றது— கீழ்ச்  
 சொன்ன அஜ்ஞாந்தகாலே வகுத்த ஸேஷியான ஈஸ்வர  
 விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்துத்தையும்  
 ப்ராபிககப்பெறுதே—என்கை. புருஷார்த்துத்தினுடைய  
 கௌரவத்தையும், அதுக்கிட்டுப் பிறந்துவைத்துக் கிட்டப்  
 பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து, ‘இழந்து’ என்கிறார்.  
 ( இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ) என்றது— ஸ்வ  
 ஸ்வரூபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்து ஜ்ஞானமும்  
 இல்லாமையாலே. ஸ்வஸேஷத்வாநுரூபமான ஸேஷிவிஷய  
 கைங்கர்யரூப புருஷார்த்துத்தை இழந்தோமென்கிற அலாபு  
 கலோந்தானுமின்றிக்கே—என்கை. ( ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்  
 கடலிலே விழுந்து நோவுபட ) என்றது— 14. “संसारसागरं  
 योरमनन्तक्षेत्राभाजनम्” ( ஸம்ஸாரஸாகுரம் கேடாரம் அனந்தக்லேஸ  
 புராஜநம் ) என்கிறபடியே அனந்தக்லேஸபுராஜநமாய். ஒருவரா  
 லும் ஸ்வயத்நத்தால் கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்  
 ஸாரமாகிற மஹாஸமுத்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து தாபத்ர  
 யர்பிபூகராய்க்கொண்டு க்லேஸப்பட—என்கை. இத்தால்,  
 தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்  
 துத்தை அறியாமையாலும். ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே  
 கிடந்து நோவுபடாநிற்க, விரோதியான ஸம்ஸாரந்தன்னையும்  
 தந்நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்ய  
 மான அர்த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்  
 தார்களென்கை. 15. “प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं” ( ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்  
 மணோ ரூபம் ) இய்யாதிப்படியே ஸகலூஸ்த்ரந்ங்களும் ப்ரதி  
 பாதிப்பது அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிதே. இவ்வர்த்துங்களை  
 இவர்களுக்கு ஸுக்ரஹமாக அறிவிக்கைக்காக, ஸகலூஸ்த்ர  
 ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்ட  
 ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது மேல்,—( ஸர்வேஸ்வரன் தன்

க்ருபையாலே) என்றது—16. “ईशेशितव्यसंवन्धादनिदं प्रथमादपि” (ஈசேஸிதவ்யஸம்பந்தாத் அநிதம்ப்ரத்யுமாத்யபி) என்கிற படியே அநாதியாக ஸர்வரோடுமுண்டான ஈசேஸிதவ்யஸம் பந்தத்தையுடையனான எம்பெருமான். 17. “एवं संसृतिचक्रस्थे भ्राम्यमाणे स्वकर्मभिः। जीवे दुःखाकुले विष्णोः कृपा काव्युपजायते॥” (ஏவம் ஸமஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபிஃ। ஜீவே துஃகாசுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே॥) என்கிற படியே இவர்கள் படுகிற துஃக்கத்தார்ஸநமா த்ரததாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே-என்கை. (இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரமசேரும்படி) என்றது—இப்படி ஸமஸாரஸாக்ரததிலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் 18. “त्वामेव शरणं प्राप्य निस्तरन्ति मनीषिणः” (த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராபய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:) என்றும், 19. “संसारार्णवमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसां। विष्णुपातं विना नान्यत् किञ्चिदस्ति परायणम्॥” (ஸமஸாரார்ணவமக்ஞாநாம விஷ்யாக்ரான்தசேதஸாம்। விஷ்ணு போதம விநா நாநயத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்॥) என்றும் சொல்லுகிற படியே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயபூதனான தன்னை யறிந்து ஸம்ஸாரஸாக்ரததைக் கடந்து அக்கரைப் படும்படி—என்கை. (தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று) என்றது—\* நரநாரணனுயலகத்தறநூல் சிங் காமைவிரித்தவன் என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நரனானதான் ஸிஷ்யனுமாய், நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று—என்கை. (திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்) என்றது—ஸகலஸாஸ்த்ரஸங்க்ரஹ மாய், அந்த ஸாஸ்த்ர தா த்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதி்யாநிற்கும் திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்—என்கை. அருளிச்செய்தானென்றோடுத வெளியிட்டருளினானென்றது. இப்போது தான் ஒன்றை நிர்மித்துச் சொன்னால்லன், அநாதியானதனை ப்ரகாஸிப்பித்தானித்தனை என்னுமிடமும், அதிசூஹ்யமாயுள்ளதனை

இவர்கள் தூர்க்குதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ரகாஸிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

ஆனால், ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமையாதோ? ஸிஷ்யனாய் நின்றது எதுக்காக? என்ன, அருளிச் செய்கிறார்— 'ஸிஷ்யனாய்' என்று கொடங்கி.

மூ. 6. ஸிஷ்யனாய் நின்றது, ஸிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது - ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளின அளவன்றிக்கே. தானே ஸிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு நின்றது. 20. “आस्तिको धर्मशीलश्च शीलवान् वैष्णवः शुचिः। गम्भीरश्चतुरो धीरः शिष्य इत्यभिधीयते॥” (ஆஸ்திகோ தூர்ம ஸீலவாச் ஸீலவாந் வைஷ்ணவஸ்பாஸி:। கும்பீரஸ்சதுரோ தீரஸ் ஸிஷ்ய இத்யபிதீயதே॥) 21. “शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म गुणानसूत्र। गुर्वेधं धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः॥” (ஸரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணநஸந்। குர்வர்த்தம் தாரயேத்யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத:॥) 22. “सद्वृद्धिः साधुसेवी समुचितचरितस्तत्त्वबोधाभिलाषी शुश्रूषुस्त्यक्तमानः प्रणिपतनपरः प्रश्नकाल-प्रतीक्षः। शान्तो दान्तोऽनसूयुः शरणमुपगतः शास्त्रविश्वासशाली शिष्यः प्राप्तः परीक्षां कृतविदमिमतस्तत्त्वतः शिक्षणीयः॥” (ஸத்யுத்தி: ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ்தத்வபோதாபிலாஷீ ஸுஸூஸ்யக்தமான: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்நகாலபர்தீக்ஷ:। ஸாந்தோ தூரந்தோநஸத்யுஸ்பரணமுபக்யதஸ்பாஸ்த்ரவிஸ்வாஸஸாலீ ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித்யுபிமதஸ்தத்வதஸ்பரீக்ஷணீய:॥) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியுளும். ஸாதுயாந்தர நிவ்ருத்தியும், பூலஸாதூர ஸுஸூருஷையும, ஆர்த்தியும், ஆக்யரமும், அநஸத்யையும் உடையனாயிருக்கையுமாகிற் ஸிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறியாமையாலே. அத்தை ஸ்வாநுஷ்டாரத்தாலே அறிவிக்கைக்காக—என்கை. உபதேஸுத்தாலே அறிவிக்குமளவில், ஸ்வேலாந் கர்ஷம் தேடிக்கொள்ள வந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங்கூடும்; அநுஷ்டாரத்தாலே அறிவிக்குமளவில், நமக்கும் இது

வேணுமென்று விஸ்வஸித்துப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

“இப்படி சிஷ்யனாய் நின்று இம்மந்திரஸீகைப் பண்ணி இவ்வழியாலேஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணுமோ? † ஞானக்கலைகள் என்கிறபடியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாத்யநாயன்றோ இருப்பது: அவற்றை அப்யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ?’ என்ன. ஸாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும். இம்மந்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை ஸத்யருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 7. ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகதநம்போலே.

வ்யா:—அதாவது-தத்வஜ்ஞாந ஜநகங்களான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ஆர்ஜிததநம்போலே அத்யாயாஸலப்யமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதேசமடியாகத் திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம். பைத்ருகதநம்போலே அநாயாஸலப்யமாயிருக்கும்—என்கை. 23. “शास्त्रज्ञानं बहुफलं बुद्धिजनकारणम्। उपदेशाद्वि बुद्ध्या विरमेत्सर्वकर्मसु॥” (ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுஃக்வேஸம் புத்த்யே ஸர்வகாரணம்| உபதேசாத் ஹரிம் புத்த்யவா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸு॥) என்னக்கடவதிறே. இத்தால், ஸாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் தத்ஸங்க்ரஹமான திருமந்திரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆனால், ஸாஸ்த்ரங்களொழிந்தகாகிறது; புகுவந் மந்த்ரந்தான் இதொன்றுமன்றே; பின்னையும் பலவில்லையோ? என்கிற ஸங்கையிலே. மந்த்ரந்த்ரங்களிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி. ‘புகுவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்’ என்கிறார்.

மு. 8. பகவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

வ்யா:-24. “ஆஸ்தாந் தே குணராஸி வத்யுக்ருணபரீவாஹாத்த்மநாம் ஐம்நநாம் ஸங்க்யா) 25 “வஹோ நூப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) 26. “தவானந்தகுணஸ்யாபிஷ்டேவ ப்ரத்யே குணா:) 27. “வஹுநி மெ வ்யதீதானி ஜ்மானி தவ சாஸ்திந” (புஹுநி மே வ்யதீதாநி ஐம்நாநி தவ சாஸ்திந) என்றும் \* “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றும். † “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்றும் இப்பாதிசுக்ளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவத்யுக்ருணங்களும், குணபரீவாஹரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்க்யாதமாயிருக்குமாபோலே, அவற்றை அநுபந்தித்திருக்கும் மந்த்ர விஸேஷங்களும் 28. “அனந்தா வை பக்யவந்மந்த்ரா:) என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்கும்-என்கை.

‘அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்குமோ?’ என்ன, ‘அவை தான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்’ என்கிறார்;

மு. 9. அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்.

வ்யா:- அதாவது—ஸ்ர்வவ்யாபகமான பக்யவத்ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், பக்யவத்யவதாரகுண சேஷ்டிதங்களில் ஒரொன்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவர்க்குமாயிருக்கும்—என்கை.

‘வர்க்குத்வயமும் தன்னிலொக்குமோ?’ என்ன, ‘அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்’ என்கிறார்.

மூ. 10 அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்திரங்களிலும் 29. “नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्” (நாராயணைய வித்ஸுமஹே. வாஸுதேவாய தீமஹி. தன்னோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்) என்று விஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபகமந்திரங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்களாயிருக்கும்—என்கை.

இந்த விஷ்ணுகாயத்ரியிலே நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்தங்கள் அந்த மந்திரத்தரயத்துக்கும் ப்ரத்யாக்ஷ நாமத்தரயங்களாகையாலே. ஸாதாரணபரணவ நமஸ்ஸுக் களோடேகூடின மந்திரத்தரயத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக் கடவது.

‘இந்த வ்யாபகமந்திரத்தரயமும் தன்னிலொக்குமோ’ என்ன. ‘இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரத்யாக்ஷம்’ என்கிறார்.

மூ. 11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரத்யாக்ஷம்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்ட மாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்திரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு. 29. “नारायणाय विद्महे” (நாராயணைய வித்ஸுமஹே) என்று ப்ரத்யாக்ஷமாயாத் தமாகையாலும். அர்த்த பூர்த்த்யாக்ஷங்களாலும். 30. “नास्ति चाश्वरात्परः” (நாஸ்தி சாஷ் டாக்ஷராத் பர:) 31. “न मन्त्रोऽश्वरात्परः” (ந மந்த்ரோஷ் டாக்ஷ ராத் பர:) என்னும்படியான பெருமையையுடைய திரு மந்திரம் ப்ரத்யாக்ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

‘மற்றை வ்யாபகத்துவயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது?’ என்ன. ‘மற்றையவையிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரிக்கூரஹமும் அபூர்த்தி யும் உண்டு’ என்கிறார்.

மு. 12. மற்றையவை இரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரி க்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

வ்யா:— அதாவது-வாஸுதேவவிஷ்ணுஸப், சங்களான மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டுக்கும். நாராயண ஸப், தும் போலேஸ்வரூபரூபகுணதிகளையெல்லாம் ப்ரதிபாதிபாதிதே, ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே. நிர்விஸேஷ்சிந் மாத்ரவஸ்துவாதிக்களான குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதூரித் துப்போருகையாகிற அஸிஷ்டபரிக்ரஹமும். வ்யாபயாத்யா ஹாராதிஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டு-என்கை. 'ஷ்டுக்ஷரி-வ்யாப்யபத்யார்த்தங்களையும். வ்யாபநப்ரகாரத் தையும் வ்யாப்திபுலத்தையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களை யும் சொல்லாதே. வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாஸகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே யும். வ்யாப்யபத்யார்த்தங்களுக்கு வாசகஸப், தும் இவ்வாமை யாலும் 'सर्वं वसति" (ஸர்வம் வஸதி) என்று அர்த்தபுலத் தாலே ஸர்வஸப், தும் புகுந்தாலும், அதில் குணம் அவ்யயி யாமையாலும். இனி. குணஸித்திதிக்காக ப, க, வ, ச, ச, ப, க, த் தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்திபுலத் தைச் சொல்லாமையாலும். திருத்வாத்யூகாரியும் அபூர்ணம். இம்மந்த்ரம் அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ய பத்யார்த்தங்களைளாடு, வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு, வ்யாப்திபுலத் தோடு. வ்யாபகனுடைய குணங்களைளாடு வாசியற ஸாப், க, மாகக் காட்டுகையாலே. அவற்றிற்காட்டில இதுக்கு அர்த்த, பெளஷ்கல்யநிபுந்தநமான ஆதி, க்யம்உண்டு" [பரந்தரஹஸ் யம்] என்று மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டினுடைய அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியை யும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிதே.

இதுதனக்கு ஸிஷ்டபரிக்ரஹம் உண்டோ? 'என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தை' என்று தொடங்கி.

மு. 13. இத்தை, வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ் வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

வ்யா:—அதாவது-விஷ்ணுக்கூடயத்திரியிலே வ்யாபகமந்தர  
தரயத்தையுஞ் சொல்லுகிறவளவில், ப்ரத்யுமத்திலே நாராயணஸுப்துக்கை ப்ராத்யாந்தேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும்.  
32. “विश्वं नारायणं” (விஸ்வம் நாராயணம்) என்று தொடங்கி.  
33. “नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायणपरो ज्योतिरात्मा  
नारायणः परः। यच्च किञ्चिज्जगत्सन्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा  
अन्तर्वहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः॥” (நாராயணபரம்  
ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:। நாராயணபரே  
ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:। யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக்த்யஸ்மிந்  
த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதேபி வா। அந்தர்ப்ரஹிஸ்ச தத்ஸர்வம்  
வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:॥) என்று ஸ்கலவேத்யாந்த  
ஸாரபூதமான நாராயணானுவாகத்திலும். 34. “एको ह वै नारायण  
आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी” (ஏகோ ஹவை நாராயண  
ஆஸீநந ப்ரஹ்மா நேஸானோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ) என்று  
மஹோபநிஷத்திலும், 35. “चक्षुश्च द्रष्टव्यञ्च नारायणः। श्रोत्रञ्च श्रोतव्यञ्च  
नारायणः।” (சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:। ஸ்ரோத்ரஞ்ச  
ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண:।) என்று தொடங்கி 36. “दिशश्च प्रदि-  
शश्च नारायणः” (திஸஸ்ச ப்ரதிஸஸ்ச நாராயண:) என்றுமுடிவாக  
நடுவு அடைய ஸுப்ராலோபநிஷத்திலும், 37. “यस्यात्मा शरीरं  
यस्य पृथिवी शरीरं” (யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்)  
என்று தொடங்கி 38. “यस्य मृत्युः शरीरं” (யஸ்யம்ருதய: ஸரீரம்)  
என்கிறது ஈராக நடுவுள்ளபர்யாயங்கள்தோறும் 39. “एष  
सर्वभूतान्तरात्मा अपहृतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः” (ஏஷ  
ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யேவ தேவ  
ஏகோ நாராயண:) என்று அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணத்திலும்  
வாஸுதேவ விஷ்ணுஸுப்துங்களை அநாதூரிதது நாராயண  
ஸுப்துத்தையிட்டு புகுவதஸ்வரூபாதிசுக்களை நிர்த்தேயஸிங்கை  
யாலும். அபௌருஷேயமாய். நித்யநிர்த்தேயாஷமாய். ஸ்வத:  
ப்ரமாணங்களான வேத்யுங்களுந் விரும்பிறறின. 40. “यथा  
सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः। तथा सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाष्टा-  
क्षरात्परः॥” (யத்யா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணத்  
பர:। தத்யா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:॥)



31. “भूत्वोर्ध्ववाहुरद्यात्र सत्यपूर्वं ब्रवीमि वः। हे पुत्रशिष्याः शृणुत न मन्त्रोऽक्षरात्परः॥” (பூத்வோர்த்ஹ்வஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: | ஹே புத்ரஸிஷ்யா:ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டரக்ஷராதபர: ||) 41. “सर्ववेदान्तसारार्थः संसारार्णवतारकः। गतिरष्टाक्षरो नृणां अपुनर्भवकाङ्क्षिणाम्॥” ஸர்வவேத்யாந்த ஸாரார்த்ததுஸ்ஸம் ஸாராரணவதாரக: | க்ஸ்திரஷ்டாக்ஷரோ நருணம் அபுநர்ப்பவகாங்க்ஷினம் ||) 42. “आर्ता विपण्णाः शिथिलाश्च भीताः घोरेषु च व्याधिषु वर्तमानाः। सङ्कीर्त्य नारायणशब्दमात्रं विमुक्तदुःखाः सुखिनो भवन्ति॥” (ஆர்த்தா விஷண்ண: ஸிதி<sub>2</sub>லாஸ்ச பீ<sub>2</sub>தா: கே<sub>2</sub>ரேஷு ச வ்யாதி<sub>2</sub>ஷு வர்த்தமாநா: | ஸங்கீர்தய நாராயணஸப்<sub>2</sub>த்யமா த்ரம் விமுக்தது: க்<sub>2</sub>க்யா ஸ்ஸுக்தீ<sub>2</sub>னோ ப<sub>2</sub>வந்தி ||) 43 “नारायणेति शब्दोऽस्ति वागस्ति चश्रवतिनी। तथापि नरके घोरे पतन्तीति किमद्भुतम्॥” (நாராயணேதி ஸப்<sub>2</sub>தே<sub>2</sub>ஸ்தி வாக்ஸ்தி வஸவர்த்ததி<sub>2</sub> | தத்யாமி நரகே கே<sub>2</sub>ரேபதந்திதி கிமத்<sub>2</sub>புதம் ||) 44 “किं तत्र बहुभिर्भक्षः किं तत्र बहुभिर्भक्षैः। नमो नारायणायेति मन्त्रः सर्वार्थसिद्धयकः॥” (கிம் தத்ர ப<sub>2</sub>ஹுபி<sub>2</sub>ர்மநத்ரை: கிம் தத்ர ப<sub>2</sub>ஹுபி<sub>2</sub>ர்வ்ரதை: | நமோ நாராயணயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக: ||) இத்யாதிகளாலே வேத்யார்த்ததே<sub>2</sub>பப்<sub>2</sub>பும் ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரப<sub>2</sub>ந்த<sub>2</sub>ங்களிலே டல விடங்களிலும் இத்தை ஸ்வாகி<sub>2</sub>த்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே, வேத்யார்த்த<sub>2</sub> விஸ்திகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதி<sub>2</sub> பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள்; \* “வண்புகழ்நாரணன்” || “செவ்வநாரணன்” என்று தொடங்கி | “வாழ்புகழ்நாரணன்” என்று முடிவாக. ஆதி<sub>2</sub>மத்யாவஸாநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலும், § “நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய” என்று தொடங்கி † “ஓவாதே நமோ நாரணவென்பன்” என்று பெரியாழ்வாரும், ‡ “நாத்தழும் பெழ நாரண” என்று தொடங்கி i “நலந்திகழ் நாரணன்” என்று பெருமானும், e “நான் முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி s “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள்

\* திருவாய்1-2-10. || திருவாய்1-10-8. | திருவாய்10-9-1.  
 § திருப்பல்-4. † பெரியாழ்திரு 5-1-3. ‡ பெரு-திரு 2-4.  
 i பெரு-திரு10-11. e நான-திருவ-1. s திருச்சந்த-77.

வல்லர் வானமாளவே" என்று திருமழிசைப்பிரானும்.  
 o "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்"  
 என்று உபக்ரமகூடையிலே ஒருகால சொன்னாற்போலே  
 ஒன்பதின்கால் சொல்லி r "நாராயணவே! மணிவண்ணு  
 நாகணையாய்! வாராய்" என்று திருமங்கையாழ்வாருட உபக்ர  
 மத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கை  
 யாலும், i "நன்மாலையெகொண்டு நமோ நாரண வென்னும்  
 சொன்மலை கற்றேறன்" என்றும், i "நாரணவென்றேருவா  
 துரைக்கு முரையுண்டே" என்றும், s "ஞானச்சுடர்  
 விளக்கேற்றினைன் நாரணற்கு" t "நாரணன்கன் நாமங்கள்"  
 c "பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" என்றும், || நாமம்  
 பல சொல்லி நாராயண" என்றும் முசலாழ்வார்களும்  
 அருளிச்செய்கையாலும், / "மயர்வறமதிநல மருளினன்"  
 என கிறபடியே நிரீஹதுக புகுவத் கடாஷுத்தாயீல ஸமதி,  
 குக ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும்  
 விரும்பினார்கள். இதரமந்தரங்களை அநாதரித்து இத்தையே  
 தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து, உபதேசுபேவனா  
 யிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்  
 ஜீவநஹதுவாக உபதேசுபீத்துப்போருகையாலே. அவ்  
 வாழ்வார்களைப் பின் சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும்  
 விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால் மந்தரந்தரங்களிற் காட்டில் இம்மந்தரத்துக்  
 குண்டான வைபுவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

இனி, வாச்யந்தன்னிலும் இதுக்குண்டான வைபு  
 வத்தை அருளிச்செய்கிறார் "வாச்ய ப்ரபுவம் போலன்று  
 வாசக ப்ரபுவம்" என்று.

o பெரிய திரு 1-1-1. r சிறிய திரும 50. i முதல் திருவ 57.  
 i முதல் திருவ 95. s இர-திருவ 1. t இர-திருவ-2.  
 c இர-திருவ 81. || மூன்-திருவ 8. / திருவாய் 1-1-1.  
 முழு-3

மூ.14. வாச்ய ப்ரபூவம் போலன்று வாசக ப்ரபூவம்.

வ்யா.— அதாவது.— இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரனுடைய பெருமை போலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி.

அதுகான் ஏது என்னவருளிச்செய்கிறார் 'அவன் தூரஸ்துன்னாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று;

மூ.15. அவன் தூரஸ்துன்னாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.

வ்யா.— அதாவது—இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே தூரஸ்துனாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்நமாய்நின்று தன்னை வசிக்கவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதீய்த்துக்கொடுக்குமென்கை.

'இப்படி வாச்யன் தூரஸ்துனாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'தூரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதே' என்று.

மூ.16. தூரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதே.

வ்யா.— அதாவது—மஹாஸ்துஸ்ஸிலே துஸ்ஸாஸனன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணுகிறபோது. 45. "महत्यादि संप्राप्ते सर्वयो भगवा र हरिः" (மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ புக்யவாந் ஹரி:) என்று முன்பே ஸ்ரீவளிஷ்டமஹர்ஷி சொல்வி வைத்தகை நினைத்து. 46. "शङ्खचक्रगदापाणे द्वारकानिलयाच्युत। गोविन्द पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां शरणगता ॥" (ஸங்க்ஷக்ரகதுரூபாணே துவாரகானிலயாச்யுத। கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஸரணகதாம் ||) என்று ஸரணம் புகுந்த தூரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே 47. "गोविन्देति यदाकन्दकाना मां दूरवा सेनम्" (கோவிந்தேதி யதூக்ரந்தத்தக்ருஷ்ண மாம் தூரவாஸினம்) என்கிறபடியே வாச்யனான தூரஸ்துனாயிருக்கச்செய்தேயும். வஸ்த்ரத்தை

வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது. வ்வவதாரசதுக்கு வாசகமான கேடாவிந்தன்னெகிற திருநாமமிதேயென்கை. நாராயணஸப்தகூர்த்தத்தில் ஏகதேஸத்துக்கு வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண்டால். இதன் ப்ரபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்த்யமிதே யென்று கருத்து.

இன்னம் ஒருப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 17. சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

வ்யா:— அதாவது-ஏதேனும் ஒருமந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன் கார்யம் செய்யாதேயாகிலும். இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய. 48. “साङ्ख्यं पारिहास्यञ्च स्तोमं ह्येनमेव वा” (ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோப்யம் ஹேனமேவ வா) என்கிறபடியே சொல்லிலும். சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நடிவநில்லாதென்கை.

இனி. இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதக்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 18. இதுதான் “குலந்தரும்” என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

வ்யா:— அதாவது-இம்மந்த்ரந்தான் “குலந்தரும்” என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, அதிகாராநுசூணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

அத்தை விஸுதீகரிக்கிறார் 'ஐஸ்வர்ய' இத்யாதியாலே.

மூ. 19. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வயா:—அசாவது-49 “प्रेहलौकिकमैत्र्यं स्वर्गाय पारलौकिकम् ।  
 कैवल्यं भगवन्तश्च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति॥” (ஐஹலௌகிகமெய்வ்யம்  
 ஸ்வர்க்க்யாத்யம் பாரலௌகிகம் । கைவல்யம் புகுவந்தஞ்ச  
 மந்த்ரோயம் ஸாத்யிஷ்யதி ||) என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும்  
 பாரலௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐஸ்வர்யத்தையும், ஆத்மப்ராப்தி  
 ரூபமான கைவல்யத்தையும். பரமபுருஷார்த்தமான புகுவல்  
 லாபத்தையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஐப  
 ஹோமாதிகளாலே ஸ்வயம் ஸாத்யமான நின்ற, அவ்வோ  
 புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கு மென்கை.

இனி, கர்மாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான இதன் வைபவ  
 வத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘கர்மஜ்ஞாந’ இத்யாதியாலே.

மு. 20. கர்மஜ்ஞாநபுக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு  
 விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்  
 கட்டிக்கொடுக்கும்.

வயா:—அதாவது-கர்மயோக்யத்தில் இழிந்தவர்களுக்கு  
 ஐபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமள  
 வில். கர்மயோக்யாரம்பு விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி.  
 அந்தக் கர்மத்தினுடைய அவிச்சேத்யபாத்யகமாய்க்கொண்டு  
 அதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். ப்ரத்யமத்திலே, ஜ்ஞாந  
 யோக்யத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக்  
 கொள்ளுமளவில். கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநாரம்புவிரோதி  
 பாபரிவ்ருத்தியைப்பண்ணி அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு நாடோறும்  
 அதியைத் தைப்பண்ணின்றுகொண்டு, அதைத் தலைக்  
 கட்டிக்கொடுக்கும். புக்தியோக்யத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத்  
 தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், புக்தியோக்யாரம்பு  
 விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி. புக்திவிவ்ருத்தியேஹது  
 வாய்க்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்கை.

இங்ஙனன்றிக்கே. ப்ரபந்நர்க்கு இது செய்யும் உபகார  
 வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ப்ரபத்தியிலே’ என்று  
 தொடங்கி.

மூ. 21. ப்ாபத்தியிலே இ றிநதவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலகேஷபத்துக்கும் பேடாகுத்துக்கும் ஹேதுவாயி ருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துய்ஸ்கமு மாய். ஸ்வரூபவிருக்<sub>3</sub>க<sub>4</sub>முமாய் இநககையன் றிக்கே. ஸுஸ கமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு. தத<sub>3</sub>நுரூபமான ப<sub>4</sub>குவத்பாரதந்த்ரய ரூப ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை விஸக<sub>3</sub>மாசப் பிறப்பித்து அர்த் த<sub>2</sub>ாநுஸந்த<sub>2</sub>ாநாதிகளாலே போதுபோக்குகைக்கும் ஹேது வாய். \* “எனக்கென றுந் தேனும்பா லுமமுதுமாய திருபால் திருநாமம்” என்கிறபடியே ப்ரதிபா த்யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் பேடாகுயமாயிருக்கையாலே. பேடாகுத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை.

இனி. ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த<sub>2</sub> ப்ரதிபாதகத்வமாகிற இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்க்கிறார். ‘மற்றெல்லாம் பேசிலும்’ என்று கொடங்கி.

மூ. 22. † “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்த<sub>2</sub>மெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வ்யா:—அதாவது- † “நின் திருவெட்டெழுததுங் கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவ நத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்த<sub>2</sub>விஸேஷங் களெல்லாம் இம்மந்த்ரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.

அறியவேண்டும் அர்த்த<sub>2</sub>மெல்லாம் ஆகிறது எது? ‘என்னும் ஆகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் ‘அதாவது அஞ்சர்த்தம்’ என்று.

மூ. 23. அதாவது-அஞ்சர்த்தம்.

\* பெரிய திரு 6-10-6. † பெரிய திரு 8-10-3.

வ்யா:—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தபஞ்சக மும் என்றபடி. 50. “प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः। प्राप्तप्राप्यं फलं प्राप्तस्तथा प्राप्तिविरोधि च॥ वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणाः। मुनयश्च महात्मानो वेदवेदायैवेदिनः॥” (ப்ரஹ்மஸ்ய ப்ரஹ்மஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஸ்ச ப்ரத்யக்ஷாத்மந: | ப்ரஹ்மப்த்யுபாயம் பூலம் பராப்தேஸ் தத்யா ப்ராப்திவிரோதி, ச | வதந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா: | முநயஸ்ச மஹாத் மாநோ வேத்யேவத்யார்த்தவேதி, ர.) என்கிறபடியே, ஸகல வேத்யாஸ்சரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்தபஞ்ச கத்தையுமாகையாலே, தத்ஸங்க்யஹமான இம்மந்தரத்துக் கும் ப்ரதிபாத்த்யம் இதுவேயிறே. இம்மந்தரந்தான் பரண வத்தாலே ப்ரத்யக்ஷாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாய ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபத்யுத்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சகார்த்தியாலே பூலஸ்வ ரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

இம்மந்தரார்த்த வைபுலவதை அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 24. பூர்வாசார்யர்கள், இதில் அர்த்தம் அறிவ தற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்க ள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலசேஷமும் பண்ணியறியார்கள்.

வ்யா:—அகாலது-நாத்யாமுந யதிவராதிக்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள். “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்கிற படியே இம்மந்தரத்தில் அர்த்தமறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் தங்களுகுண்டான பின்பு, ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்று ஆழ்வார் திருவ்யஸுத்தியில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்

ரார்த்தத்தையொழிய மற்றொன்றால் காலசேஷம பண்ணியறியார்களென்கை. வேதஸூத்ரங்கள் ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும்போதும் இம்மந்திரார்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே (இதையொழிய வேறொன்றால் காலசேஷம பண்ணியறியார்கள்) என்னத்தட்டிலை.

வாசகாக்ஷி ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றாயிருக்க, இதனுடைய வாச்யத்திலே இவர்களுன்றுகைக்கு ஹேதுவேதனை அருளிச்செய்கிறார். 'வாசகத்திற்காட்டில்' என்று தொடங்கி.

மு. 25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

வ்யா:—அதாவது:— ஸர்வபுலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதூநமாயும். ஸாதூநந்தரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய் நின்று தலைக்கட்டிக்கொடுத்தும் போருகிற இதனுடைய 'வாசகாக்ஷி தானே அமைந்திருக்கச்செய்கே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்னபடியே, இம்மந்திரத்தினுடைய வாச்யத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தரபராய். இத்தை ஸாதூநமாகக்கொண்டு ஸாதித்தல். உபாயாந்தரபராய் இத்தை ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்ககெயனறபடி.

ஆக. "திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போருப்படி" என்று தொடங்கி. இவ்வளவும்-வாய்வந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும். ஈஸ்வரன் தானே ஸிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும். ஸகலஸூத்ரங்களிலும், ஸகலமந்திரங்களிலும், வாச்யந்தன்னிலும்



காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரமமாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதிக்கத்தையும், அபேக்ஷித ஸலபுலப்ரக்யத்வரூபமாஹாத்யத்தையும், கர்மாத்யுபாயஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும், ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தகூப்ரதிபாதிசுகசயா வந்த மாஹாதம்யத்தையும், ஏகதீப்ரதிபாத்ய அர்த்தகூடுகளாவ ஷேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையால் இமந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எவ்வாரும் அறியும்படி சர்ச்சிப்பித்தருளினாராயிற்று.

இனிமேல். இம்மந்தரத்துக்கு வாச்யார்த்தம் இரண்டு படியாக அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதன்னில்' என்று தொடங்கி.

மு. 26. இதுதன்னில்சொல்லுகிற அர்த்தம்-ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் புலமுமென்னவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—இம்மந்தரத்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்—இவ்வாத்மாவினுடைய ஷேஷத்வபாரதந்தர்யங்களாடிற ஸ்வரூபமும். அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே, ஷேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும். அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும். உபாயலப்யமான புலமும் என்று சொல்லவுமா மென்கை. இதில் ப்ரதம்யோஜைநயில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபக்யத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரயோஜைநயில், ப்ரணவத்தாலே ஷேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும். நாராயணபக்யத்தாலே புலமும் சொல்லுகிறது.

'புலவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'புலமிருக்கும்படி' என்று தொடங்கி.

மு. 27. புலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகூதியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வாத்மாவுக்குப் ப்ராப்யமான பலந்தான். அர்ச்சிராதி<sub>3</sub>மார்க்குத்திலே பரமபத<sub>3</sub>த்திலே போய் பரிபூர்ண ப<sub>4</sub>க<sub>3</sub>வத<sub>3</sub>ப<sub>4</sub>வத்தைப் பண்ணி அவ்வநுப<sub>4</sub>வஜ்ஜநித ப்ரீதிபேரீதனாய்க்கொண்டு பண்ணும் அஸேஷஸேஷவ்ருத்தியாகையாலே. அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹேண ப்ரமேயஸேக<sub>2</sub>ரமாகிற ப்ரப<sub>3</sub>ந்<sub>4</sub>க்திலும். விஸ்தரேண அர்ச்சிராதி<sub>3</sub>க<sub>3</sub>தியாகிற ப்ரப<sub>3</sub>ந்<sub>4</sub>க்திலும் விஸ்த<sub>3</sub>மாகச் சொன்னோம்; அவற்றிலே கண்டு கொள்வதென்கை.

இனி. இம்மந்த்ரத்துக்குப் ப்ரதிபத<sub>3</sub>ம் அர்த்த<sub>3</sub>ம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத<sub>3</sub>மம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும். பத<sub>3</sub>ஸங்க்யையையும் அருளிச்செய்கிறார். 'இதுதான்' என்று கொடங்கி.

மூ 28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பத<sub>3</sub>மாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இம்மந்த்ரந்தான் 51. “ओमित्येकाक्षरं। नम इति द्वे अक्षरे। नारायणायैति पञ्चाक्षराणि। इत्यष्टाक्षरं छन्दसा गायत्री चेति॥” (ஓமிதயேகாக்ஷரம், நம இதி த<sub>3</sub>வே அக்ஷரே, நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி இத்யஷ்டாக்ஷரம் ச்ரந்த<sub>3</sub>ஸா காயத்ரீசேதி) 52. “ओमित्यग्रे व्याहरेत्। नम इति पञ्चात्। नारायणायैत्युपरिष्ठात्। (ஓமிதயக்<sub>3</sub>ரே வ்யாஹரேத், நம இதி பஞ்சாத், நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத்) என்கிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய். மூன்று பத<sub>3</sub>மாயிருக்குமென்கை. இதனுடைய அஷ்டாக்ஷரதவம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, 51 “ओमित्येकाक्षरं” (ஓமிதயேகாக்ஷரம்) என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் 51 “नम इति द्वे अक्षरे” (நம இதி த<sub>3</sub>வே அக்ஷரே) என்று நமஸ்ஸை இரண்டக்ஷரமாகவும் 51 “नारायणायैति पञ्चाक्षराणि” (நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி) என்று நாராயண பத<sub>3</sub>த்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸமஸ்தபத<sub>3</sub>மான நாராயண பத<sub>3</sub>த்தில நாரபத<sub>3</sub>த்தைப் பிரித்து ஷட்<sub>3</sub>க்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தை முழு—4

யொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிசுமாயைகயாலே அநாத்ரணீயமாகக்கடவது.

இதில பக்தரயமும் எவ்வர்த்தத்ததைச் சொல்லு கிறது? என்னும ஆகாங்கைக்ஷயிலே. 'மூன்று பத்யமும் மூன்றர்த்தத்ததைச் சொல்லுகிறது' என்கிறார்.

ம. 29. மூன்று பத்யமும் மூன்று அர்த்தத்ததைச் சொல்லுகிறது.

அவ்வர்த்தங்குளதம்மை விஸுதுமாக அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது-ஸேஷதவமும். பாரதந்த்ர்யமும். கைங்கர்யமும்' என்று.

ம. 30. அதாவது-ஸேஷதவமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும்.

வ்யா:—'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபா நுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்று முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இத்தை நினைத்திறே.

'இப்பத்யத்ரயத்திலும் ப்ரத்யுபத்யந்தான் எது? என்ன, 'இதில் முதல்பத்யம் ப்ரணவம்' என்கிறார்.

ம. 31. இதில் முதற்பத்யம் ப்ரணவம்.

வ்யா:—52. "ओमित्यथे व्याहरेत्" (ஓமித்யக்யரே வ்யாஹரேத்) என்றிறே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ம்ருதியும். 53. "प्रणवाद्यं नमोमयं नारायणपदान्तिमम्। मन्त्रमष्टाक्षरं विद्यात्सर्वसिद्धिकरं नृणाम्॥" (ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபத்யாந்திமம் | மந்த்ர மஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத ஸர்வஸித்திதி4கரம் ந்ருணாம் ||) என்றதிறே.

இனி. ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக. இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகதை அருளிச்செய்கிறார்.— 'இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திரு வக்ஷரம்' என்று.

மூ. 32. இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

வ்யா:— இப்ரணவந்தான். அஸம்ஹிதா காரததாலே மூன்றக்ஷரமாய். மூன்றுபதமாய். மூன்றர்த்தம் ப்ரகாஸகமாய். ஸம்ஹிதா காரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய். ஏகபதமாய். ஏகார்த்தப்ரகாஸகமாயிறே இருப்பது.

இந்த அக்ஷரத்ரயத்தினுடையவும் உக்பத்திக்ரமத்தை ஸத்துருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

வ்யா:—54. भूरिति ऋवेदादजायत। भुव इति यजुर्वेदात्। सुवरिति सामवेदात्। तानि शुक्लाण्यभ्यतपत्। तेभ्योमितसेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्त। अकार उकार मकार इति। तानेकधा समभरत्तदेतदोमिति॥ (பூரிதி ருக்வேதாத்ஜாயத புவ இதி யஜுவேதாத் ஸுவரிதி ஸாமவேதாத் தானி ஸூக்ராணயப்யதபத் தேப்யோ஽பிதப்-தேப்யஸ் த்ரயோ வாணா அஜாயந்த அகார உகார மகார இதி தானேகதா ஸமபரதத் தேதேதோமிதி) என்றும், 55 "अकारश्चाप्यु-कारश्च मकारश्च प्रजापतिः। वेदत्रयान्निरवृहत् भूर्भुवस्स्वरिति च॥" (அகாரஞ் சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: | வேதத்ரயாந் நிரப்ய்ருஹத் பூர்புவஸ் ஸ்வரிதீதி ச ||) என்றும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி களீற்சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாமருபமான வேதத்ரயத்தில் நின்றும். "பூ: புவ: ஸுவ:" என்கிற வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோற்றுவித்து அந்தவ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் பொன்னோட வைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து. அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும், அடைவே தோன்றும்படிடண்ணி. இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் ஸமுத்தூரித்தபடியைத் திருவுள்ளம்

பற்றி,பாத்திரத்தையகமன தயிரைத் தனித்தனியேகடைந்து,  
ததஸாரமன வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினாற்போலே,  
( மூன்று வேதத்திலும் மூன்றகூரத்தையும் எடுத்தது )  
என்கிறார்.

இத்தால் பூஷித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால்  
இது ஸகலவேதஸாரம் என்று.

மு. 34. ஆகையால், இது ஸகலவேதஸாரம்.

வ்யா:— அதாவது-அக்ஷரத்திரயமும் ஓரோ வேதத்தி  
னுடைய ஸாரமாக ஸமுத்த்யந்தமாகையாலே இவ்வக்ஷரத்ர  
யாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாரம்-என்றபடி.

ஆக. " இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம் " என்று  
தொடங்கி இவ்வளவும்-இம்மந்த்ரத்தினுடைய வாக்யார்த்  
தத்தையும், அக்ஷர ஸங்க்யையையும்,பத்யஸங்க்யையையும்,  
பத்யத்திரயமும் அர்த்தத்திரய ப்ரதிபாதுகமென்னுமத்தையும்,  
அதில் ப்ரத்யுபபத்யம் இன்னதென்னு மத்தையும், அதுகான்  
அக்ஷரத்திரயாத்மகமாய் இருக்குமென்னுமத்தையும்,அவ்வக்ஷர  
த்திரயமும் வேதத்திரயஸாரமாக உத்பந்நமாகையாலே தத்  
ஸமுத்த்யமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸார மென்னுமத்தையு  
ம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. இவ்வக்ஷரத்திரயத்துக்கும் அடையே அர்த்தம்  
அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத்யுபமம் அகாரார்த்  
தத்தை அருளிச்செய்கிறார். ' இதில் அகாரம் ' என்று  
தொடங்கி.

மு.35.இதில் அகாரம்-ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரண  
மாய் நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்யஹமாயிருக்கையாலே,  
ஸகலஜகத்யத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரகுக  
ணை எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அகாவது— இவ்வக்ஷரகரமத்திலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரக்தமாக்கரமான அகாரம். 56. “**नामरूपञ्च भूतानां कृत्यानाञ्च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार सः॥**” (நாமரூபஞ்ச பூதாநாம க்ருதயாநாஞ்ச பரபஞ்சம் | வேத ஸப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ்ச கார ஸ: ||) என்கிற படியே வெளகிக எகல ப்புக்ஷங்களுக்கும் வேதம் காரணமாய், 57. “**प्रणवाद्यास्तथा वेदाः**” (பாணவாத்யஸ்ததா வேதா:) 58. “**ओङ्कारप्रज्ञा वेदाः**” (ஓங்காரபரபுலா வேதா:) இதயா திசுகளிற் சொல்லுகிற படியே அந் வேதங்களுக்கும் பரணவம் காரணமாய், 59. “**तस्य प्रकृतिर्हीनस्य**” (தஸ்ய ப்ரகருதிஹீநஸ்ய) என்கிற படியே அந் பரணவந்நகருத் தாஸ காரணமாயிருக்கையாலே 60. “**अकारो वै सर्वा वाक्**” (அகாரோ வை ஸர்வா வாக) 61. “**समस्त शब्दमूलव्यङ्कारस्य स्वभावतः**” (ஸமஸ்தஸப்தமூலதவாத் காரஸ்ய ஸ்வபாவத:) என்கிறபடியே எகலஸப்தக்ஷத்கருந் காரணமாய் ஸர்வேஸ்வரன ஸமஸ்த வஸ்துஸாரீரதயா ஸர்வ ரக்ஷகனயிருக்கும்படியை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபத்யுத் துக்ரு எங்குரஹமாயிருக்கையாலே 62. “**यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति**” (யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேந ஜாதானி ஜீவந்தி) 63. “**स एव सृज्यः स च सर्गकर्ता स एव पात्यति च पाल्यते च**” (ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச) இதயா திசுகளிற் சொல்லுகிறபடியே எலலாஹக்ஷத்துக்கும் காரணமாய் எலலார்க்கும் ரக்ஷகனயிருக்கும் எமபெருமானைச் சொல்லுகிறது—என்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் ப்ரக்தந்தயர்த்தம்மான காரணத்வமும், தூத்வர்த்தம்மான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபத்யஸங்குரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தூதுஸித்தவேஷத்தை அவலம் பித்தே சொல்லவேணுமிதே.

‘ரக்ஷிக்கையாவதுதான் ஏது’ என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் ரக்ஷிக்கையாவது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 36. ரக்ஷிக்கையாவது—விரோதியைப் போக் குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

வ்யா:-அகாவது-ரக்ஷித்வந் கான் அநிஷ்டநிவர் த்தகத்வ இஷ்டப்ரபகத்வருபேண த்விவிதமா கையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது-அவ் ஃருக்கு து:க்கூவஹமான விரோதியைப் போக்குகையுட ஸுசூவஹமான அபேக்ஷி தத்தைக் கொடுக்கையுட—என்கை.

இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக் கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என் ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இவை யிரண்டும் சேதநர் நின்ற நனற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று.

மூ. 37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

வ்யா:-சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது—தத்தத<sub>3</sub>தி<sub>4</sub>காரா து<sub>3</sub>குணமகயிருக்கும்—என்றபடி.

இது தன்னை வ்யக்தாக அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இத்யாதி<sub>3</sub>.

மூ.38.ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி<sub>4</sub> ஸத்ருபீட<sub>3</sub>ாதி<sub>3</sub>கள். அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாத<sub>3</sub>கள்; முழுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி<sub>4</sub> ஸம்ஸார ஸமப.ந்த<sub>4</sub>ம், அபேக்ஷிதம் பரமபத<sub>3</sub> ப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நிக்பர்க்கும் விரோதி<sub>4</sub> கைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வருத்தி<sub>4</sub>.

வ்யா:-அகாவது-ரக்ஷித்வந் கான் அநிஷ்டநிவர் த்தகத்வ இஷ்டப்ரபகத்வருபேண த்விவிதமா கையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது-அவ் ஃருக்கு து:க்கூவஹமான விரோதியைப் போக்குகையுட ஸுசூவஹமான அபேக்ஷி தத்தைக் கொடுக்கையுட—என்கை.

இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக் கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என் ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இவை யிரண்டும் சேதநர் நின்ற நனற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று.

‘முழுக்ஷுக்களுக்கு’ இய்யாதி. அதாவது:— ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்துப் பரமபசுத்திலே போக ஆஸைப் படாநிற்கும் முழுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி. பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடமட மாய்க்கொண்டு இவ்விஷயிலேயிருக்கையாகிற ஸபஸாரஸம்பந்தம்; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் புகுவதநுபுவாதி. களுக்கு அநுகூலமான பரமபசுத்தை ப்ராபிககை-என்கை

‘முக்தர்க்கும்’ இய்யாதி. அதாவது—நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரமும், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரக்யந்திரமும், புகுவதநுபுவ ஐநிகரீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி. வகுத்த ஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சேதம்; அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வ்ருத்தி—என்கை.

ஆக இப்படி அதிகாராநுகுணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

‘இப்படி ஈஸ்வரனையோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன். லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்துநதி தேவதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஈஸ்வரனே ஒழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்’ என்று.

மூ. 39. ‘ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்’ என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-நிருபாதிப பந்தவாய், ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வேஸ்வரனே



யொழிந்த ஒளபாதி, பந்தூக்களான மாதாபித்ராதி,களும். அர்வாசீநரான கேசுவதாரந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸுஹேதுகமாக ப்ரபந்தபரித்ராண மெனகிற ப்ரபந்தத்திலே சொன்னோம்; அதிலே கண்டுகொள்வது-என்கை.

அந்தரம் அர்த்தபுலத்தாலே இப்பசூத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று கொடங்கி.

மூ.40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்திதி, வேண்டுமெனாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:— அதாவது- 64. “लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्य-रूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते ॥” (லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா | ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்த, தாரந்தே வேதாரந்தேபி ச கீயதே ||) என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் துஸையில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல். தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே யாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்கு உறுப்பான க்ருபையை ஐ நி ப் பி க் கு ம் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஸந்திதி, அவஸ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே. ரக்ஷகனான அவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்-என்கை. 'லக்ஷ்மீ' என்னுடைய 'ஸ்ரீ' என்றது 65. “अयत इति श्रीः” (ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே அவனை நித்யஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவனுக்கு உண்டான அவிநாபரவமும். 66. “श्रीयत इति श्रीः” (ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவன் நித்யஸேவையையாபிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுகைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நியமேந தோற்றுமென்னுமத்தை ஆப்தவசந்தாலே தூர்ஸிப்பிக்கிறார் 'அத்ர' இத்யாதி,யால்.

மூ.41. அத்ர புகுவத்ஸேநாபதிமிஸ்ரர் வாக்யம்:-அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது.

வ்யா:— அதாவது—இவ்விடத்திலே 'ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸௌநாதிசீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:-' / அகலகில் லேனீறையும்' என்று அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணும் இவள். அம்மார்பைவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று. அவனுக்கு ப்ரதிபாதுகமான இவ்வக்ஷரத்தைவிட்டுப் பிரிவது" என்று—என்கை. 'என்று' என்கிற இத்தனையுங் கூட்டாத போது, கீழோடு இவ்வாக்யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்புந்சும் இவளுக்கு நித்யமாகையாலே அவன் தோற்றமிடத்திலே இவளும் தோற்றுகை நிர்ஸிதமாகையால், அவன் திருமார்பில் அந்வயத்தோபாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந்வயமும் இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று.

இன்னமும்இவ்வர்த்துத்தை ஸ்திரீகரிக்கக்காக ஈஸ்வர சேதந வாசகங்களான அகார மகாரங்களிரண்டிலும் இவளுக்கு உண்டான அந்வரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்ந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புர்த்தாவினுடைய' என்று தொடங்கி.

மூ.42. புர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதம சரமபத்யங்களை விடாதேயிருக்கும் இருப்பு.

வ்யா:-அதாவது-ஸேஷபூதையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரளிப்பிக்கக்காக புர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷகையான தன்ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்ருக்ஷணம் பண்ணுகக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவனைப்போலே, இவளும் புர்த்துருபூதனை ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதிபாதுகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபத்யமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதுகமாயிருந்துள்ள சரமபத்ய

திருவாய் 6-10-10.

முகு—5

மான மகாரத்தையும் தத்தத்விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரளிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்றி, விடாதேயிருக்குமிருப்பு—என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன க்ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிசேஷ நிஷ்டை மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீநந்தகேகாபரையும் க்ருஷ்ண னையும் விடாத' என்று தொடங்கி.

மூ. 43. ஸ்ரீநந்தகேகாபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே.

வ்யா:—அதாவது-பூர்வையான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரளிப்பிக்கைக்காக பூர்த்தாவான ஸ்ரீநந்தகேகாபரையும் விடாதே. மாதாவான தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனை க்ருஷ்ணனையும் விடாதே † 'அம்பரமே' என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்யேவர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ரதும் சரமபத்ய வாச்ய ரான ஸ்வர சேதனர்களிருவரையும் விடாதே இவரும் வர்த்திக்கும்படி—என்கை.

'ஸ்வரஸேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷ மென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே யும். இவளுக்கும் ஸேஷம் என்று நாம்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருவன்' என்று தொடங்கி.

மூ. 44. ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்ருஹிணிக் கென்றன்றே ஆவணவோலையெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

வ்யா:—அதாவது-லோகத்திலே ஒருவன் தூஸதூஸிகள் முதலானதோரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே

† திருப்பாவை-17.

எழுதிக்கொள்ளுமதொழிய,தன் க்ருஹிணிக்கென்றன்று விலை  
யோலை எழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும், அடிமைத்  
தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே ஈஸ்வர  
ஸேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகி  
லும், நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி—என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக்  
கொண்டு ஈஸ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதத்  
ஸ்தித்தியில்லாமையை அருளிச் செய்கிறார் 'ஆகப் பிரித்து  
நிலையில்லை' என்று.

மூ. 45. ஆக, பிரித்து நிலையில்லை.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபயாவத்துக்கு இரண்டு  
த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபயை' என்றுதொடங்கி

மூ.46.ப்ரபயையும, ப்ரபயாவானையும், புஷ்பத்தையு  
மும் மணத்தையும்தோலே.

வ்யா:-அதாவது-ப்ரபயுக்கும் ப்ரபயாவா னுக்கும்ப்ருதக்  
ஸ்தித்திஇல்லாதாப்போலவும்,புஷ்பத்துக்கும்பரிமளத்துக்கும்  
ப்ருதக்ஸ்தித்திஇல்லாதாப்போலவும்-என்கை.67.“अन्या राघ-  
वेणाहं भास्करेण प्रभा यथा”(அந்யா ராகுவேணாஹம் ப்ராஸ்கரேண  
ப்ரபயா யத்யா)68‘अन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा’(அந்யா ஹி  
மயாஸீதா ப்ராஸ்கரேண ப்ரபயா யத்யா)என்றுப்ரபயாப்ரபயாவான்  
களைப்போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்தித்தி இல்லையென்னு  
மிடம் இருவர் வாக்காலும் சொல்லப்பட்டதிறே. 69. “प्रसू-  
तुष्यन्तीमपि परिमलद्धिं जिगदिषु:”(ப்ரஸூதம் ப்ஷ்யந்தீமபி பரிமளாத்  
திஹிஹிஷு:)(என்கிறவிடத்திலே ஈஸ்வரனைபுஷ்பஸ்த்யானே  
யாகவும்,பிராட்டியைப்பரிமளஸ்த்யானேயாகவும்பட்டருளிச்  
செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளங்களுக்குப்போலே, இருவர்க்  
கும் ப்ருதக்ஸ்தித்திஇல்லையென்னுமிடம் அர்த்ததாத்திரித்தும்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபயாவத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு  
இச்சேர்த்தியே சேதநர்க்கு உத்தேத்யஸ்யமாய்த்தலைக்கட்டின

படியை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக, இச்சேர்த்தி உத்ஃதேத்யம்ய மாய்விட்டது' என்று.

மூ.47. ஆக,இச்சேர்த்தி உத்ஃதேத்யம்யமாய்விட்டது.

வ்யா:— 'இச்சேர்த்தி உத்ஃதேத்யம்யம்' என்கையாலே. இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை உத்ஃதேத்யம்யம் அன்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால். ராவண குர்ப்பணகைகளுக்குப்போலே. அநர்த்தத்யமே பழிக்குமத் தனை. இருவரையும் பற்றினாலே, ஸ்ரீவிபீஷணம்வாணைப் போலே வாழலாவது.

இனிமேல். இதில் விபுத்தயர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரத்யமம் விபுத்திதனை நிர்த்தேத்யுக்கிறார் 'இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியும்' என்று.

மூ. 48. இதிலே, சதுர்த்தியேறிக்கழியும்.

வ்யா:—அதாவது— இவ்வகாரத்திலே சதுர்த்தியேறி "சுரஸுரு" (ஸுபாம்ஸுலுக்) இத்யாதி, ஸுதீரத்தாலே ஹுப்தமாய்ப்போம்-என்கை.

"விபுத்தயந்தரமெல்லாங்கிடக்க. இவ்வகாரத்தில் சதுர்த்தியேறினபடிதான் எங்ஙனே?' என்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் 'சதுர்த்தியேறினபடியென்? என்னில்' என்று.

மூ. 49. 'சதுர்த்தியேறினபடியென்?' என்னில், -

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'நாராயண பத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே' என்று.

மூ. 50. நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வகாரம். சதுர்த்தயந்தமான நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதுர்த்தியே

ஏற்றிற்று—என்கை. இங்ஙன் அன்றாகில். இரண்டுக்கும் ஸங்க்யஹவிவரணத்வம் எங்கியுபாதிதே.

‘இத்தாற்சொல்லுகிற அர்த்தம் தான் எது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால். ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது’ என்று.

மூ. 51. இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—இதுதான் 70. “सादृश्यं चतुर्थी” (தாத்யர்த்யே சதுர்த்தீ) ஆகையாலே இச்சதார்த்தியால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

71. “सर्वं परवर्तं दुःखं” (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம்) 72. “सेवा श्ववृत्तिः” (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி:) என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு ஸேஷத்வத்தை து:க்கரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்நத்தை அநுவதிக்கிறார் ‘ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்’ என்று.

மூ. 52. ‘ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது’ என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்த நியமமில்லை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 53, அந்த நியமம் இல்லை; உகந்தவிஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகுமாகக்காண்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது—நாடுதன்னிலே / ‘‘பணியின் திருவருள்’’ இத்தயாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகுரூபமாகக் காண்கையாலே. ஸேஷத்வமாயில து:க்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை—என்கை.

“அபிமத விஷயத்தில் ஸேஷத்வம் ஸுகூமாகிறது. அவ்விஷயத்தில் குணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றே” என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அகாரத்திலே’ என்றுதொடங்கி.

ஸ்ரீ. 54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த ஸேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

வ்யா:-அதாவது-ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாதுகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷேணுபயோகியான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வர விஷயமான இந்த ஸேஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்தது-என்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகூருபமாயிருக்கக் குறையிட்டு யென்று கருத்து.

‘ஆனால், ஓளபாதிக்கமான இது ஸ்வரூபமன்றே?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று.

ஸ்ரீ. 55. ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

வ்யா:-அதாவது-உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகூருபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய, அர்த்தஸ்திதியை நிரூபித்தால் 73. “स्वत्वमात्मनि सजातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम्” (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸ்ருஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்) 74. “आत्मदास्य हरेः स्वाम्यं स्वभावश्च सदा सरः” (ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாமயம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர) 75. “दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नान्यथा लक्षणं तेषां वन्द्ये मोक्षे तथैव च ॥” (தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:| நான்யதா லக்ஷணம்தேஷாம் ப்ரந்தே மோக்ஷே ததைவ ச||) இத்தாதிசங்களிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபூதவிகமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்-என்கை.

‘ஸேஷத்வமேயென்று அவதூரிப்பானேன்? ஐஞ்ஞாநாநந்தது  
ஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபம்  
இல்லையோ? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ஸேஷத்வமில்லாத  
போது ஸ்வரூபமில்லை’ என்று.

மூ. 56. ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வா  
தந்த்ரயபூக்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும்  
என்னுமத்தைத் தூர்சிப்பிக்கிறார். மேலிரண்டு வாக்யத்  
தாலே:—‘ஆத்மாபஹாரமாவது’ என்று கொடங்கி.

மூ. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற  
நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

வ்யா:—அதாவது—76. “योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रति-  
पद्यते। किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा॥” (யோ஽ந்யத்நா  
ஸந்தமாத்த்மாநமந்யத்நா ப்ரதிபத்யதே। கிம் தேந ந கருதம்  
பாபம் சோரேணாத்த்மாபஹாரிணா॥) என்று ஸர்வபாபமூலமாகச்  
சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம்  
என்கிற ப்ரதிபத்தி. ஸ்வதந்த்ரம் ஆமளவில் 77. “असंख्य”  
(அஸந்நேவ) என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும்—  
என்கை. ஆகையால் ‘ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூப  
மில்லை’ என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

ஆக. ப்ரக்ருத்யர்த்ததுமான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்  
வழும். தூதவர்த்ததுமான ரக்ஷகத்வமும். அர்த்தபூலத்தால்  
வந்த ஸ்ரீய:பதித்வமும். ப்ரதயஸித்ததுமான சேதன  
ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்திப்பான ஸேஷத்வமும் ஆகிற  
அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தமும்  
அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் ‘ஸ்தூநப்ரமாணத்  
தாலே உகாரம் அவதூரணார்த்தம்’ என்று.



மூ. 58 ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதூரணர்த்தும்.

வ்யா:-அகாவது-78. “तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं” (ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதும) என்றும், 79 “तदेवाग्निस्तथायुस्तत् सूर्यस्तदु चन्द्रमा:” (ததேவாக்நிஸததயுவயுஸ்தத ஸூர்யஸ்தது சந்த்ரமா:) என்றும் இயாதிகளிலே ஏவகாரஸ்தூநத்திலே உகாரத்தைப் ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதூரணத்தை அர்த்துமாக உடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

\*அவதூரணத்துக்கு அர்த்தும் அயோக்யவ்யவச்சேத்யுமாதல், அந்யயோக்யவ்யச்சேத்யுமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதூரணத்தாற் சொல்லுகிறது எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால், பிறர்க்கு ஸேஷமென்கொண்டது’ என்று.

மூ.59.இத்தால்,பிறர்க்குஸேஷம்அன்று என்கிறது

வ்யா:-அகாவது:-அவதூரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால் கீழ் ஈஸ்வர ஸேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து. அந்யர்க்கு ஸேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. சதுர்த்தியாலே ஈஸ்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதிக்கமாகச்செய்தே, அந்யஸேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ? என்னில் லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஸேஷமான க்ருஹக்ஷத்ர புத்ர தூஸாதிக்கள், வேறையுஞ்சிலர்க்கு ஸேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்த ஸேஷத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு ஸங்கை உதிக்குமிதே; ஆகையாலே தாந்ருஸமான அந்யஸேஷத்வம் இங்கிலை என்னுமிடத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே ஸேஷஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார் ‘பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கொண்டது என்றுங் சொல்லுவர்கள்’ என்று.

மூ. 60. பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்றதது  
என்றும் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா:-அதாவது- ௧0“அகாரश्चिस्वरूपस्य विष्णोर्वाचक इष्यते। उकार-  
श्चिस्वरूपायाः श्रियो वाची तथा विदुः॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्ष-  
णम्॥”(அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே। உகா  
ரஸ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசி ததூ விது:॥ மகாரஸ்து  
தயோர்தூஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்॥) என்றும், 81“अकारेणोच्यते  
विष्णुः सर्वलोकेऽवरो हरिः। उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीरकारेणोच्यते सदा॥  
मकारस्तु तयोर्विप्र श्रिनारायणयोर्दसदा। आत्मनः शेषभूतस्य वाचकः श्रुति-  
चोदितः॥” (அகாரேணோச்சயதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ  
ஹரி:। உதூத்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்சயதே ஸதூ॥  
மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதூ। ஆத்மநஸ்  
ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ஸ்ருதிசோதித:॥) என்றும் இத்த்யாதி,  
களாலே புகுவச்சூஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை புகுவத்வாசக  
மாகவும். உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும். மகாரத்தை  
ததுபயஸேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே,  
உகாரத்தை அவதூரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே. லக்ஷ்மீ  
வாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டி-  
யார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பார்கள்-என்கை.

அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்னு  
மத்தை அருளிச்செய்கிறார் . அதிலும் அந்யஸேஷத்வம்  
கழிகையே ப்ரதூநம் ' என்று.

மூ.61. அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதூநம்.

வ்யா:- அதாவது-பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமாகை  
யாகிந் அகி வங்கரடென்றுஷத்வம் கழிகையே ப்ரதூநம்  
வாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே அபாயபராட்டி-  
யார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பார்கள்-என்கை.

அந்யஸேஷத்வமிப்படி க்ரூரமோ? என்ன, க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'தேவர்களுக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ.62. தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாஸத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

வ்யா:— அதாவது-ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு பேராசுயதயா சேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடாஸத்தை த்ர்ஸுநஸ்பர்ஸநாதிசுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்தஸேஷியான ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை—என்கை.

\*இப்படி க்ரூரமான அந்யஸேஷத்வம் கழிநகயே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதூநாபேக்ஷிதம்' என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் 'புகுவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிநகயே ப்ரதூநம்' என்று.

மூ.63. புகுவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிநகயே ப்ரதூநம்.

வ்யா:— அதாவது-லக்ஷ்மீஸேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதூநம் என்ற அளவேயன்று, புகுவான் தனக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யஸேஷத்தில் சேஷத்வம் கழிநக ஆத்மாவுக்கு ப்ரதூநாபேக்ஷிதம்—என்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் “மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்” என்கையாலே” என்று.

மூ.64. “மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்” என்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-யமகிங்கரஸம்வாதூத்தைத் திருமழி  
சைப்பிரான் அருளிச்செய்த || “திறம்பேன் மின்கண்டர்”  
என்கிற பாட்டிலே பூாகூவத லக்ஷணம் சொல்லுகிறவளவில்,  
||‘திருவடி தன்னுமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்று  
ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொரு  
விஷயத்தில் ஸேஷவ்ருத்திபண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லு  
கையாலே—என்கை.

ஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஸேஷத்வ பர  
ஸேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யஸேஷத்வமாகையாலே உபயத்  
தையும் இவ்வுகாரம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிக்ஷிபிக்கிறார்  
‘இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன் றென்கிறது என்று.

மூ.65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று  
என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-அந்யஸேஷத்வநிவர்த்தகமான இவ்வு  
காரத்தாலே, அந்யரில் அந்யதமத்வம், அவஸீஷ்டமாகை  
யாலே இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும் உரித்தன்று. தன்னை  
யொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னுமிடம்  
சொல்லுகிறது—என்கை.

ஆக, உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.  
அந்தரம், த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை அருளிச்  
செய்கிறார் ‘மகாரம்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 66. மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய்  
ஜ்ஞாந வாசியுமாய் இருக்கையாலே, ஆத்மாவைச்  
சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-82“भूतानि च कर्मेण च वर्गेणैन्द्रियाणि च। एवमेण  
तवर्गेण ज्ञानगन्धादयस्तथा॥ मनःपकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहङ्कृतिः। वकारेण

|| நான்-திருவ-68.

मकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते॥ आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः॥” (பூதநாசி ச கவர்க்கேகூண சவர்க்கேகூணேந்த்ரியாணி ச | டவர் கேகூண தவர்க்கேகூண ஜ்ஞாநகூந்த்ராத்யஸ்தத்யா || மந: பகா ரேணேவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்க்ருதி: | புகாரேண புகா ரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே || ஆத்மாது ஸ மகாரேண பஞ்ச விம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||) என்கிறபடியே ப்ருதிவ்யாதி, ப்ரக்ருத் யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந் துள்ள ககாராதி, புகாராந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும் போலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய். “மந-ஜ்நே” (மந-ஜ்ஞாநே) என்கிற த்யா துவிலேயாதல், “மநு-அவயோதனே” (மநு-அவயோத்யநே) என்கிற த்யா துவிலேயாதல் நிஷ்பந்தமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே. 83. “பஞ்சவிம்ஸோயம் புருஷ:” (பஞ்சவிம்ஸோயம் புருஷ:) 84. “பஞ்சவிம்ஸகரம்” (பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மாபுவதி) என்கிறபடியே பஞ்சவிம்ஸகரம் 85. “விஜ்ஞானாநாமா புருஷ:” (விஜ்ஞானாத்மா புருஷ:) 86. “விஜ்ஞானாத்மே கெந விஜ்ஞானாத்” (விஜ்ஞானாத்மே கெந விஜ்ஞானாத்) என்கிற படியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகூணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது-என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே த்ரிவித்யாத்மவர்க்குத்தையும் இதிலே சொல்லவேண்டுமாயினாலே. அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்’ என்று.

**மு. 67. இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.**

வ்யா:-அதாவது-இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசகம்-என்கை.

‘ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமாமோ?’ என்கிற ஸங்கையிலே. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஜாத்யேகவசநம்’ என்று.

**மு. 68. ஜாத்யேகவசநம்.**

வ்யா:-அதாவது-வ்ரீஹிஸமுஹத்தைச் சொல்லுகிறவன் ‘இது ஒரு நெல்’ என்றால், அந்த ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசநம் போலே, இதுவும் ஆத்மஜாத்யேகவசநம்-என்கை.

‘இம்மகாரத்தால், ஆத்மாவினுடைய எவ்வாகாரஞ் சொல்லுகிறது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா:-அதாவது-பஞ்சவிம்ஸாக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், ‘ஸேஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மா ஜ்ஞாநாஸ்ரயபூகனானவன்’ என்று, அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று-என்கை.

‘தேஹோஹம். மநுஷ்யோஹம். ஸ்தூலோஹம், க்ருஸோஹம்-என்று தேஹத்திலே அஹம்பூக்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூகனான ஆத்மா, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸோக்யரத்திலே சொன்னோம்’ என்று.

மூ. 70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸோக்யரத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதிப்பாதித்துக்கொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வஸோக்யமாகிற ப்ரபுந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது-என்கை.

‘தூர்மிஸ்வரூபகதூந பூர்வகமாக தத்வதூர்மமான ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந் தன்னிலே ப்ரத்யம் ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லி. பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?’ என்கிற ஸங்கையிலே. அப்படி

சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'மணத்தையும்' இக்கயாதி, வாக்யத்ரயத்தாலே.

மூ.71. மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது \* "உயிரினற் குறைவிலம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:- அதாவது-மணத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும், ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்றாயிற்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; சேஷத்வாஸ்ரயமல்லாதபோது. \* 'உயிரினற் குறைவிலம்' என்று புகுவச்சேஷத்வ ரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேகைகூடியுடையாமல்லோம் என்கிறபடியே த்யாஜ்யமாய்விடுமிக்கனை. இப்படியிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, சேஷத்வத்தை முந்துறச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று-என்கை.

பத்யத்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக் கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி.

மூ.72. ஆக, ப்ரணவத்தால் / "கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனோ" என்கிற படியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

வ்யா:- அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் / "கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு" என்று சதுர்த்த்யந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், / "அடியேன்" என்று சேஷத்வாஸ்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், / 'ஒருவர்க்குரியேனோ' என்று அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தகமான

\* திருவாய் 4-8-10. / பெரியதிரு 8-9-3.

உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றனுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார்பூஸுக்கிப்படியே, ஜீவபரட்சுளுக்கு உண்டான சேஷசேஷிபாவஸம்பூங்குத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'சேஷத்வப்ரதிஸம்பூந்தி, ஒரு மிதுநம்' எனனுமிடங்கோற்ற இந்த ஜீவபரஸம்பூங்குத்தை அருளிச்செய்கிறார் "இத்தால் \* 'தாமரையாள் கேள்வன்' " என்று தொடங்கி.

மூ. 73. இத்தால், \* "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

வ்யா:—அகாவது-இப்ரணவத்தால். \* "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று-அகாரவாச்யனாய் சேஷித்வப்ரதிஸம்பூந்தியான ஸ்ரீய:பதியையும், \* 'ஒருவனையே நோக்கும்' என்று சதுர்த்தியுகாரங்களாற் சொல்லுகிற அந்நயார்ஹசேஷத்வப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய கதேசுபரதையையும், 'உணர்வு' என்று-அந்த சேஷத்வ-ஆஸ்ரயமாகம காரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைகநிநுபணியான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே, ஜீவபரஸம்பூங்கும் சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்தக் ப்ரத்யானமாக ப்ரணவார்த்தத்தை யோஜித்தார் கீழ்; அதில் தூத்வார்த்தக் ப்ரத்யானமாக ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்தாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 74. அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும், ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், பூலத்தையும் சொல்லிற்று.



வயா:—அதாவது-அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்குப் பூலம்-இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அநந்தார்ஹமாக விநியோகப்படுகையாகையாலே, அவ்வநந்தார்ஹ ஸேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபூலத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

ஆக. இம்மந்த்ரத்திற் ப்ரத்யுபத்யமான ப்ரணவூர்த் தத்வத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. மேலிற்பத்யங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வ தாக மந்த்ரஸேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை மூன்று அருளிச்செய்கிறார். ( இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது ) என்று.

மூ. 75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

வயா:—“இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது. ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விஸ்தீகரிக்கை” என்று தீட்ப்புரகாஸத்திலும், 87. “उक्तार्थविशिदीकारयुक्तार्थान्तर-बोधनम्। मतं विवरणं तत्र महितानां मनीषिणाम्॥” (உக்தார்த்த விஸ்தீகாரயுக்தார்த்தாந்தர போத்யம் | மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணாம் ||) என்று ரஹஸ்யத்ரயார்த்த விவரணக்ரமமருளிச்செய்த ப்ரபுந்தத்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச்செய்தாரிறே.

விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனென்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபத்யம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபத்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா:— அதாவது-அந்யஸேஷத்வத்தைக்கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிஸே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட தன்னை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷ்யபூத சேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷணோபயோகியான குணதீக்ஷணங்களையும் ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும் விஸயமாகச் சொல்லுகையாலே, அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதும்; 88. “நாகிசித்ருவீத: ஸேவம்” (நாகிஞ்சிதகுர்வதஸஸேஷத்வம்) 89. “அகிசித்ருவீத: ஸேவம்” (அகிஞ்சிதகுர்வதஸஸேஷத்வம்) என்கிறபடியே கிஞ்சிதகாரமில்லாதபோது ஸேஷத்வஸித்தி இல்லாமையால் தத்ஸித்திக்கு உறுப்பான கிஞ்சிதகாரத்தைப் பரதிபாதிக்கிற சதுர்த்தி, ஸேஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது. மகார வாச்யனான ஆக்மாவீனுடைய நித்யத்வம். ஏகரூபத்வம். பஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றைப் பரதிபாதிக்கையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபத்யுமென்றஞ் சொல்லுவார்கள்—என்கை.

‘அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே வ்யுத்தக்ரமமாக விவரிப்பானேன்?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அடைவே’ என்று தொடங்கி.

மூ. 77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது-விரோதியுபாய் அநுபூவிக்கவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— அதாவது—அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதொழிகிறது-அகார விவரணமான நாராயணபத்யுத்தில் புகுவத்யுபுவத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாராதிகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோய்ப் பின்னை அநுபூவிக்கவேண்டுகையாலே என்கை.

இனி, மத்யமபத்யுமான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாக. அதில் அவாந்தரபத்யுபேக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் “நமஸ்ஸு ‘ந’ என்றும் ‘ம:’ என்றும் இரண்டுபத்யும்” என்று.

முழு—7

மூ. 78. நமஸ்ஸு-“ந” என்றும் “ம:” என்றும் இரண்டு பதம்.

‘இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தம் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘ம: என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 79. ‘ம:’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியன்’ என்கிறது; ‘ந’ என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—‘ம:’ என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம் மகாரந்தால், மகாரவாச்யனான ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன தாத்ர்த்த்ய ப்ரதிக்கோடியான ஸ்வார்த்தக்யம் தோற்றுகையாலே ‘தனக்கு உரியன்’ என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; ‘ந’ என்று நிஷேதக்யவாசியான நஞ்ஞாலே அத்தைக் கழிக்கிறது—என்கை.

உபாயபத்யத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆக நம: என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது’ என்று.

மூ. 80. ஆக ‘நம:’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியனன்று’ என்கிறது.

வ்யா:—பத்யக்ரமத்திலே அர்த்தஞ் சொல்லாதே, வ்யுத் க்ரமமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேத்யத்தைச் சொல்லி நிஷே தித்யக் வேண்டுகையாலே; க்ரமத்திலே சொல்லும்போது “விநியின்முற்றவும்” என்னுமாபோலே நிஷேத்யூர்வகமாக நிஷேத்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேண்டும். அது நானும் பரந்தபடியிலே இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

‘தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று’ என்று அந்யஸேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு

உரித்தன்மென்றத்தையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பிறர்க்கு உரியனானவன்று' என்று தொடங்கி.

மூ. 81. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன் வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்.

வ்யா:- அதாவது-அந்யஸோஷக்ஷண அன்று, ஸோஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே, அந்யரிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஸோஷித்வாதிபாயான வைலக்ஷணயத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்று மீட்கலாம். 'தனக்குரியன' என்று நிற்குமன்று 90. "ஈஹ் மே" (த்வம் மே) என்றால், 90. "ஈஹ் மே" (அஹம் மே) என்னுமது ஒழிய ஸோஷத்வத்துக்கு இசையாமையாலே. மீட்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடும்—என்கை.

'இந் நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்ஸந்தான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மூ. 82. இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதியான மூன்று' என்று.

மூ. 83. விரோதியான மூன்று.

அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்' என்று.

மூ. 84. அதாவது-ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.

வ்யா:—இத்தால் ப்ரத்யுமபதூத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத் துக்கு விரோதியும், இப்பதூத்தில் ஆர்த்தமாக ஸித்தூக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும் உத்தரபதூத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமென்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் காகாஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதூங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிதே இருப்பது.

‘ இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது? ’ என்ன. அது தனை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ.85.ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது—\*‘யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே’ என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி கழிகையாவது—†‘களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்’ என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது— / “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

வ்யா:—‘ஸ்வரூபவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது—ஸ்வரூபத் துக்கு விரோதி \* ‘யானே என் தனதே’ என்றிருக்கையாகையாலே. அது கழிகையாவது \* ‘யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே’ என்று ஆகம் ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷம் என்றிருக்கை—என்கை. ‘உபாயவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது—உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வயமாகையாலே. அது கழிசையாவது—† ‘களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்’ என்று— ‘துக்கூத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய். வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையேனல்லேன்’ என்றிருக்கை—என்கை. ‘ப்ராப்யவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது—ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி ஸ்வப்ரயோஜநபூத்தூயாகையாலே. அது கழிகை

\* திருவாய் 2-9-9. † திருவாய் 5-8-8. | திருப்பாவை 30.

யாவது- / “மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” என்று- ‘உன்னு  
கப்புக்குப் புறம்.பான் எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு’  
என்றிருக்கை-என்கை.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும்  
விரோதியாகிறது இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்க  
ளாகையாலே. அதினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் தந்நீவ்ருத்தி  
யிலுண்டானநன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் ‘‘ம:’ என்கை  
ஸ்வரூபநாஸம். ‘நம:’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்’ என்று.

மூ. 86. ‘ம:’ என்கை ஸ்வரூபநாஸம், ‘நம:’ என்கை  
ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

வ்யா:—அதாவது- 91. “चेतनस्य यदा मयं स्वस्मिन् स्वीये च  
चस्तुनि। मम इत्यक्षरद्वयं तदा मयस्य वाचकम्॥” (சேதநஸ்ய யத்யா  
மமயம் ஸவஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி| மம இத்யக்ஷரத்ய்வந்த்ய்வம்  
தத்யா மமயஸ்ய வாசகம்॥) என்கிறபடியே, ‘ம:’ என்கிற  
இதிலே அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே  
அதிலே அந்விதனாகை—இவ்வாதமாவினுடைய ஸ்வரூபத்  
துக்கு நாஸம்; ‘நம:’ என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை-ஸ்வ  
ரூபத்ததுக்கு உஜ்ஜீவநம்-என்கை. 92. “इत्यक्षरस्तु भवेत्सृत्यक्षरं  
ब्रह्मणः पदम्। ममेति इत्यक्षरो सृत्युनं ममेति च शाश्वतम्॥” (த்ய்வக்ஷரஸ்து  
புவேந ம்ருதயுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் | மமேதி த்ய்வ  
க்ஷரோ மருத்யுர் ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம்॥) என்னக்கடவதிறே.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தக் விரோதிகளைக்  
கழிக்கிற அளவன்றிககே. இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதி  
த்ய்வத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கும் என்கிறார் ‘இதுதான் ஸ்வ  
ரூ- ததத்யும், உபாயத்தையும், புவத்தையும் காட்டும்’ என்று.

மூ. 87. இதுதான்-ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையு  
யும், புவத்தையும காட்டும்.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார். மேல் மூன்று வாக்யத்  
தாலே.

மூ.88. \* “தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்” என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; † “வேங்கடத்து உறை வார்க்கு நம” என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; || “அந்தி தொழுஞ் சொல்” என்கையாலே, பூலம் சொல்லிற்று.

வ்யா:— ‘தொலைவில்லி மங்கலம்’ இத்யாதி. அதாவது— \* “தொலைவில்லி மங்கலந்தொழும்” என்று அவனுக்கந்தருளின நிலத்தளவும்செல்ல ஸேஷமாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறவளவில் ‘தொழும்’ என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று-என்கை. ‘வேங்கடத்து’ இத்யாதி. அதாவது—† “வேங்கடத்துறை வார்க்குநம” என்று ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸேஷம் நான்; எனக்குரியனல்லேன்’ என்று ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூப பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவ்ஃன உபாயமென்னுமிடம் எரித்துக்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று-என்கை. ‘அந்தி தொழுஞ்சொல்’ இத்யாதி. அதாவது, || ‘அந்திதொழுஞ் சொல்’ என்று தூஸ்யரஸம் அதிஸயித்தால் அதனுடைய சரமதூஸ்யிலே சொல்லக்கடவ “தொழுஞ்சொல்” என்று நமஸ்யப்புகுத்தைச் சொல்லுகையாலே பூலம் சொல்லிற்று-என்கை.

இப்பகுத்திலே, ததீயஸேஷத்வமும் ஆர்த்தமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே. அத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘உற்றதும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.89. / ‘உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை’ † என்கிற படியே இதிலே பாகுவதஸேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:—அதாவது- / “நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை” என்று ‘திருமந்த்ரங்கற்றத்தால் நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை

\* திருவாய் 6-5-1. † திருவாய் 3-3-6. || திருவாய் 10-8-7. / டெரியகிரு 8-10-3. ‡ (பா) என்கையாலே.

என்னும் இவ்வர்த்துத்திலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய், புகுவச்சேஷத்வம் உள்படி ப்ரகாஸிக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே தத்காஷ்டையான புகுவத ஸேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேணும்—என்கை.

இப்படி ஆர்த்துமாக அநுஸந்திக்கப்படும் புகுவத ஸேஷத்வந்தான. இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்தூலாகரங் களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே. அத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இது அகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவாகள். உகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவார்கள்' என்று.

மூ. 90. இது-அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார் கள்; உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா:— அதாவது சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவினுடைய புகுவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, " புகுவச் சேஷத்வகாஷ்டையான இந்த புகுவத ஸேஷத்வாநு ஸந்தகாரம் அகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். அந்நயார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததீய ஸேஷத்வபர்யந்த மாக நிற்கையாகையாலே. அந்நயார்ஹத்வப்ரதிபாதுகமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள்—என்கை. ஆர்த்துமாகையாலே. அவ்வவஸ்துலங்களிலும் சொல்லவா யிருந்ததேயாகிலும். கந்தல் கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருதது.

இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்ற இதிற்பிறந்த ப்ரதிபத்திக்குண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறார், 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 91. 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ங னன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.



வ்யா:- அதாவது- 93. “स्वरूपं स्वात्मं भगवतः” (ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் புகுவத:-) என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன் ஸ்வார்த்தப்பரனாயே இருக்கும்; சைகந்யரஹிதமாகையாலேதனக்கே என்கைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து. பரார்த்தமாயே இருக்கும். சதூர்த்தியிற்சொன்னஸேஷத்வத்தையும் மஹாத்வித்சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆக்மாஜ்ஞாத்ருத்வபுலத்தாலே ஸ்வார்த்தத்தைக்கும், ஸேஷத்வத்தாலே பரார்த்தத்தைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று. நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபத்யதிற்பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படியின்றிக்கே, பரார்த்தத்தை வேஷமான அசித்துப் போலே “தனக்கேயாக வெண்க்கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விரியோக்யங் கொள்ளவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே—என்கை.

“தனக்கேயாக” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் ‘அதாவது’ என்றுதொடங்கி.

மு.92. அதாவது-பேராக, துஸையில ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேண்டுமென்று அழியாதொழிகை.

வ்யா:-இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விரியோக்யப்படுகையாவது—தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் துஸையில பேராக்தாவான ஈஸ்வரன் “ஆட்கொள்வானெடுத்து என்னுயிருண்டமாயன்” என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புருந்து. தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் ஸேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது, நம் ஸேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்’ என்று ரைச்யம் பூவித்து இறய்த்து அவன் பேராக்ததை அழியாதொழிகை—என்கை.

‘இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அழிக்கைக்கு ஹேது’ என்றுதொடங்கி.

|| திருவாய் 2-9-4.     † திருவாய் 9-6-7.

மூ. 93, அழிக்கைக்கு றேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

வ்யா:— அதாவது-ஈஸ்வரன் மேல்விழுந்து விரியோக்யங் கொள்ளுகிறத்குஸையிலே இவன்னைச்சயம்பூவித்துஇறய்த்து அவன் பேடாகுத்தை அழிக்கைக்கு றேது. 'ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபூவனாகச் சொல்லுகையாலே. மேலிற் பதத்திலும் சொல்லும்—என்கை.

இனி. இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தியனுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்யாரின் றுகொண்டு. இப்பத்யத்தை நிகழித்தருளுகிறார் மேல்;

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு. இதுஇன்றிக்கே இருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாபாபங்களும்போம், எல்லாபுலங்களும்உண்டாம்.

வ்யா:— 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது-<sup>\*</sup>தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்த்ரயப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவன்—என்கை.

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' என்றது-இப்பாரதந்த்ரய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது. 94. "किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" (கிம் தேந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய்விடும்—என்கை.

‘இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு’ என்றது— இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணினாற் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈஸ்வரனுக்கு வினாகையாலே, இந்தப்பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு—என்கை.

‘இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிசுளும் ப்ராயஸித்தாதிசுளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்’ என்றது— இந்தப் பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கசெய்தே, ஈஸ்வர ப்ரீணநார்த்துமாக இவன் பண்ணும் யாக்யாதிசு கர்மங்களும், தன் பாபவிமோசனார்த்துமாகப் பண்ணும் க்ருச்சுரசார்த்துராயணாதிசுளாகிற ப்ராயஸித்தாதிசுளும் ஈஸ்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசனத்துக்கும் உடலாகாமை யாலே நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்—என்கை.

‘இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும்போம். எல்லா பூலங்களும் உண்டாம்’ என்றது—இந்தப் பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தியாலே ஈஸ்வரன் இவனளவிலே அநுக்ரஹாதி ஸயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிக்ரஹாத்மகமான ஸகல பாபங்களும் போம்; \* ‘‘உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ’’ என்கிறபடியே இவனுக்கெத் தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்கமாக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமாக ஸகல பூலங்களும் உண்டாம்—என்கை. ஆக மத்யம பத்யார்த்துத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பத்யார்த்துத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘நாராயணனென்றது’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—நாராயண பத்யந்தான் ‘‘நாராணம் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:’’ என்றும் ‘‘நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:

\* பெரிய-திருவ 53.

நாராயண:"என்றும் தத்புருஷபூஹுவீ ஹி ரூப ஸமாஸத்வய  
 றிக்ருகாமாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தத்ததை முந்  
 துற அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களுக்கயநமென்றபடி' என்று.

நாரங்களாகிறவை தாம் எவை? என்ன. அருளிச்செய்  
 கிறார் 'நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்'  
 என்று.

மூ. 96. நாரங்களாவன-நித்யவஸ்துக்களினுடைய  
 திரள்.

வ்யா:-நாரபத்யம் "நர" என்றும் "நார" என்றும் "நாரா:"  
 என்றுமாய் "रि-र-र" (ரிங்-க்ஷயே) என்கிற தூதுவிலே 'ர'  
 என்று பத்யமாய் க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி நகாரம்  
 அத்தை ரிஷேதித்து "நர" என்று க்ஷயமில்லாத நித்ய  
 வஸ்துவைக்காட்டி ஸமூஹார்த்தத்திலே 'அண்'ப்ரத்யயமும்,  
 ஆதிவ்ருக்தியுமாய் "நார" என்று நித்யவஸ்து ஸமூஹத்  
 தைச் சொல்லி 'நாரா:' என்று பூஹுவசநமாகையாலே  
 ஸமூஹ பூஹுவஸ்தைச் சொல்லுகையால், 'நித்யவஸ்துக்  
 களினுடையதிரள்' என்கிறார். - இதில் 'நித்ய' என்கையாலே  
 நரஸப்தார்த்தமும், 'வஸ்துக்கள்' என்கையாலே நார  
 ஸப்தார்த்தமும். அவற்றினுடைய 'திரள்' என்கையாலே  
 பூஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதிடே.

'தாதுருங்களானவை தாம் எவை? என்ன, அருளிச்  
 செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மூ. 97. அவையாவன-ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்,  
 ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாதிக்  
 களும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும்,  
 திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரிய  
 பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்ய  
 ஸூரிகளும், சூத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும்

முதலிகளும், கண்ணாதிபரும், முக்தரும், பரமாகாஸமும், ப்ரக்ருதியும், பர்த்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹாத்மி விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநந்த்யாமலத்வாதிசு)ஆவன—ஸ்வரூப நிருபக தூர்மங்கள். ஆதிசுப்தத்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநாஸக்த்யாதிசு) ஆவன—நிருபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்பாணகுணங் களுக்கும் ப்ரத்யாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநாகதி பூல ஸ்வர்ய வீர்யதேஹஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்கள். (வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாதிசு)ஆவன—அந்த ஷாட் குணயாத்மான வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யாத்ய ஸங்க்யேயகல்பாணகுணவிசேஷங்கள். (திருமேனி) ஆவது—அவாதாரணமான திவ்யமங்குள விக்ரஹம். ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ராயமாய், நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் ஐச் சித்கமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாந்தரங்களையும் சொல்லு கிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. இதுதான் நடுவிறிறுவீதிப் பிள்ளைபூட்டர், ஆச்சான் பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். (காந்தி ஸௌகுமார்யாதிசு கள்) ஆவன—அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌக்யந்த்ய லாவண்ய யௌவநாதிசு. (திவ்யபூஷணங்கள்) ஆவன—ஆபரணகுர்ணையிலே பூரஷ்ய காரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபுராங்கமாக அத் திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாபரணங் கள். (திவ்யாயுதங்கள்) ஆவன—அழகுக்கும் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸந்தத்துக்கும் உடலாயிருந்துள்ள ஸங்க்ஷக்ரக்யதூ—அஸி ஸார்ங்க்யாதி—அஸங்க்யேய ஆயுதவிசேஷங்கள். (பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாசசிமார்) ஆவார்—95. “श्रीवल्लभ एवमृतभूमिनीलानायक” (ஸ்ரீவல்லப எவம்பூதபூமிநீளநாயக) 96. “देवि त्वामनु नीलया सह मही देव्यस्सहजं तथा” (தேவி த்வா

மநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேவ்யஸஸஹஸ்ரம் ததா) என்கிற படியே ப்ரக்யாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமானைகளான பூமிநீளைகளும். மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும். “லக்ஷ்மீ ப்ரபநுதி மஹிஷீவர்க்ஸ்யங் களும்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (நித்ய ஸூரிகள்) ஆவார்-அநந்தகிருட்டி லீஷ்வகேஸநா திகளாயிருந் துள்ள அஸங்க்யேயரான ஸூரீஹநங்கள். (சுத்ரசாமராதிகள்) ஆவன-கைங்கர்ய உபகரணங்களான சுத்ர சாமர தாலவந்ந்த ப்ரநங்க்யாரபதத்த்க்ரஹா திகள். (திருவாசல்காக்கும் முதலிகள்) ஆவார்-சண்டிப்ரசண்டி, ப்ரத்யஸுப்தி, ஜய ஸஜ்யா தி கள். (கண்திபர்) ஆவார்-குமுதகுமுதி, க்ஷ பண்டிதீக வாமந ஸங்குகர்ண ஸர்வநேத்ர ஸுமுகி, ஸுப்ரதிஷ்டிதா திகள். (முத்தர்) ஆவார்-“கரைகண்டோர்” என்கிற படியே ஸம்ஸார ஸாக்யரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய். நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர். (பரமாகாஸம்) ஆவது-பஞ்சோபநிஷந் மயமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே ஸமுஹாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமுஹாக்ஷணைக்கு விரோத்யமில்லை. “பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே பரமபதமும் ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக, ‘ஜ்ஞாநாநந்த்யாமலத்வா திகளும்’ என்றுதொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூப நிரூபக த்யர்மங்களையும், நிரூபித ஸ்வரூப விஸேஷணங்களான கல்பாணகுணங்களையும், அக்குணங் களுக்கு ட்ரகாஸகமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும், விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும், அந்தஸௌந்தர்யாதிகளோடாதி பூததாற்போலே சாத்தின திவ்யாபூரணங் களையும், அவ்வாபூரணங்களோடு விகலபிக்கலாம்படியான திவ்யாயுகங்களையும், இவையிதகளையும் காட்டிலெளித்த நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபூவிக்கிற நர்ச்சிமாரையும்.

\* திருவாய் 8-3-10.

அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும். அவர்களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சூத்ரசாமராதி, களையும். “இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ” என்று வயி றெறிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும். அப்படி மங்குளாஸாஸநபரராய், திருப்படைவீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் கண்ணாதிபரையும். நிவ்ருத் தஸம்ஸாரராய், அவர்களோடு ஒரூகோர்வையாய் அடிமைசெய்கிற முக்தரை யும், அவ்வுடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபதூத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல். (ப்ரக்ருதி) ஆவது—குணத்ரயாத்மகதயா ஸமூஹாத்மிகை யாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி. “குணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்” என்றிறே இதற்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (புத் தூத்மாக்கள்) ஆவார்—உரைமெழுகிற்பொன்போலே, இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்த்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள். (காலம்) ஆவது—அஹோராத்ராத்விபூக்யுத்ததயா ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும் அசித்விலோஷம். ‘அஹோராத்ராத்விபூக்யுங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக இவ்வளவும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிற்று.

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது—ஸத்தான பதூர்த்தகத்தினுடைய உத்பத்தி விநாஸாத்யந்தாபூவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது—உத்பத்தி விநாஸயோகியாகாநிநகச் செய்தேயும். பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூபலிங்கராதிகளுடைய அநந்ததூபூவம்.

இதில் (மஹத்தூதி, விகாரங்கள்) ஆவன—மஹத்தத்வந்தொடங்கி ப்ருதிவியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று

தத்வமும். (அண்டங்கள்) ஆவன—இம்மஹத்வாதிகளாலே ஆரப்ஃகங்களாய் 97. “अण्डानां तु सहस्राणां सहस्राण्ययुतानि च” (அண்டநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச) என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டுவிஸேஷங்கள். (அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபத்யார்ததங்கள்) ஆவன—அண்டாரந்தர்வர்த்திகளான தேவ மநுஷ்ய திரயக் ஸ்தூவரங்கள். ஆக, நாரபத்யார்த்தம் அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

மேல். அயநபத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—அயந மென்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி’ என்று.

மூ. 98. அயநம் என்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—அயநப்ஃகம் ஆஸ்ரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி—என்கை.

பஃஹுவீஹி ஸமாஸார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அங்ஙனன்றிக்கே. இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக உடைய நென்னவுமாம்’ என்று.

மூ. 99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரய மாகவுடையனென்னவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்று தத்புருஷ னாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே. ‘இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக வுடையன்’ என்று பஃஹுவீஹியாகச்சொல்லவுமாம்—என்கை.

‘இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம்’ என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றையாகிலும். ‘இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன்’ என்கிற இடத்தில். குணங்களையொழியச் சொல்லவேணும்: அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில், ஆத்மாஸ்



ரயமும் அநவஸ்தையுமாகிற தேசாஷங்கள் வருமாகையாலே. "தன் குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குண விசிஷ்டனாலே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்க்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே; அப்போது, வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களை வ்யாப்ய குணங்களாய் வருகையாலே. ஆத்மாஸ்ரய தேசாஷமுண்டாம்; அதுக்கு மேலே. தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவென்று புக்கால். ததாஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்க வேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்தா துஸ்தமாம்" என்று இது தன்னைஸுஸ்டஷ்டமாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிதே.

இவ்வுபய ஸமாஸத்தாலும் ப்ரலிதாமித்வத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இவையிரண்டாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 100. இவையிரண்டாலும் ப்ரலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

வ்யா:—அதாவது—நாரங்களுக்கு அயநம்; 'நாரங்களை அயநமாகவுடையவன்' என்கிற இவை இரண்டாலும் ப்ரலித்த அர்த்தம்—தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும். இப்படிப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னையமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யமும்—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸத்துவ ப்ரலிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் 'அந்தர்யாமித்வமும். உபாயத்வமும். உபேயத்வமுமாகவுமாம்' என்று.

மூ. 101. அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—ப்ரஹ்மவீஹியும் தத்ப்ருஷணமாகிற உபயஸமாஸத்தாலும் ப்ரலித்தது—அந்தர்யாமித்வம் ப்ரஹ்மணாதி;

களிற் சொல்லுகிறபடியே. அகில சேதநாசேதநங்களிலும் அந்தராத்மதயா அவஸ்தி<sub>2</sub>கனயக்கொண்டு நியந்தாவா யிருக்கையாகிற அந்தர்யாமித்வமும் “ஐ-ரதீ” (இண்குதெள) என்கிற தூதுவிலேயாதல் “அய ரதீ” (அய க<sub>3</sub>தெள) என்கிற தூதுவிலேயாதல் ஸித்<sub>3</sub>க<sub>4</sub>மான அயநபத<sub>3</sub>த்தில் கரணேவ்யுத் பத்தியாலும் கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலும் ப்ரகாஸிதமான உபாயத்வமும் உபேயதவமுமாகவுமாம்—என்கை. ப<sub>3</sub>ஹு<sub>3</sub> வ்ரீஹியோஜநை சொல்லுகிறவிடத்திலே யோக்யதாநு குணமாக நாரஸ்ப்<sub>3</sub>த<sub>3</sub>த்தை குணங்களையொழிந்த வஸ்துக் களுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே தத்புருஷ யோஜநையிலும் அயநஸ்ப்<sub>3</sub>த<sub>3</sub>த்தை உபாயோபேயவாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோக்யதாநுகுணமாக நாரஸ்ப்<sub>3</sub>த<sub>3</sub>த்தை அசேதநங்களை ஒழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது. 98. “नारस्विति सर्वेषां समूहः परिक्रियते। गतिरालम्बनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः॥” (நாரஸ்த்விதி ஸர்வ பும் ஸாம் ஸமுஹ: பரிகத்யதே। க<sub>3</sub>திராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸம்ருத:) என்றும். 99. “नारश्चदेन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुधैः। तेषामयन-भूतत्वाच्चायण इहोच्यते॥” (நாரஸ்ப்<sub>3</sub>தேந ஜீவானாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே புதை:। தேஷாமயந பூ<sub>4</sub>தத் வர்ந நாராயண இஹோச்யதே॥) என்றும் இதயாதி<sub>3</sub>களிலே இவ்வர்த்தம் சொல்லப்படாநின்றதிதே.

கர்மணிவ்யுத்பத்தி ஸித்<sub>3</sub>க<sub>4</sub>மான ப்ராப்யத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ ப்ரகார விஸிஷ்டமாயிருக் கையாலும். ப<sub>3</sub>ந்து<sub>4</sub> லாப<sub>4</sub>மும் ப்ராப்யமாயிருக்கையாலும். ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வவிச<sub>4</sub> ப<sub>3</sub>ந்து<sub>4</sub>த்வமும் இப்பத<sub>3</sub>த்திலே சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘எம்பிரான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 102. “எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே, ஈஸ் வரணே எல்லாவறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

வ்யா—அதாவது-நாராயண ஸப்ஃதர்த்தத்தை அநுஸந்திச்சு திருமங்கையாழ்வார் \* “எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கர சென்னுடைவாணுள்” என்கையாலே, ஈஸ்வரனே இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவித்யுபநிஷத்துவுமென்று இப்பத்யத்திலே சொல்லும்—என்கை.

‘இப்படி ப்நதுபூகனயக்கொண்டு, இத்கலைக்கு அவன் செய்புமது எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘நாம் பிறர்க்கு’ எனவன்றும், அவன் நமக்காயிருக்கும்’ என்று.

மூ.103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-நாம் தன்னோடு ஒட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்கும்—என்கை.

‘இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாபிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இராமடம்’ என்று தொடங்கி.

மூ.104. இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

வ்யா:— அதாவது-நேர்கொடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே துர்மானத்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்தர்ய மடித்துத்திரியாநிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மா லாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தெட்டங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும்—என்கை.

\* பெரிய திருமொழி 1-1-6.

ஆக. இந்நாராயண பதூத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பூந்தியான ஈஸ்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. இதில் விபுத்த்யம்ஸத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குறபடியை அருளிச்செய்கிறார். 'ஆய என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 105. 'ஆய' என்கிற இத்தால் \* "சென்றற் குடையாம்" என்கிறபடியே எ ல் லா அடிமைகளும் செய்வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-'ஆய'என்கிற இந்தச் சதூர்த்தியாலே \* "சென்றற் குடையாம்" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிற படியே திருவநந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வவித்யுகைங்கர்யங் களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது—என்கை.

'நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்த பாரதந்தர்யம் சொல்லியிருக்க. இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பூவி யாது' என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்ஸந்தை அநு வதிக்கிறார் 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குக் கூடுமோ வென்னில்' என்று.

மூ. 106. 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குக் கூடுமோ?' என்னில்;

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாய்க்கிடந்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 107. / "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

\* முதல்திருவ 53. /பெருமாள் திருமொழி 4-9.

வ்யா:— அதாவது— “படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” என்று, ‘அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்த்யுணையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யப்ரார்த்த்யுணை-ஸ்வரோபூக்த்ருத்வரூப அஹங்காரப்ரயுக்தமாய்க் கொண்டு வந்தேறியானது அன்று. ஸேஷிக்கு அதியுயத்தை விளைத்தல்லது தான் தூரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்தது—என்கை

உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதூர்த்தியின் கைங்கர்யப்ரார்த்த்யுணைப்ரகாஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆகையால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 108. ஆகையால் \*‘வழுவின அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்’ என்கிறப்ரார்த்த்யுணையக்காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—கைங்கர்யப்ரார்த்த்யுணை வந்தேறி அன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே, \* ‘‘வழுவின அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்’’ என்று, ‘அடிமையில் ஒன்றும் நமுவாதபடி ஸகலகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிறப்ரார்த்த்யுணைய, இச்சதூர்த்தியுப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை.

இனி. இந்தக் கைங்கர்யப்ரார்த்த்யுணை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பானப்ராய்ருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘கண்ணாரக்கண்டு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 109. ||“கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காத்லுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் “ஸத்யா பஸ்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

வ்யா:—அதாவது—||“இமையோர்க்குழாம்,தொழுவதுஞ் குழ்வதுஞ்செய் தொல்லைமலைக் கண்ணாரக்கண்டு. கழிவ

\* திருவாய் 3-3-1. || திருவிருத்தம்-97.

தோர் காதலுற்றுர்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்' என்று 'நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபுவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்று மூடோபாலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸ்ங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்டகாலத்தில் 100. "सदा पश्यन्ति" (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்கிறபடியே ஸத்யா அநுபுவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'பழுதே' என்று தொடங்கி.

மூ. 110, † "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளுக்கும் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

வ்யா:-அதாவது—† "செங்கண்டலோதவண்ணரடி அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்" என்று—'விஷயத்தைக்கண்டு அநுபூவித்தவாறே இப்படி அநுபூவிக்கைக்கு உடலான அநேககாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே!' என்று இழந்த நாளை நினைத்துக் கேலபித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை—என்கை.

இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப் போகாது' என்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 111 † "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றாநின்றார்களிறே.

‡ முதல்திருவ 16. † திருச்சந்தவிருத்தம் 64.

வ்யா:—அதாவது—‘அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகநிற்க. அக் காலத்தில் நான் ஐஞாந லாபுரூபமான ஐம்மத்தையுடைய னாகப் பெற்றிலேன; அந்த ஐம்முண்டான பின்பு. அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்’ என்று சொல்லா நின்றார்களிறே— என்கை. ஆக ப்ராப்ய வைலக்ஷணய ஐஞாநம் பிறந்தார்படி இதுவாகையாலே. இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி. இந்தக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசுகாலாதிசியம மில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவ்வடிமைதான்’ என்று தொடங்கி.

மூ.112. இவ்வடிமைதான் †“ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேசுஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைத்களிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இவ்வா த்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபாநு ரூபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யந்நான் †“ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று—“ஒழிவில்லாத கால மெல்லாம் ஸர்வதேசுஸத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தைத்ய யிலும் பிரியாதநின்று’ என்கிறபடியே ஸர்வதேசுஸத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தைத்யிலும் நடந்துசெல்லும்— என்கை.

பூர்வையக்கு மங்குளஸுத்தரதூரணம் பூர்த்தாவுக்கு அநயார்ஹையென்று காட்டுமாபோலே. திருமந்தரதூர ணம் சேதநர்க்கு புகுவதூநயார்ஹத்வப்ரகாஸகம் என்னு மிடந்தோற்ற இத்தையொரு மங்குளஸுத்தரமாக நிருபித் தருளிச்செய்கிறார் ‘எட்டிழையாய்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்ப தொரு மங்குளஸுத்தரம்போலே திருமந்தரம்,

வ்யா:— அதாவது-பதினாறிழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்குளஸூத்ரம்மேலன்றிகே, எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்குளஸூத்ரம் போலே. எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதும்மாயிருக்கிறது இத்திருமந்தரம்—என்கை.

‘இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தும் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 114. இத்தால், ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-இத்தை மங்குளஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால், ஈஸ்வரன் இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்கும்—என்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி. இம்மந்தரத்தால் ப்ரதிபாதிக்க அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச்சோல்வி இத்தை நிக்மித்தருளுகிறார் ‘ஆக, திருமந்தரத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 115. ஆக, திருமந்தரத்தால் ‘எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்’ என்ற தாயிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமந்தர்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

வ்யா:—‘ஆக’ என்றது, கீழ்ப்பரக்க அருளிச்செய்த எல்லா வற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் என்னுமிடந்தோற்றம். ( எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் ) இதில்



‘எம்பெருமானுக்கு’ என்று சதுர்த்யந்தமான ப்ரத்யமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும், அவதூரணத்தாலே மத்யமாக்ஷரத்தின் அர்த்தத்தையும் ‘உரியேனான் நான்’ என்று த்ருதியாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ரத்யமாபதூர்த்தத்ததை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்) இதில் ‘எனக்குரியன்’ என்று ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரார்த்தத்தையும் ‘அன்றிக்கேயொழிய’ என்கையாலே நகாரார்த்தத்தையும், ‘வேணும்’ என்கையாலே இவ்வர்த்தம் சேதநனுக்கு ப்ரார்த்தநீயம் என்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மத்யமாபதூர்த்தத்ததை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்) இதில் ‘ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே’ என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாஸிகையான சதுர்த்தியையும் ‘எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்’ என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே த்ருதியாபதூர்த்தத்ததை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (என்றதாயிற்று) என்றது—என்று சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்தத்தை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தது இத்திருமந்த்ரார்த்தத்தை எல்லாருமறிந்து அநுஸந்திக்கக்காக. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.



# முழுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணம்

வ்யாக்யார அவதாரிகை

ப்ரத்யும ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தினுடைய டர்த் துத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்யமபத்யத் தாலும் த்ருதீய பத்யத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விஸ்துமாக ப்ரதிபாதியாநின்ற உள்ள த்வயத்தினுடைய அர்த்துத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

‘முன்பு அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபுந்த்யங்களிலும் திரு மந்த்ரநந்தரம் சரமஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்வயத்தை முந் துற அருளிச்செய்வான் என்?’ என்னில், -இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே. ஆச்சரன்பிள்ளை, சீயர் முதலானாரும் இந்த ப்ரகாரமிதே அருளிச்செய்தது.

‘இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?’-என்னில், சரமஸ்லோகம் முன்னாக த்வயத்தைச்சொல்லுகிறது— வித்யநுஷ்டார ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுனனாக அநுஷ்டாரத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமஸ்லோகம் ப்ராபகபரமாய் த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்டார ப்ரதிபாதகமாயிருக்கையாலும், த்வயம் முன்னாகச் சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது-திருமந்த்ரத்தில் மத்யமத்ருதீயபத்யங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய், அதுதனக்குச் சரமஸ்லோகத் தில் அர்த்த த்வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆனபின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட் டில்லை. அதில் ஒரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபுந்த்யத்திலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அரு ளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்த் ரார்த்தம் அருளிச்செய்த அநந்தரம் த்வயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

அதில் ப்ரக்டுத்திலே, வைஷ்ணவனாயிருப்பானொரு வனுக்கு ஸ்வாதிக்காரார்த்துமாக அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ள வற்றை, ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

மூ.116.புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு தவிரிக்கையும், இருக்கும் நான் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநுபுவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்தரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்கும். பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிக்காரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்.

வ்யா:—புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடேவிடுகையாவது-101.“पितरं मातरं दारान्”(பிதரம் மாதரம் தூராரம்) இத்யாதிப்படியே. பூஹயவிஷயஸங்கங்களை யடைய மறுவலீடாதபடி ஸ்வாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையாவது—வேறென்று தஞ்சமென் கிற நினைவு கலசாதபடி. நிருபாதிக்க ரக்ஷண ஸர்வேஸ்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும் சரமஸ்வலாகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்துத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனெனென்னி? புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று—'ஸர்வதூர்மாந' என் கிற பதத்தில் அர்த்துத்தையும், 'வாஸனையோடேவிடுகையும்'

என்று-‘பரித்யஜ்ய’ என்கிற பத<sub>3</sub>த்தில் அர்த்தத்தையும், ‘எம் பெருமானே’ என்று-‘மாம்’ என்கிற பத<sub>3</sub>த்தில் அர்த்தத்தையும், ‘ஏ’ என்று ஏவகாரத்தாலே-ஏகபத<sub>3</sub>த்தில் அர்த்தத்தையும், ‘தஞ்சம்’ என்கையாலே-‘ஸ்ரண’ பத<sub>3</sub>த்தில் அர்த்தத்தையும், ‘பற்றுகையும்’ என்று-‘வ்ரஜ’ பத<sub>3</sub>த்தில் அர்த்தத்தையும், அடையே சொல்லுகையாலே.

பேறுதப்பாடுதென்று துணிந்திருக்கையாவது— உபாய் பல்சூத்வமும், உத<sub>3</sub>தேய்ய துர்லப<sub>4</sub>த்வமும், ஸ்வக்ருத தேதாஷபூயஸ்த்வமும் அடியாக வரும் ஸங்காத்ரயமு மின்றிக்கே பல்வம் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று விஸ்வஸித் திருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது,—இப்படி விஸ்வ ஸித்து ‘பேறுஸித்தித்தபோது காண்கிறோம் என்று இருக் கையன்றிக்கே, †“மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேக மெண்ணும்” \* “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்டிக் கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ” என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்தி பற்றாற் பதற்கை. ஆக இவை இரண்டா லும் உபாயோபயாதி, காராபேக்ஷிதங்களான மஹாவஸ்வா ஸத்தையும், ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவண னாய் குணநுபுவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்கா கையாவது-பரமபத<sub>3</sub>த்திலேபோய் புகுவதநுபுவ கைங்கர்யங் களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவா நிற்கச்செய்தேயும், இஸ்ஸரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் / “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேயுஸங்களிலே || “கண்டியூரரங்கம் மெய் யம் கச்சி பேர் மல்லை” என்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண் யத்தையுடையனாய், அவ்வோ திவ்யதேயுஸங்களிலே நிற்கிற வனுடைய கல்யாணகுணநுபுவமும், அதடியாகக்

† திருவாய் 9-3-7. \* திருவாய் 6-9-9. / திருநெடு 6.  
|| திருக்குற 19.

கரணத்ரயத்தாலும் அவன்விஷயத்திற் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேபவிஷயமாம்படி யிருக்கை.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது-கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால், இந்த ளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனையும் சிலருண்டாவதென்று அவர்கள் வைபவத்தை அறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதியுத்தனாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப கொன்றிறே இது.

திருமந்தரத்திலும் துவயத்திலும் நியதனாகையாவது—மந்த்ரந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே. த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்தரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான துவயத்திலும் நிஷ்டுனாயிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது.—கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபாதேயுத்தரலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் 102 “यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ” (யஸ்ய தேவே பரா புக்திர் யத்யா தேவே தத்யா குரௌ) என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிஸயத்திருக்கை.

ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருத ஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது.—நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை, நித்யஸூரிகள்பேற்றுக்கு அர்ஹனம்படி இரு ம்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக்கொண்டுவந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகார ஸம்ருதி உடையனாய்ப் போருகை.

ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது—தான்கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும்

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திக்கைக்கு உறுப் பாகவும் தத்வயாத்நாதம்ய ஜ்ஞாநமும். அப்ராப்தவிஷய விரக்தியும். இவைதானிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறு மாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸார்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வநிஷ்டனாயிருப்பானொரு ப்ராப்தவதனோடேகூட் வளித்துப்போருகை.

‘வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அஸ்யாபேக்ஷிதம்’ என்றது— இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதி, காரிக்கு அவஸ்யம் உண்டாகவேணும்—என்கை.

இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்த்நாந விஷயப வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் ‘இந்த’ என்று தொடங்கி

மூ. 117. இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனா யிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்நாநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்த்நாந விஷயமாக வேணும்—என்கை.

இனி. த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடை மையை அறிவிக்கக்காக, ஸாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரம ஸ்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச் செய்கிறார் ‘எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென் கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸுவரனாலே பேறென்கிறது. த்வயத்தில் பெரியபிராடடியாராலே பேறென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—சேதநனுடைய விஸிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாத்நாநுஷ்ட்நாந

யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்தத்வ லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்திரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினு லொழிய ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே, தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக் கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தத்வலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமஸ்வோகத்தில், இவ னுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்திப்ரதிபூந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈஸ்வரனாலே புரு ஷார்த்தத்வலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிசேஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரியபிராட்டியாராலேபுருஷார்த்தத்வாபமென்கிறது-என்கை.

உபாயம் ஈஸ்வரனாயிருக்க. இவளாலே பேரூகையாவ தென்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பெரிய பிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மூ.119. பெரியபிராட்டியாராலே பேரூகையாவது- இவள் புருஷகாரமானால்லது ஈஸ்வரன் கார்யஞ் செய்யானென்கை.

வ்யா:-அதாவது-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈஸ்வரனையாயிருக்கப் பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேரூகை ஆகிறது-இவ னுடைய ஆபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானால் ஒழிய, ஈஸ்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி-என்கை.

கீழ், ஸாமான்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷி தங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதி காரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளாசெய்கிறார் 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 120, த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகூதித்வமும் உடையவன்.

வ்யா:—அதாவது—ஸித்ஸுதேகாபாயவரண ப்ரதிபாகூக மான த்வயத்துக்கு அதிகாரி 103. “अकिञ्चनोऽगतिः त्वमेवोपायश्रुतो मे भव” (அகிஞ்சநோ஽கதி: த்வமேவோபாயபூ,தோமே பூவ) 104. “अकिञ्चनोऽन्यगतिः शरण्य” (அகிஞ்சநோ஽நந்யகூதிஸ் ஸரண்ய) என்றும். \* “புகலொன்றில்லா அடியேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகூதித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன்—என்கை.

‘இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இவையிரண்டும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது—உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும். ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்யகூதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தகூத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே சுண்டுகொள்வது—என்கை.

இனி. த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இதில் முற்கூற்றால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 122. இதில் முற்கூற்றால், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஸ்வரன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையை யிரக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—இந்த த்வயத்தில் பூர்வகூண்டூத்தாலே ‘பூமீமத்’ என்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, நாராயண



சுரணை' என்று ஈஸ்வரன் திருவடிகளை 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது; உத்தரகூண்டூத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்திடிலே. 'நாராயணய' என்கிற சதுர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது—என்கை. 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விஜேராதிரிவ்ருத்தி ப்ரதிபாகமாயாகையாலே. 'அடிமையை இரக்கிறது' என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூகம்.

இனி, ப்ரதிபத்யம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ஸ்ரீமத்பகூர்த்தம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்ரீ' என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம் என்று.

மூ. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

வ்யா:—ஸ்ரீஸப்தம் ஸம்பத்யாதிகளுக்கும் வாசகமாகலோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அதை வ்யாவர்த்திக்கக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிதே 'லக்ஷ்மீ: பத்மமாலயா பத்மா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா' என்று திருநாமங்களுடே ஸஹபத்யமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள்போலன்றிக்கே 105. "ஸ்ரீரिति प्रथमं नाम लक्ष्म्याः" (ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மியா:) என்கிறபடியே இவளுக்குப் ப்ரதமாபித்யாநமாயிருக்கும். 106. "अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानं" (அ இதி பகுவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபித்யாநம்) என்று அகாரம் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதமாபித்யாநமானுற்போலே பாயிற்று. இவளுக்கும் இது ப்ரதமாபித்யாநமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

இனி, இந்த ஸ்ரீஸுப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரசுமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்தத்தித்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே' என்று.

மூ. 124. ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே.

வ்யா:-அகாவது-"ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்" என்கிறதூ துவிலே 'ஸ்ரீயத இதி-ஸ்ரீ: ஸ்ரயத இதி-ஸ்ரீ:' என்று ஸித்திமாந கர்மணி வ்யுத்தத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்தத்தியையும் சொன்னபடி.

இவ்யுத்தத்தித்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அர்த்தம்' என்று கொடங்கி.

மூ. 125. இதுக்கு அர்த்தம்-'எல்லார்க்கும் இவனைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபுமாய், இவள்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபுமாயிருக்கும்' என்று.

வ்யா:-அகாவது-இவ்வுபயவ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம்-'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படா நின்றான் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவனைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபுமாய். "ஸ்ரயதே" என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றான் என்கையாலே. இவள்தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபுமாயிருக்குமென்று—என்கை. இவள்தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் ஸேஷித்வமும் ஈஸ்வர விஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிற்றே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செவ்வாநிற்கும்.

ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டானாற்போலே, இவனுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயமும், உண்டாகையாலே. இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவனை இப்போதுசொல்லு முழு—11

கிறது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மூ.126. இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

வ்யா:— 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்து விஸேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு. இவனுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பகும் நிரஸ்தம்.

• ஈஸ்வரனுடைய நாரயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வா பூவிக ஸம்பந்தாதி, ஜ்ஞானத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, அவனை ஆஸ்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறதுதானென்?' என்ன. அருளிச் செய்கிறார் 'நீரிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வ்யா:- அதாவது-சீதளமான ஜலத்திலே, சென்று அணுக வொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே. 107. "சுஹ் சர்வ்மூதானா" (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) 108. "சமோ஽ஹ் சர்வ-மூதேபு" (ஸமோ஽ஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வம், ஸமாஸ்ரயணீயத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபூவ விஸேஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே 109 "परिपूर्णागसि जने हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित् कलुषधीः" (பரிபூர்ணாக,ஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருதத்தயா புவதி ச க,தாசித் கலுஷதீ:) என்கிறபடியே சேதநன் தீரக் கழிப்பண்ணின அபராதபடியாக 110 "क्षिपासि" (க்ஷிபாமி) 111 "न क्षमासि" (ந க்ஷமாமி) என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது. 111 "किमेतन्निर्दोषः कश्चिन्नगति" (கிமேதந் நிர்த்தேஷ:க இஹ ஜகதி) இத்யாதிப்படியே

தன்னுடைய உபதேசுஸாதிகளாலே அச்சீற்றத்தையாற்றி துயையை ஐநிப்பிக்கும் இவளுக்காக-என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஐஞ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பூயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

‘இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்கலையை வஸீகரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள் தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ? என்ன. அருளிச் செய்கிறார் ‘இவள் தாயாய்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வ்யா:—அதாவது- 112. “त्वं माता सर्वलोकानां” (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்) என்றும், 113 “अखिलजगन्मातरं” (அகில ஜகந்மாதரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய். “தந்தம் மக்களழுதுசெல்லுறல் தாய் மாராவார் தரிக்ககில்லார்” என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்த மடியாக இவர்களுடைய க்லேஸங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே. 114. “विष्णुपत्नी” (விஷ்ணுபத்நீ) என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்நியாய். † பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடியே அவன் தன வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்—என்கை.

‘எல்லாம்செய்தாலும் நிரங்குஸ்வதந்த்ரஞ்ஞாநஸ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீத்து வன் என்று நிற்குமளவில். இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘திருவடியை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவன், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிடே.

வ்யா:-அதாவது-தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபுர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக் கெட்டுச் சித்ரவதும் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல் மிறுங்குனாதிருவடியையுமுட்பட115“कः कुप्येत्”(க:குப்யேத்) என்றும் 116. “न कश्चिदपरायति” (ந கஸ்சிநநாபராத்யதி) என்றும் இத்யாதி உபதேயுத்தராலே பொறுப்பிக்குமவன், “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றும், || “மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்றும், †“அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்பேடாக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு. | “நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக” என் கிற படியே ‘மாயாம்ருகத்தின்பின்னே போ’ என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன்பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லனென்னுமிடம் கிம்புநர்நயாய ஸித்த்யு மிதே—என்கை. [†“செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு” என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறு தலி(லை)க்குமவன் §“தான் முயங்கும்” என்னும்படியான பேடாக்யதைக்குத் தோற்று ‘எத்தைச் செய்வோம்’ என்று தலைதடுமாறி | “நின்னன்பின் வழிநின்று” †“அதனின் பின்னே படர்ந்தான்” என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னு மிடஞ் சொல்லவேண்டாவிடே] என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிதே.

\* மூன்-திரு 3. || பெரியதிரு 8-10-1. † திருவாய் 3-10-8. |பெரியாழ்திரு3-10-7. †பெரியதிரு5-8-2. §மூன்-திருவ100. † பெரியதிரு 2-5-6.

ஆக, ஸ்ரீமத்பத்யத்தில் ப்ரக்ருத்யம்ஸுத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்; ப்ரத்யயாம்ஸுத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்; 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இம்மதுப்புத்தான் நித்யயோகேமதுப் பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

இந்நித்யயோக்யத்தை உபபாதிக்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று.

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

வ்யா:-அதாவது-117. "अथःपतिर्निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैक-  
तानः स्वैतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः" (ஸ்ரீய:பதிர்  
நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த  
வஸ்து விலக்ஷணாதந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப:) என்று  
ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்தகூடிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரீய:  
பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு  
ப்ரத்யாந நிரூபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடேகூடியே  
வஸ்துவினுடைய ஸத்பூவம் இருப்பது—என்கை.

ஆக, ஸ்வரூபாநுபயந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்ய யோக்யத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமானநித்யயோக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் "ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும்" என்று தொடங்கி.

மூ. 132. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்.

வ்யா:-அதாவது—அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு, அ(நி)றுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும். 118. “यद्ब्रह्मकल्पनियुतानुभवेत्यनादय” (யத் ப்ரஹ்ம கல்பநியுதாநுபுவேத்யநஸ்யம்) இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபுவியாநின்றாலும் சிறிதுவரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணிவைத்த இச்சேதநனுடைய அக்ருத்யகரணத்துப்பராதத்தையுங்கண்டு, “என்னாகப்புகுகிறதோ?” என்னும் புயத்தாலே ஈஸ்வரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டாள்—என்கை.

இத்தால், சேதநனுக்குப் பூலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘சேதநனுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மூ.133. சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

வ்யா:-அதாவது—இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராதமும் மாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து ‘என்னாய் விளையப்புகுகிறதோ’ என்று அஞ்சவேண்டா—என்கை.

இனி. இம்மதுப்பின் தாத்பர்யம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்றதொடங்கி.

மூ. 134. இத்தால்,—ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

வ்யா:-அதாவது—இப்படிப் புருஷகாரஉபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யயோகத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. ‘இரண்டுதலையும் கூடியிருக்கும் துஸையிலே

ஆஸ்ரயிக்கவேணுமே' என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது—என்கை.

இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் 'அவஸ்யாபேக்ஷித்வத்தை அறிவிக்கக்காக 'இவள் ஸந்ரிதிக்கும் அஸந்ரிதிக்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார், 'இவள் ஸந்ரிதியாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 135. இவள் ஸந்ரிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

வ்யா:—119. “देव्या काश्यप्या” (தேவ்யா காருண்ய ரூபயா) என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒருவடிவுகொண்டாற் போலே இருப்பாளாய். ஸ்வதந்த்ரணை ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையழுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவுள்ள இவள் ஸந்ரிதியாலே. அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்து பூரஹ் மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காகம் 120. “कश्यप्यार्याय” (க்ருபயா பர்யபாலயத்) என்கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள்ஸந்ரிதி, இல்லாமையாலே போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும். காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராம ஸரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன், முடிந்துபோனான்—என்கை. ஆகையால் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இவள்ஸந்ரிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பதூர்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், நாராயண பதூர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'புருஷகார பூலத்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 136. புருஷகார பூலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதும்.



வ்யா:—அதாவது—உபதேசுதா தாலும், அழகாலும் கண்ணழிவற வஸீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பூலத்தாலே ஆய்ரயணோந்முகுணன சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி “அங்கீகரியேன்” என்று இருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வநாதாயம் தலைமடிந்தால் அதன்கீழ் தலையெடுக்கப்பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்—என்கை.

‘அவைதாம் எவை? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அவை யாவன’ என்று தொடங்கி.

மு. 137. அவையாவன-வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌரீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும்.

வ்யா:— இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது—வத்ஸத்தின் பக்கல் தேடி இருக்கும் இருப்பு; அதாவது அதனுடைய தேவாஷத்தை பேராக்யமாகக் கொள்ளுகையும், சுஹீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமே; அப்படியே. ஈஸ்வரனும் தேவாஷத்தை பேராக்யமாகக்கொண்டு, ||“பாலேபாற் சீர்” என்கிற குணங்களாலே தூரிப்பித்து 121. “கயஞ்ஞ-ந த்யஜேய்” (கதஞ்சந-ந த்யஜேயம்) என்றும், 122. “அமய் சர்வமூதேய;” (அப்யம் ஸர்வபூதேய;: ) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது-இவன் விமுகுணன துஸாயிலும் விடாதேநின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பூந்த்விஸேஷம்; அதாகிறது-உடையவனுபிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபூவ விஸேஷங்கையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பூந்த்விஸேஷமடியாக.

|| பெரியதிருவ 58.

ஸௌஸீல்யமாவது- உபயவியூதி யோக்யத்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குமாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடையமேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து \*..அவனெவ்விடத்தான் யானார்'' என்று பிற்காலி யாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும். அது தன்பேறாக இருக்கையும். எதிர்த்தலையில அபேகையின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும். ஸௌஸீல்ய மாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற: தான் கண்ணிலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது — இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும். கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தபத்யார்த் தங்களையும் ஒருகாலே அபரோகித்தவல்ல அறிவு. ஸக்தி யாவது-ஹேயரான நித்யஸம்ஸாரிகளை உபாதித்யுதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்கவல்ல அக்யுதிதக்யுதநா ஸாமர்த்த்யம். இவற்றில் வாத்தஸல்யாதிசுக்ள நாலும் ஆஸ்ர யண ஸௌகர்யபாத்யகம்; ஜ்ஞாநாதிசுக்ள இரண்டும்ஆஸரித கார்யபாத்யகம்; ||..நிகரில்புகழாய்'' என்று தொடங்கி வாத் ஸல்யாதிசுக்ள நாலையுமிதே, ஆஸ்ரயணத்துக்கு உடலாத் ஆஸ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸக்திகள் இரண்டுஞ் சொன்ன இது. ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேகிதங்களாகையாடு.

' இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகங்கள் எவை?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி.

மூ.138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்தஸல் யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஸீல்யம்;

\* திருவாய் 5-1-7. || திருவாய் 6-10-10.

கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸுத்திகள்.

வ்யா:—அதாவது-ஆஸ்ரயணேந்முகூனா இச்சேதநன். தன்தேஜாஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு. தேஜாஷத்தை பேடாக்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம். 'நங்கார்யம் செய்யுமோ, செய்யாடு?' என்று ஸங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விஸ்வஸீக்கைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபயவிபூதிக்கும் கடவனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாஸகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு ஸ்வரிகர்ஷாநுஸந்தநத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபூவமான ஸௌஸீல்யம். அதிந்த்யூரியனென்று பிற்காலியாமல் கண்ணிலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு தன்வடிவைச் சக்ஷுர்விஷயமாக்குகையாகிற ஸௌலப்யம்; 123. "सर्वपापेभ्यः मोक्षयिष्यामि" (ஸாவபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தா வான. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும். மேல போக்கடியும் அறிகைக்கும். அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந் தங்களான ஜ்ஞாநஸுத்திகள்—என்கை.

ஸௌகர்யபாதகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ரதந்நமாகையாலே. அந்த ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார் 'இங்குச்சொன்ன' என்று தொடங்கி.

மூ. 139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யா:—அதாவது-இப்பத்யத்தில் ஆஸ்ரயண உபயோகியாகச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி / 'தமருகந்த

தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸதூர ஸந்நிதி, பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம்—என்கை.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார் இதுதான் என்று தொடங்கி.

மூ. 140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபுவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேயுவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடிபோன விபுவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரதஸந்நிதி, பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்—என்கை.

‘இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்’ என்று.

மூ. 141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

வ்யா:— அதாவது-ஸௌகர்யபாதூகமாகவும் கார்யபாதூகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேகைஷயுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்—என்கை.

பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்குப்ரகாஸகங்கள் யுள்ளவற்றைச் சொல்லி, ‘இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்’ என்கிறார் ‘திருக்கையிலே’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங் களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும்,

முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

வ்யா:— அதாவது—கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாநஸக்திகளுக்கு ப்ரகாஸகமாம்படி திருக்கைகளிலே தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸங்க்ஷக்ரத்வ திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும். ஸ்வாமித்வ ப்ரகாஸகமாகக் கவித்த முடியும். ஸௌஸீல்ய ப்ரகாஸகமான முகமும் முறுவலும், அனைவர்க்குங்கண்டு பற்றலாம்படியானஸௌவப்ப்ய ப்ரகாஸகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்கொண்டு எழந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யகூதிகளான நமக்கு ரக்ஷகம்—என்கை.

‘உபாய உபேய நிஷ்டைர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் ‘ரக்ஷகத்வ பேடாக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்’ என்று.

மூ. 143. ரக்ஷகத்வ பேடாக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா:— அதாவது—ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் \* ‘‘அணியாராழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்’’ || ‘‘மூடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ’’ என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய். வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலே பேடாக்யத்வம் தோற்றுகையாலும். இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸகக் கும்—என்கை. ஆக. நாராயண பதூர்த்தத்ததை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

\* திருவாய் 8-3-6. || திருவாய் 3-1-1.

இனி, 'சரணௌ' என்கிற பத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'சரணௌ-திருவடிகளை' என்று.

மூ. 144. சரணௌ-திருவடிகளை.

இந்த த்யவிவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், /"இணைத்தாமரையடி" என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்யவிவசனம் இரண்டுக்கு மேல் மற்ருன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி. உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணதீக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; ‡ திண்கழலாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்ரீமத்பத்யத்திலே புருஷகாரபூதையாகச்சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் \* "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும்படி நாராயண பத்யத்திற் சொன்ன குணவிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும். திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளு கையாலே கைவிடாது; ‡ "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்" என்கிறபடியே பற்றினாரை நழுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

இந்த குணதீக்யத்தைப்பற்றவுமன் றிக்கே. இவன் தன் ஸ்வரூபநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'ஸேஷிபக் கல்' என்று தொடங்கி.

மூ.147. ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை; ப்ரஹ்ம முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே,

வ்யா:—அதாவது—ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபநுகுணமாக இழியுந்துறை திரு வடிகள்; ஸ்தநந்த்யப்ரஹ்ம தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாப்போலே—என்கை.

'திருவடிகளைச்சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்' என்கிறார். மேல் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 148. இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாஸகமுமாய், ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணை' என்று விக்ரஹ ஏகதேஸு மான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் \* 'திருவிருந்த மார்வன்' என்னும்படி ஸ்ரீமத்பத்யத்திற்குச்சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபத்யத் திற்குச்சொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாஸகமாய். || 'பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்' என்கிறபடியே ப்ரத்ய வேஷ பரணய் நிந்தேதூக்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த ஸிஸு பாலனையும் உட்பட || 'அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்' என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்யவேஷாதீதிகள் போம்படி திருத்தி † 'திருவடி தாட்பாலடைந்த' என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும், ஸ்வபூரவத்தையுடைத்தான திவ்ய மங்குள் விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது—என்கை.

\* மூன்-திருவ-57. || பெரியாழ்திரு4-3-5. † திருவாய்7-5-3.

அநந்தரம். “ஸரணபத்யார்த்குத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஸரணம்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 149. ஸரணம-இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

வ்யா:-அதாவது-124 “उपाये गृहरक्षितो शब्दः शरणमित्ययम् । चरन्ते सांप्रतं चैव उपायार्थं कथञ्चनः॥” (உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்ஸ்த்யஸ்ஸரணமிதயயம் । வ ர த் த தே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்ததைக் வாசக: ||) என்கிறபடியே ஸரணஸ்ப்யத்யம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமே யாகிலும், இவ்விடத்தில் உபரயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹார கரணமாகையாலும், “இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக” என்று இப்பகூத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தாம் இன்னவையென னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும் “அநிஷ்டமாகிறது-அவித்யையும், அவித்யா கார்யமான ராகுத்யவேஷங்களும். புண்ய பாபரூபமான கூர்மங்களும். தேவாதி, சதுர்வித ஸரீரங்களும். ஆத்யாத்மிகாதி, து:க்கபரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது—அர்ச்சிராதி, மார்க்க்யமநமும், பரமபத்யப்ராப்தியும். பரமாத்மத்யஸூநமும், குணநுபுவகைங்கர்யங்களும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ்விடத்திலும், அவை வக்தவ்யங்கள்.

கீழ் நிர்த்தேஸித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்ன தன் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது’ என்று.

மூ. 150. இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.



வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இத்தால். ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

‘கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்க்யம் உண்டோ?’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் ‘கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே’ என்று.

மூ. 151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

வ்யா:—அதாவது—ஸமஸ்தபத்யுமான பூர்வபத்யத்திற் சொன்ன லக்ஷ்மீவிஸ்ஷ்டதவமும், கலயாணகுணயோக்யமும், திவ்யமங்குள விகரேஹாபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும். 125. “श्रिया साध-आस्ते” (ஸரியா ஸார்தத்யம்-ஆஸ்தே) 126. सर्वान् कामान् अश्नुते” (ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே) 127 “सदा पश्यन्ति” (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்று இவனுக்கு அநுபூவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவைவாயகையாலே ப்ராப்யமிதே—என்கை.

ஆனால். இக்கை உபாயமாக்குகிறதுதானென்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை’ என்று.

மூ. 152. இவன் \*செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அகிஞ்சநனாய் அநந்யக்யதியாயிருக்கிற இவன். தன் \*செயல் மாட்சியாலே பேராக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானதுதன் னையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்தனை—என்கை.

இததன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிஸயம் சொல்லுகிறது எவ் கிறார் ‘சரணௌ ஸரணம் என்கையாலே’ என்று தொடங்கி.

\*செயலறுதி—செயலற்றுப்போகை; செயல் மாட்சி—செயல் மாண்டுபோகை.

மூ. 153. “சரணௌ ஸரணம்” என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—“சரணௌ ஸரணம்” என்று ப்ராப்ய வஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம். க்ரியாபத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்’ என்று.

மூ. 154. ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்.

வ்யா:—இப்பத்யம் ‘பத்ய க்யுதௌ’ என்கிற த்யாது ளித்யக்யு மாகையாலே க்யுதிவாசியாகையாலும். உத்தமனாகையாலும். ‘பற்றுகிறேன்’ என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்.

‘இதுதான் மாநஸ வாசிக காயிக ரூபையான த்ரிவித்ய க்யுதியையும் காட்டவற்றாகையாலே. அதில் எந்தக் கரணத் தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘வாசிகமாகவும்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); ‘ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்’ ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

வ்யா:—அதாவது-128 “भव शरणं” (புவஸரணம்) இத்யாதி, படியே, ரக்ஷிக்கவேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிறகேவல வாசிகமாகவும் 129. “अज्ञानिः परमा मुद्रा शिष्टं देवप्रसादिनी” (அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதி, நீ) என்கிற படியே ப்யகுவத் ப்ரஸாத்ய ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல். நிஷாத்ய காகாதிகளைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து முமு—13

இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பூலளித்திக்கு /அழிவில்லை. 130. “ஶ்நா-  
ந்மோஷு:” (ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷு:) என்கிறபடியே. ஜ்ஞாநத்தாலே  
மோக்ஷம் என்கையாலே. மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக்கட  
வது-என்கை. அதாவது-ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்த புத்திவி  
சேஷத்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்  
செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும். “இந்த புத்திவிசேஷ  
மாகிறது-அந்நயார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய். இதரோ  
பாயவ்யாவ்ருத்தமாய். பூக்யவத்ரக்ஷகத்வா நுமதிருபமாய்.  
ஸக்ருத்யநுஷ்டேட்யமாய். வ்யபிசாரவிளம்பூவித்யுரமாய், ஸர்  
வாதிகாரமாய். நியமஸூத்ரமாய். அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷ  
மாய், ஸுஸூகமாய். யாச்ஞாகூர்ப்பமாய் த்யுருத்யாத்யவஸாய  
ருபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று அருளிச்  
செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம்.

இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? \* “சிந்தை  
யாலும்” இத்யாதிப்படியே த்ரிவிதகரணத்தாலும் ஸ்வே  
கரிக்கவேண்டாபோவோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயம்  
அவனாகையாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே  
உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும்  
என்கிற நிர்ப்புந்தம் இல்லை.

வ்யா:— அதாவது-பூலளித்திக்கு உபாயம்-பற்றப்படு  
கிற ஈஸ்வரனாகையாலும். கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான  
பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதிதியில் உபாயமபோல்  
தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய. ஸாக்ஷாத் உபாயம்  
அல்லாமையாலும் பூலளித்திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான  
ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும் வேணும்  
என்கிற நிர்ப்புந்தம் இல்லை—என்கை. அத்வா. இப்படி

/ (பா) இழவில்லை. \* திருவாய் 6-5-11.

ஒரொன்றிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிறதென்? த்ரிவித்யகரணத் தாலும் பற்றுதலைச் சொன்னாலோவென்ன. ‘உபாயம்’ இத்த்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறா கவுமாம். அப்போதைக்கு ஒரொன்றே அமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்புந்த்யம் இல்லை-என்கை. நிர்ப்புந்த்யம் இல்லை என்கை யாலே. இந்த ஸ்லீகாரம் த்ரிவித்யகரணத்தாலும் உண்டா னாலும் குறையிலையென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. “இப் ப்ரபத்யநம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத் தாலே உண்டாகவுமாம்; பூலஸித்திக்குக் குறையிலை. அதி காரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பூலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீய:பதித்வமும் வாத்ஸல்யாதி குணயோக்யமும். திவ்யமங்குள விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறாப்போலே. அதிகார(ரி)பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்” என்றிறே பரந்த படியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

131. “सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्” (ஸக்ரு தேவஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம தாரயேந்நரம்) 132. “सकृदेव प्रपन्नाय” (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) இத்த்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க. வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? என்ன. அருளிச் செய்கிறார் ‘வர்த்தமான நிர்த்தேத்யம்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 157. வர்த்தமான நிர்த்தேத்யம்-ஸத்வம் தலை யெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்குகைக்காக.

வ்யா:— அதாவது— 133. “लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽश्वं विभो” (லோகவிக்ரந்த சரணௌ ஸரணம் தே:வ்ரஜம் விபோ) / “நின்னடியிணை அடைந்தேன்” \* “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்கிறபடியே சொல்லாதே ‘ப்ரபத்யே’ என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற

இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலை யெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பூயப்பட்ட காலத்திலே 134. “*प्रयश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनः शरणं व्रजेत्*” (ப்ராயஸ் சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஸ்யரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புந:கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபதநத்தை அநுஸந்திக்கக்காகக் கொழுந்துபடக்கிடக்கிறது—என்கை.

இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜனங்களை அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயாந்தரங்களில்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—பூர்வவாஸனையாலே அவஸமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காவும். இவ்வநுஸந்தநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும். இதனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தநம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

‘இங்ஙனன்றிக்கே, பூலஸித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்திக்கவேணுமென்றாலோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்

திக்கவேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸம் ஸர்க்குரஸஹமான ஸீக்தேதூபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும்-என்கை. ஆக, பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்க்கம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்க்கம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'உத்தர வாக்யத்தாலே--ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்று.

மூ. 160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—ப்ராப்யமாவது—ஸீய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிற்<sup>19</sup> பண்ணும் கைங்கர்யம்.

ப்ராபகவரணந்த்ரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார். 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று.

மூ. 161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

வ்யா:—பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாத்யம் பூல் சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி.

'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி,

மூ. 162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஜஸுவர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யஸூரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுஞ்ஞமரகக் கர்மஜ்ஞாநபுத்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்திதோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே. உபேயப் ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபேராகுவரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுஞ்ஞமரக உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவலயங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திதிகிறது—என்கை.

நினைவறியும் ஈஸ்வரன் பக்கல் ப்ரார்த்தனை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் பரந்நத்தை அநுவதிக்கிறார் 'இவன் அர்த்திதிகவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்' என்று.

மூ.163. இவன் அர்த்திதிகவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

அதுக்கு உத்கரம் அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் பாசரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளமுகக்கும்' என்று.

மூ.164. இவன் பாசரங்கேட்டவாரே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ருக்ஞணதையாலே சேற்றில் ஆஸையற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோகூந்திர்ந்து ப்லிவினைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசரங்கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமாபோலே. அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரப்ராப்யமாய்கிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நாயயற்றுக்கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசரங்கேட்டவாரே. சோஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்: அதுக்காக அர்த்திதிகிறுனித்தனை—என்கை.

இனி. இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபதும் அர்த்தும் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரததும்பதத்தை உபாதூரணம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ரீமதே' என்று.

மூ. 165. ஸ்ரீமதே-பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வ்யா:—அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று. இங்கும் ஸ்ரீமத்குத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்தத்தித்யவமும், அதில் அர்த்தமும் மதுபூர்த்தமாந நித்யயோக்யமும் அநுஸந்தேயம்.

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோக்யம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவ த்யூபநுஞ்ஞமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச் செய்கிறார் 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.

மூ. 166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷ காரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கய்க்கை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபூவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே.ஸாபராத்யசேதநருடையஅபராத்யங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில், அத்தை ஸஹித்து அங்கேகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பூந்தியா ப்ராப்யனாமிடத்தில், அவனோபாதி கைங்கர்யப்ரதிஸம்பூந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய். இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே, கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்-என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே "பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சூப்ஸம் சேதநருடைய அபராத்யத்தையும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந் தர்யத்தையுங்கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடையக்ரோத்யத்துக்கு விஷயபூகராய் ஸஹித்துப்போகாதே. இவனைக்கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேணும்' என்று ஸாபராத்யரான சேதநரை



ஈஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சூப்யத்வம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்புந்தித்வத்தைப் பற்றவும். இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலேஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும். அநுபூவவிச்சேச்யத்தில் தனக்கு ஸத்தி ஹாசி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே. நிரந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்தாக்காகவும். அவனைக்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது" என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

திருமந்தரத்தில் உத்தரபத்யுத்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 167. இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸுத்யமாக அநுஸந்திக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தி ஒரு மித்யூநமென்னுமிடத்தை 'ஸூப்யமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே. திருமந்தரத்தில் 'நாராயண' என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தி ஒருமித்யூநமென்னுமிடம் ஆர்த்த்யமாகையாலே அவ்ஸூப்யமாகச்சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸுத்யமாக அநுஸந்திக்கிறது-என்கை. அங்கு, 'நாராயணனாகே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' என்கிற இவ்வளவொழிய. 'அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்' என்றும், 'அடிமை செய்யுமவன் நிரம்மனாகவேணும்' என்றும் சொல்லாமை யாலும். அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுகையாலுமிதே. அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

இம்மித்யூநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப்புந்த்யந்தாமென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இளைய பெருமானைப்போலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 168. இனையபெருமானைப்போலே இருவருமான  
சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

வ்யா:—அகாவது—135. “भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु  
रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते॥” (புவாம்ஸ்து ஸஹ  
வைதேஹ்யா க்ஷிரிஸானுஷு ரம்ஸ்யதே! அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்  
யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே||) என்று பெருமானும்  
பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்த இனையபெரு  
மானைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை  
இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம்-என்கை. மித்ருநஸேஷத்  
வம் ஸ்வரூபமானால் மித்ருநகைங்கர்யமிதே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவி  
லுள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார். ‘அடிமை’ என்று  
தொடங்கி.

மூ. 169. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும்  
அச்சேர்த்தியிலே.

வ்யா:—அகாவது—ஸ்வதந்த்ரனான ஈஸ்வரன் உபேக்ஷி  
யாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவ  
ளாகையாலே. 136. “सीतासुवाच” (ஸீதாமுவாச) 137. “सीता-  
समक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत्” (ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்மிதம்  
வசநம் அப்ரவீத்) என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம்  
முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப்  
பெற்ற இனையபெருமானைப்போலே. இவன் ப்ரார்த்திக்கும்  
அடிமைதான் ஸித்திப்பதும், மூதாபிதாக்கள் இருவருமான  
சேர்த்தியிலே ஸுஸ்ருஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே,  
செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான  
சேர்த்தியிலே—என்கை.

இனி. இரண்டாம் பத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார்  
‘நாராயணய’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்,  
‘ஸ்ர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு’ என்று.

### மூ.170.நாராயணய-ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு

வ்யா:— நாராயணத்வம்-உபயவியூதி நாதத்வமாகையாலே. 'ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்கிறார். கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியாவான் ஸேஷியிறே.

கைங்கர்யந்தான் அநுபுவஹித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும். அந்த ப்ரீதிகான் அநுபுவ்ய விஷயாதீநையாகையாலும். அநுபுவ்ய விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்' என்று.

### மூ.171.இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியைச்சொல்லுகிற இப்பதத்திலே. 'கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபூவியாயிருக்கும் அநுபுவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும். கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும்-என்கை. 138. "सदा पश्यन्ति" (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்றும். 139. "सोऽऽनुते सर्वान् कामान्" (ஸோஸ்யநுதே ஸர்வார் காமாந்) என்றும் இத்யாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்குள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும். 140. "रसं हृवायं लब्धवान् दी भवति" (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ புவதி) என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்தகங்களமாய். பேபாக்யங்களமாயிறே இருப்பது; 'குணங்கள்' என்று ஸாமான்யர சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநஸுத்த்யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஸௌர்யாதி குணங்களோடுவாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபுவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேத்யங்களான குணவிஸேஷங்களும் இப்பதத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேத்யங்கள்; ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறப்போலே,

ஆஸ்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிற்றையிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, இப்பத்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார் 'ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு' என்று.

மூ. 172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வ்யா:-அதாவது—அநுபூய்வம் அவிஸிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும், சதுர்த்த்யம்ஸத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்திவிசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸேஷித்வமாகையாலே. அதிலே இப்பத்யத்துக்கு நோக்கு—என்கை.

இந்த ஸேஷித்வ கத்யநத்துக்கு ப்ரயோஜனமருள்சம்சம் கிறார். 'ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரளிப்பது' என்று.

மூ. 173. ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரளிப்பது.

வ்யா:-அதாவது-141. "सर्वं परचक्षुः" (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்ஷம்) என்றும், 142. "सेवा शब्दः" (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்யமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம்போலன்றிக்கே, 143. "छाया वा सत्त्वमनु गच्छेत्" (சூயா வா ஸத்வ மநுக,க்ஷேத்) என்றும், 144. "सामिभ्यं न सेव्यते" (ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிதே இவனுக்கு ரளிப்பது—என்கை.

இனி இப்பத்யத்தில் விபூக்த்யம்ஸத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'இந்தச் சதுர்த்தி' என்று தொடங்கி.

மூ. 174. இந்தச் சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே. தாதூர்த்த்யப்ரதிபாதிசுமன்றிக்கே. இந்தச் சதுர்த்தி, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பௌமான கைங்கர்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை. கைங்கர்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கையாவது—கைங்கர்ய ப்ரார்த்திசூனையைப் ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது-புகுவந் முகுவிகாஸ ஹேதுவான வருத்தி விஸேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் 145. “एतस्मा गायत्रास्ते” (ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே) என்றும் 146. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிந: ) என்றும், 147. “येन येन घाता गच्छति तेन तेन सह गच्छति” (யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி) என்றும் இத்யாதிசுகளில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகரூபமாயிருக்கும்.

\* இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திசூனியமாகில் கா தூ ர சி த் த மாகாதோ? ’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘கைங்கர்யந்தான் நித்யம்’ என்று.

மூ. 175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

வ்யா:— அதாவது—ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும். 148. “अकिञ्चित्करस्य शेषत्वानुपपत्तिः” (அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:) என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராபூவத்தில் அதுதான் அநுபபந்மமாகையாலும். கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம்—என்கை. ஆகையாலே. 149. “नित्यकिङ्करोः प्रहर्षयिष्यामि” (நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்றும். “नित्यकिङ्करो भवामि” (நித்யகிங்கரோ புவாமி) என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்திசூனியமே? ’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘நித்யமாக ப்ரார்த்திசூனியத்தே பெறவேணும்’ என்று.

மூ. 176. நித்யமாக ப்ரார்த்திசூனியத்தே பெறவேணும்.

அதாவது—விஷயம் \* உத்துங்குமாயிருக்கையாலும், ஆஸ்ரயபூதனுன சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவிலேஷும் இவ் லாதபோது கைங்கர்யம் எரித்தியாமையாலும். நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்—என்கை.

இது நித்யப்ரார்த்தசூரியமாகைக்கு நித்யநத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸேஷிக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 177. ஸேஷிக்கு அதிஸயத்தை விளைக்கை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

வ்யா:-அதாவது-151. "नाकिञ्चित्कुर्वतः शेषत्वं" (நாகிஞ்சித் குர்வதஸ்ஸேஷத்வம்) என்கிறபடியே ஸேஷிக்கு அதிஸயகமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஸேஷத்வம் இல்லாமையாலே. ஸேஷயான ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விஸேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிஸயத்தை விளைக்கை ஸேஷபூதனவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய். அவனுடைய மூகேக்ஷாஸாநுபூவத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்-என்கை. ஆகையாலே. நித்யப்ரார்த்தசூரியமாகையிருக்குமென்று கருத்து.

அநந்தரம். சரமபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் 'நம:' என்று. அதுக்கு ஈர்த்த்யம் அருளிச்செய்கிறார், 'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம:-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-நமஸ்யபூத்யம் ஸாமான்யேந அஹங்காரமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்தரத்தில் மத்யமபத்யமானநமஸ்யபூத்யம்போலே ஸ்வரூப உபாயபுருஷார்த்தவிரோதிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்ததேதயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே. கைங்கர்யப்ரார்த்தசூரியந்திரோக்த

\*(பா) உத்துங்கு தத்வமாயிருக்கையாலும்.

மாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது—என்கை.

‘கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது’ என்று.

மூ.179. களையாவது-தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா:- தனக்கென்னப்பண்ணுகையாவது-152. “भोक्ताऽहं, मम भोगोऽयं” (பேபாத்தாஹம். மம பேபாகேசாயம்) என்கிறபடியே. இக்கதைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; புகுவந் முகுவிகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆகூரணியம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய, இதில் பேபாக்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதியத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில். அபுருஷார்த்தமாயிதே இருப்பது.

இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இதிலே தள்ளண்ணும் என்கிறார் ‘இதிலே அவித்யாதிசுளும் கழியுண்ணும்’ என்று.

மூ.180. இதிலே அவித்யாதிசுளும் கழியுண்ணும்.

வ்யா:- அகாவது—அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸலே. 153. “अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः । अविद्यातस्मिन्भूतिर्विजमेतत् द्विधा स्थितम् ॥” (அநாத் மந்யாத்மபுத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:| அவித்யா தருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்வித்யா ஸ்திதம்) என்கிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதிசுளை வடிவாகவுடைத்தாய்க் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும், தத்கார்யமானகர்மங்களும், தத்கார்யமாய்வரும் ப்ரக்ருதி ஸம் ப்ருத்யமும் . எல்லாம் கழியுண்ணும்—என்கை. ஆகையிதே, த்வயவிவரணமான க்யுத்யத்திலே நமஸ்ஸப்யூகார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், 154. “मनोवाक्यैः” (மனோவாக்காயை:) இத்யாதிசு குர்ணையாலே.

அக்ருத்யகரணத்துயகிஹ கர்மநிவ்ருத்தியையும், 155. “அநாதி-  
காலபுரு” (அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த) இத்யாதி, குர்ணையாலே,  
அவித்துயா நிவ்ருத்தியையும், 156. “மரீயானாதி” (மரீயானாதி)  
இத்யாதி, குர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்ந நிவ்ருத்தியை  
யும் பூர்வகாரர் ப்ரார்த்திதகருளிற்று.

ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரத்யாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில்  
ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தியாகையாலே. அதை உபபாதிக்கி  
ருர்மேல். அதில் ப்ரத்யுத்திலே கைங்கர்யம் பண்ணும்  
போது தான் எப்படியாகவேணும்? என்ன. அருளிச்செய்  
கிறார் “...உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னுபபதியே  
யாக வேணும்” என்று.

மூ. 181. “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும்  
படியே ஆகவேணும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யம் பண்ணுமளவிலே “உனக்கே  
நாமாட்செய்வோம்” என்று. ‘உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்  
கும் இருபபுத்தவிரந்து. உனக்கேயுபபாக நாங்கள் அடிமை  
செய்யவேணும் என்கிறபடியே. ஸேஷிக்கே உபபாகப்  
பண்ணவேணும் — என்கை. ||...தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு  
மீதே” என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

இனி. இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்,நங்களை அருளிச்  
செய்கிறார் ‘ஸௌந்தர்யம்’ இத்யாதி, வாக்யத்துவயத்தாலே.

மூ. 182. ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன  
கைங்கர்யமும் அப்படியே.

வ்யா:-அதாவது-அவனுடைய விக்,ரஹஸௌந்தர்யமும்  
சித்தாபஹாரியாய்க் கைசேர்ரப்பண்ணுகையாலே. கைங்கர்  
யத்துக்கு விக்,நம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சுதூர்த்தியிற்  
சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமுகவிஷயபரிசர்யையாலே



ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே. அவனுடைய முகம் மலர்த்தியே ப்ரயோஜனமாக | இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்கம்—என்கை.

இப்படியாகையால், இவ்விதேரோ கிருநிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யப்ரார்த்தனையோலே' என்று தொடங்கி.

மூ.183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையோலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா:—அதாவது-சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை காதாசிக்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமா போலே. இப்பதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராயஸ்யுமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபேகத்தருத்வ உத்யம் உண்டாமோ?' 'என்ன. அருளிச்செய்கிறார்... 'மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு' என்னுந்நின்றதிதே' என்று.

மூ. 184. "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்னுந்நின்றதிதே.

த்யவயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா:—அதாவது-உன்னுடைய அநுபூவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபேகத்தருத்வபூத்யை விளைத்து. ஸ்வரூபத்தை அபிரியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசர | (பா) உடையவனுக்கு.

மாகச் சொல்லாநின்றதிதே—என்கை. ஆகையால் அவ்  
விஷய வைவக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபேதாத்ருத்வ  
புகூதி அங்கும் வினாகையாலே. இப்பத்யத்தில் ப்ரார்த்தகனை  
என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்த்யமென்றதாயிற்று.  
ஆகையிதே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே  
157. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிந:) என்றது.

ஆக. புருஷகாரத்தையும், தந்ரித்யயோக்யத்தையும்,  
தத்யுத்யபூவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும். அந்த  
குணப்ரகாஸகமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும். குண  
விக்ரஹ விஸிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும்,  
அவ்வுபாயஸ்வீகாரத்தையும், தத்பூலமான கைங்கர்யத்துக்கு  
ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமித்யுநமென்னுமத்தையும், சுவ்வஸ்து  
வினுடைய ஸர்வஸேஷித்வத்தையும், தத்யுவிஷய கைங்கர்  
யத்தையும். கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும்  
சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

## முமுக்ஷுப்படி—சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தகத்தை  
அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லு  
கிற உபாயவரணம் ஸர்வேஸ்வரன் தானே விதிக்கையாலே  
தத்யுமதமென்னுமத்தையும், வரணங்குமான ஸாத்யநந்தர  
பரித்யாக்யத்தையும், வரணத்தில் ஸாத்யநத்வபுகூதி ராஹித்  
யத்தையும் ஸாப்யகமாகப் பூர்வார்த்ததத்தாலே ப்ரதிபாதிக்க  
கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்  
குப் பூர்வபூவியான ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபவிமோச  
முமு—15

நத்தையும். உத்தரார்த்தத்தாலே; ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும். த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சம வேதஸார பூதகீதோபரிஷத்தா த்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமஸிலோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஸய விபர்யமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் 'அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிதே—எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யமம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல்-எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திதே—இவருடைய ஆஸ்திக்யஆகூர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் குரூரவுகொண்டு மாஸோ ப்வாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்ட்யனாய். பரமாத்மநி ரக்தனாய். அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரனாய், புகுவத்வைபுவம் ஸ்ருதமானால் அது உபபந்நமென் னுமடியான விஸ்ரம்பபூ ஹஸ்யமுடையனாய். ஆஸ்திக அக்ரே ஸ்ரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஸ்லோகார்த்தஸ்ரவண அநுஷ்ட்யாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி துர்லபுவத்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் துர்க்குகண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமர்னார்.

அப்படி உபதேசீத்துவிடுகிறமாத்ரமுயினிற்கே. இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிதே. இதுதன்னைப் பலபரபுர்த்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்

செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரபுந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபூலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ரபுந்த்ரத்திலேயே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதில் ப்ரத்யுத்திலே இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தினுடைய கெடாநவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக, இதுதனக்குச் சரமஸ்லோகமென்று திருநாமமாகக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை' என்று தொடங்கி.

மூ. 185. கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை உப தேஸிக்க, அவை துஸ்ஸகங்களென்றும், ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்து ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்குறித்து, அவனுடையஸோகநிவ்ருத்தயார்த்தமாக 'இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை' என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வ்யா:-அகாவது-இந்த ஸ்லோகத்துக்குக் கீழே அநேகாத்யாயங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய விஸேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாத்யநமாக விஸ்தரேண உபதேஸித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேஸ ரூபமாகையாலும், இந்த்ரியஐயம் அரிதாகையாலும், ஸாவத்யாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அஸக்யங்களென்றும், ஸ்வஸரீரத்வ கத்யநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் புத்திபண்ணி. 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி இழந்தேபோயித்தனையாகாதே' என்கிற ஸோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்த ஸோகம் போக்கக்காக, 'ஸூகத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநு

ருபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை' என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்ஸோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது—என்கை.

இனி. இஸ்ஸோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தஸ்ஸோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

'அதிகாரிக்ருத்யமாவது எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாயபரிக்ரஹம்' என்று.

மூ. 187. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாய பரிக்ரஹம்.

வ்யா:—அதாவது—அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை—என்கை.

'ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார், 'அத்தை ஸாங்குமாக விதிக்கிறான்' என்று.

மூ. 188. அத்தை ஸாங்குமாக விதிக்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகிற அங்குத்தோடேகூட விதிக்கிறான்—என்கை. 158. "प्रक्षाल्य पादावाचामेत् स्नात्वा विधिवद्वयेत्। स्थित्वा ध्यै मानवे दद्यात् ध्यात्वा देवं जपेन्मनु॥" (ப்ரக்ஷாள்ய பாத்யா வாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவத்யைத் | ஸ்தித்வாத்யைத் | ஸ்தித்வாத்யைத் | ஸ்தித்வாத்யைத்)

புராவே துத்யாதத் துயாத்வா தேவம் ஜபேந் நும்||) என்று ஆச மநா திகளுக்கு அங்குமாசச்சொன்ன பாதுப்ரக்ஷாளநாதி யொழிய அவை அநுஷ்டிக்குவொண்ணா தாற்போலே. இங்கும் ஸ்யபுந்தபசுத்தாலே அங்குமாசச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர த்யாகுத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் ஸித்தியுமே. ஆகையால், 'ஸ்ர்வதூர்மாந் பரித்யஹ்ய ஸ்தித்திஸ்சேத்' என்று துஷ்கரத்வ புத்தி யாலே ஸ்வத:ப்ராப்தமான உபாயாந்தரபரித்யாகுத்தை அநுவதித்து ஸித்திதேரபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிற தென்கிற அநுவாதபகஷம் அயுத்தம்—என்றதாயிற்று.

ஆனால். ஸுஸகத்வாதிசுளாலே ராகுப்ராப்தமான இதுக்கு விதிக்கான் வேணுமோ? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ராகுப்ராப்தமான' என்றுதொடங்கி.

மூ. 189. ராகுப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைத்ய மானால் கடுகப்பிரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே.

வ்யா:- அதாவது—பேராக்யுதையாலே ராகுப்ராப்தமான கூரத்தைப் பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் ஸீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுக்கைக்கு உடலாமாபோலே. உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷண்யத்தாலே சேதநஸூடைய ராகுத:ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரி யென்னும் விதிப்படியுத்தமுமானால் ஸீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே—என்கை.

இனி. இதுக்குப்ரதிபதும் அர்த்தும் அருளிச்செய்வதாஃ, பூர்வார்த்து பதஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தும் ஆறுபதும்' என்று.

மூ. 190. இதில் பூர்வார்த்தும் ஆறு பதும்.

அதிலுப்ரதம்பதத்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ர்வ தூர்மாந்' என்று. அதுக்கு அர்த்தும் அருளிச்செய்கிறார். 'எல்லா தூர்மங்களையும்' என்று.

மூ. 191. ஸர்வதூர்மாந்-எல்லா தூர்மங்களையும்.

அதுதான் தூர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸுப்யதூர்மமாய் தீர்ப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக. ப்ரதஹம் தூர்மலக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'தூர்மமாவது-பலஸாதூர்மாயிருக்குமது' என்று.

மூ. 192. தூர்மமாவது-பலஸாதூர்மாயிருக்குமது.

தூர்மஸுப்யதூர்மம் த்ருஷ்டபலஸாதூர்மத்திலும் வ்யாப்தமாகையாலே அதை வ்யாவர்த்திக்கிறார் 'இங்குச் சொல்லுகிற தூர்மஸுப்யதூர்மம்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 193. இங்குச் சொல்லுகிற தூர்மஸுப்யதூர்மம் த்ருஷ்டபலஸாதூர்மங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷபலஸாதூர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-பூர்வோபாயங்கள்தன்னை உபதேயஸீக்கிறபோதே த்ருஷ்டபலஸாதூர்மங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேயஸீத்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தூர்மஸுப்யதூர்மம் புத்ரபஸ்வந்நாதி ஐஹிகமாயும். ஸ்வர்க்குரதி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதூர்மங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, புகுவத் ப்ராப்திருபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதூர்மமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனிமேல், பஹுவசநார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவைதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 194. அவைதான்-ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

வ்யா:- அதாவது-அந்த மேர்க்ஷபலஸாதூர்மங்கள் தாம் உபஸ்யநம்ஹ்ய உபஸ்யநம்ஹணங்களாயிருந்துள்ள ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க்கொண்டு அநேகங்களாய்

இருக்கையாலே, 'தூர்மாந்' என்று, பஹுவசநப்ரயோக்யம் பண்ணுகிறது—என்கை.

'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்ன. அருளிச் செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மு.195. அவையாவன-கர்மஜ்ஞாந புக்தியோக்யங் களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேஸ்வாஸம்; திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திரு விளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்தியா செய்யுமவையும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, 159 'कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः। तस्मादसकस्सतत् कार्यं कर्म समाचर॥' (கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி, தி, மாஸ்தி, தா ஜநகா த்ய:। தஸ்மாத, ஸக்தஸ்ததத் கார்யம் கர்ம ஸமாசர) என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாதூநமாக உக்தமான கர்மயோக்யமும், 160. "सर्वं कर्मखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते" (ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த, ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே) 161. "न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते। ज्ञानान्नस्स सर्वकर्माणि भक्ष्यसात्कुरुते तथा॥" (ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே। ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி ப, ஸ்ம ஸாத் குருதே தத்யா॥) என்று சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோக்யமும், 162. "भक्त्या त्वनन्यथा शक्यः" (புக்த்யா த்வநந்யயாஸக்ய:) 163 "मन्मना भव मद्रक्तः" (மந்மநா ப, வ மத், புக்த:) இத்த்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான புக்தியோக்யமும் ஆகிற இவையும், 164. "जन्म कर्म च मे दिव्य एवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥" (ஜந்ம கர்ம ச மே தி, வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந॥) என்று விஜேராத்ரிவ்ருத்தி பூர்வகமான புக்யவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதூநமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், 165. "एतद्वद्व्या बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत" (ஏதத், புத்த்ய, வா புத்தி, மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச பாரத) என்று



அபிமத ப்லலாபத்தாலே க்ருதக்ருத்யனுக்குமென்கிற புரு  
ஷோத்தமவித்யை. 166. “देशोऽयं सर्वकामयुक्” (தேசோயம்  
ஸர்வகாமதுக்) என்று ஸர்வகாம ப்ல ப்ரத்யமாகச் சொல்லு  
கிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் 167. “सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्म  
सनातनम्” (ஸர்வபாபவிஸுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம் ஸநாதநம்)  
என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான ப்லவத் ப்ராப்தி  
யைப் ப்லமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம். 168.  
“द्युतेन वाऽयं तैलेन दीपं यो ज्वालयेन्नरः। विष्णवे विधिवद्भक्त्या तस्य  
पुण्यफलं ऽणु॥ विहाय सकलं पापं सहस्रादित्यसन्निभः। ज्योतिष्मता  
विमानेन विष्णुलोके महीयते॥” (க்ருதேந வாடத்ய தைலேந தீபம்  
யோ ஜ்வாலயேந்நர:| விஷ்ணவே விதிவத் ப்லவத் ப்ராப்தி  
புண்ய ப்லம் ஸ்ருணு|| விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்  
ராதித்ய ஸந்ரிப:| ஜ்யோதிஷ்மதா விமானேந விஷ்ணுலோகே  
மஹீயதே||) என்று பாபரிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப்லவத்  
ப்ராப்திக்கு ஸாத்யநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்  
கெரிக்கை. அப்படி விரோதிவ்ருத்தி பூர்வக ப்லவத்  
ப்ராப்தி ஸாத்யநமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை  
முதலாக ஸாத்யபுத்த்யா செய்யப்படுமவையும்—என்கை.

இனி. ஸர்வஸுப்த்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.  
‘ஸர்வஸுப்த்யத்தாலே’ என்று தொடங்கி.

மு. 196. ஸர்வஸுப்த்யத்தாலே அவ்வவஸாத்யந  
விஸேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்ய  
யதாபாத்யகங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—த்யர்மவிஸேஷணமான ஸர்வஸுப்த்யத்  
தாலே ப்லஹுவசனோக்தமான அவ்வோ ஸாத்யந விஸேஷங்  
களை அநுஷ்டிக்கும் இடத்தில் 169. “संख्याहीनोऽयुचिर्नित्य-  
मनहः सर्वकर्मसु” (ஸந்த்யாஹீனோ டஸூசிர் நித்யம் அந்ஹஸ்  
ஸர்வ கர்மஸு) என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல். தன்னை  
அநுஷ்டிக்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை  
உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்த்யந பஞ்சமஹா  
யஞ்ஞாநியுகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

உத்தத்தை நிகழிக்கிறார் ‘ஆக’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 197. ஆக, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி, ரூபங்களான கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

வ்யா:—அதாவது-ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் 170. “चोदनाक्षणायौ चमः” (சோதநாஸக்ஷணார்த்தேதா த்ரம்:) என்று சோதநையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் த்ரம்ம் என்கையாலே, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவை யாய், நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான கர்மயோக்யம் தெரடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடி— என்கை.

ஸ்வரூபவிருத்த்யத்வாத் அத்ரம்மாகச் சொல்லவேண்டு மவற்றை த்ரம்ம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய் கிறார் ‘இவற்றை’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 198. இவற்றை, த்ரம்ம் என்கிறது-ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

வ்யா:— அதாவது-புத்த்யவத்யத்யந்த பாரதந்த்ரயமாகிற உத்தேத்யஸ்யத்துக்கு விரோதியாயிருக்கையாலே அத்ரம் ஸப்ருத்த்யவாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை த்ரம்மென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வத்ரம்மான யுத்த்யத்தை அத்ரம்ம் என்றும், இவற்றை த்ரம்ம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை—என்கை. ஆக, ப்ரத்யம பத்யார்த்த்யத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்ருதித்யபத்யத்தை உபாத்ரநம் பண்ணுகிறார் ‘பரித்யஜ்ய’ என்று.

மூ. 199. பரித்யஜ்ய.

இதுவும். த்யாக்யமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்க்யமுமாய். த்ரி ப்ரகாரமாயிருக்கையாலே. அதில் த்யாக்யேவ்ஷத்தை முந்தற அருளிச்செய்கிறார் 'த்யாக்யமாவது' என்றுதொடங்கி.

மூ. 200. த்யாக்யமாவது-உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, 'ஸூக்திகையிலே ரஜதபூத்தி, பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிஸா க்யமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபூத்தி, பண்ணினோம்' என்கிற பூத்திவிஸேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

வ்யா:—அதாவது—இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாக்யமாவது—கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, 'ரஜதமல்லாத ஸூக்திகையிலே ரஜதபூத்தி, பண்ணுவாரைப் போலேயும், ஸ்வகார்யஸித்திக்கு உடவான ஒருதிக்கிலே போகக்கோலித் தத்விபரீதமான திடுக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பூக்யவத்ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபூத்தி, பண்ணினோம்' என்கிற பூத்திவிஸேஷத்தோடே விடுகை—என்றபடி.

இனி. உபஸர்க்க்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.

மூ. 201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க்யத்தாலே-பாதகாதி, களை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது- 'பரி ஸாகல்யே' என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வஸூத்தித்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷித மல்லாமையாலே. மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த உபஸர்க்க்யத்தாலே—171. "ब्रह्मस्य सूरान् स्तेयं गुर्वङ्गनामः" (புரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம்

சூர்வங்குநாகும:) என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வ்யத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளோடே கூட 'நாம் இதைச்செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனயக்கொண்டு விடுமாபோலே. 172. "अथ पातक-भीतस्त्वं" (அது பாதகபீதஸ் த்வம்) என்று தூர்மதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப் பான ருசியும் அபுத்திபூர்வகமாக முளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட 'புத்திவதேக ஸாதூநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு "அத்யந்த விருத்தகூமானவற்றை நாம் செய்வதே!" என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனயக்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராத படி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி, 'ல்யப' அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ல்யப் பாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 202. ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—'(பரி)த்யஜ்ய' என்கிற ல்யப்பாலே 173. "युक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्" (புத்த்வா சாந்த்யராயணம் சரேத்) என்னுமாபோலன்றிக்கே. 174. "स्नात्वा युञ्जीत" (ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத) என்கிற விதி. 'புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம்டண்ணியே புஜிக்கவேணும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே. ஸித்ததேதூபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமுதன உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்கவேண்டுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இப்படி விட்டேபற்றவேணுமென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சசால்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 203. “சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:” என்கிற படியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால் கட்டு என்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— 175. “यो वज्रपाताशिसत्रिपाताश्च  
सुशुमे नापि चचाल राजा । स रामवर्णासिंहो भृशार्थश्चाल चापञ्च  
सुमाच वीर:॥” (யோ வஜ்ரபாதாஸநிஸந்நிபாதாந் ந சுக்ஷுபே  
நாபி சசால ராஜா | ஸ ராமபூராணபிஹதோ ப்ருஸார்த்த:  
சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:॥) என்கிற ஸ்லோகத்தில்—  
ராவணன் ராமஸூரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு. நிலைகலங்கி.  
போகப் பார்த்தவளவிலும். கையில வில்லிருக்குமளவும்  
பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட  
வில்லு கையில் இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஐயத்துக்கு ஸாதூந  
மாகாதமாத்ரமன்றிக்கே 176. “गच्छानुजानासि” (கூச்சூநுஜா  
நாமி) என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்  
போது பண்ணக்காணாமையாலே போகவுமொண்ணாதபடி  
கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே. உபாயாந்தரங்க  
ளான இவற்றிலே ஈஷதூந்வயங் கிடக்கிலும் இவை  
பேற்றுக்கு ஸாதூநமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே பேற்றுக்கு  
ப்ரதிபூந்தகமாய்த் தலைக்கட்டும்—என்றபடி.

இன்னமும். இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலா  
மென்னுமத்தை எதூருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘சக்ர  
வர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு’ என்று.

மூ. 204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு  
உறுப்பு.

வ்யா:—அதாவது—முன்பே வரப்ரதூநத்தைப் பண்ணி  
வைத்து. இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாதென்று ஆபூஸ  
மான ஸத்யதூர்மத்தைப்பற்றி நின்று 177. “रामो विग्रहवान् धर्म:”  
(ராமோ விக்ரஹவாந் தூர்ம:) என்கிற பெருமாளோடே கூடி  
வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே

ஆபுரஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது 178. “*ஐன் டீம் சனாந்*” (க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதந்தூர்மமான புகுவத்துவிஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும்—என்கை.

இனி. இங்குச்சொன்ன ஸர்வதூர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக. தத்பக்ஷத்தை உத்தேஷிக்கிறார் ‘ஸர்வதூர்மங்களையும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.205. ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் ‘அதூர்மங்கள் புகுரும்’ என்றார்கள்.

வ்யா:-அதாவது-த்யாயமான தூர்மந்தான் ‘இதும் க்ரு, இதும் மாகார்ஷீ’ என்று விதிநிஷேதகூர்மமாயிருக்கையாலே ‘ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு’ என்று சொல்லுகையாலே விஹிதா நுஷ்ட்யாநத்தோபாதி நிஷித்யூபரிஹாரமும் ஒக்கத் தள்ளண்ணுமளவில். அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீந பதூர்த்தகங்கள் புகுருமாபோலே அதூர்மங்களான நிஷித்யூப்ரவ்ருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னார்கள்—என்கை.

அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ‘அதுகூடாது; அதூர்மங்களைச் செய்’ என்று சொல்லாமையாலே என்று.

மூ. 206. அது கூடாது; ‘அதூர்மங்களைச் செய்’ என்று சொல்லாமையாலே.

வ்யா:-அதாவது-ஸர்வதூர்மங்களையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அதூர்மங்கள் புகுருமென்கிற இது ஸம்பூனியாது; தூர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ரமொழிய அதூர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே—என்கை.

‘அதூர்மநிவ்ருத்தியும் தூர்மஸூப்ய வாச்யமாகையாலே. அத்தைவிடச்சொன்னால், அதூர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம்

அர்த்தூத் உக்தமாகாதோ?’ என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை அநுவதிக்கிறார் ‘தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோவென்னில்’ என்று.

மூ. 207. ‘தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ?’ என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆகாது; கர்ம ஸப்ஸக்யம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே’ என்று.

மூ. 208. ஆகாது; தர்மஸப்ஸத்யம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

வ்யா:—அதாவது—தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் ‘அதர்மங்களைச் செய்’ என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றுகாது; தர்மஸப்ஸத்யம் அதர்மநிவ்ருத்த்யாதி, அங்கு ஸஹிதமாய் ப்ரத்யானமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்ட்யாத் தைக் காட்டுமதொழிய. ஸாமான்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே—என்கை.

“அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஸப்ஸத்யவாச்சயத்வம் முக்யமாக இல்லையெய்யாகிலும். ஸர்வஸப்ஸத்ய ஸாஹித்யத்தாலே தர்மஸப்ஸத்யம் விஸேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?” என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘காட்டினாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 209. காட்டினாலும், அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றமித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அப்படிக்க காட்டிற்றாகிலும், . . . அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அதை யொழிந்த விஹிதாநுஷ்ட்யாநரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றமித்தனை—என்கை.

இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘தன்னையும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.210. தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பூலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

வ்யா:— அதாவது—அதூர்மா நுஷ்டூநம் ஸேஷிக்கு அரிஷ்டமாகையாலே. அவனுக்கு சதீஸயகரனாமது ஒழிய அரிஷ்டகரனாகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கூஸஹதையாலே இத்தலையில் ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம் ஸத்தில் ஒன்றையும் பொறாத உபாயபூகனான ஈஸ்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பூலம் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ருஸமான பூலத்தைப் பார்த்தாலும், இம்மூன்றுக்கும் விருத்திங்களான அவை புகுரவழியில்லை என்கை. ஆகையால் தூர்மாப்யூத்யம் அதூர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றுகிலும் அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும் என்று கருத்து.

அநந்தரம் த்ருதீயபத்யத்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் 'மாம்' என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வ ரக்ஷகனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 211. மாம்—ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தேவாஷ்த்தை பேராக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்சுடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

வ்யா:— அதாவது— நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணானே? என்று ஸம்ஸயிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனாய், தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ? என்ன வேண்டாதபடி 179 "सेनयो रक्षयोर्मध्ये रथे शूराय" (ஸேநயோருப்யோர் மத்யே ரத்யம் ஸத்யூபய) என்று ஏவிக்காரியங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய்,



உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே 180. “रक्ष्या-  
पेक्षं प्रीक्षते” (ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே) என்கிறபடியே  
ரக்ஷ்யபூதனான உன் இசைவுபார்த்து. ‘நங்குற்றங்கண்டு  
இகழுமோ?’ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸ்தாநஸநேஹ  
காருண்ய தூர்மாதூர்மாதியாகுலனான உன் தேஜாஷத்தை  
பேடாக்யமாகக்கொண்டு, அஸரண்யஸரண்யனாகையாலே  
நியும்பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத துஸ்யில் ஒதுங்கலாம்  
படியான புகலாய், ஸூத்யமேஸ்வபூவமான ஐலம் ஒளஷண்  
யத்தைப் பூஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி  
கூடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதகேர / ‘‘தாமரையாளாகிலும் சித  
குரைக்குமேல்’’ என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்  
போதும். விடக்ஷமனற்றிக்கே / ‘‘என்னடியாரதுசெய்யார்’’  
என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை—  
என்கை.

‘மாம்’ என்று விபூவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யா  
வர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார். ‘இத்தால்’  
என்று தொடங்கி.

மூ.212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்  
தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— ‘என்னை’ என்று அவதரித்துக்  
கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகிறிற்றி தன்னை வரணீயனாகச்  
சொன்ன இத்தாலே, தேஜஸுவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும்  
கிட்டவும் ஒண்ணதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும். அஸா  
தூரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டூர்க்கு  
உத்யுதேஜஸ்யமாயிருக்கிற அக்ஷீர்த்தூராகி தேவதாந்தர்யாமித்  
வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது—என்கை.

தூர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச்சொல்  
லுகையாலே பூஷிதமானதொரு அர்த்த வியோஷத்தை  
அருளிச்செய்கிறார் ‘சூர்ம ஸம்ஸ்தாபநம்’ என்று தொடங்கி.

/ பெரியாழ்திரு 4-9-2.

மூ. 213. தூர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப்பிறந்த வன்தானே ஸர்வ தூர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தூர்மம் தானேயென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-181. “धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे” (தூர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே) என்கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தூர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன்தானே-‘ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று ‘மோக்ஷஸாதூநதயா ஸாஸ்த்ரஸித்தூங்களான ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று’ என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத் தூர்மங்களன்று, ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தூர்மம் 182. “कृणु धर्मं सनातनं” (க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநதூர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

‘இத்தால் என் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால் விட்ட ஸாதூநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது’ என்று.

மூ. 214. இத்தால், விட்ட ஸாதூநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது—இப்படிச்சொன்ன இத்தால். கீழ் விட்ட ஸாதூநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதூநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது—என்கை.

‘அதான் எது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அதாவது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 215. அதாவது—ஸித்தூமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஸக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந் தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா:—இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது, -சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே தன்ஸ்வரூப ஸித்தி, தியாம்படி இருக்கையன் றிக்குே ஸநாதந தூர்மமாகையாலே ஸித்தி, தியாய், 183. “यस्सर्वज्ञः सर्ववित्” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், 184. “परास्य शक्तिर्विविधैश्च ध्रुयते” (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே) என்கிறபடியே ஸர்வஸக்தியாய், சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாஸமுண்டாம்படியிருக்கையன் றிக்குே ஸித்தி, துவஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரண இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்த மாயிராதே ப்ராப்தமாய். கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை—என்றபடி.

இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸுஹேதுகமாக ஸ்தூபிக்கிறார். ‘மற்றை உபாயங்கள்’ என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ. 216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தி, தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தி, தியில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தம்முடைய ஸ்வரூபஸித்தி, தியில் ப்ரவ்ருத்திகரண சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி

பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில் 185. “फलमन उपपत्ते:” (புலமத உபபத்தே:) என்கிறபடியே பூலப்ரதத்தேவோப யோகியான ஸர்வஸுத்தித்வாதி, உபபத்தியுடையனான ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்தத்தவ பரமசேதநத்வ ஸர்வஸுத்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கையாலே, அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

இனி. இப்பத்யத்திலே ஆஸ்ரயண ஸௌகார்யாபாததகங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். ‘இதிலே’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— அதர்மபுத்தியாலே தூர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஸிக்கிறது; 186. “हे कृष्ण हे आदव” (ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத்வ) என்று அர்ஜுநன்தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌஸீல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான, திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌலப்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது—என்கை. “குணவிசேஷங்கள்” என்றது, ஆஸ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையென்று தோற்றுகைக்காக. ‘நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது’ என்றது—ஸ்பூடமாக ப்ரகாஸிக்கிறது—என்றபடி.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதாரப்ரயுத்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்யேயவஸ்திசனாய்

நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிசயத்தை துர்ஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் 'கையும் உழவுகோலும்' என்று தொடங்கி.

மூ.218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும், ஸௌநாதூ, ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:—அதாவது-குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக் காத்த திருக்கையிலே துரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்தருள வேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆச்சுரத்யாமல் நிற்கையாலே ஸௌநாதூ, ஸரியாலே புழுதிபடைத்த திருக் குழலும், \* "தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல்" என்கிற படியே. சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான்—என்கை. ஆக, த்ருத்ய பதூர்த்துத்தை அருளிச்செய்காராயிற்று.

அநந்தரம், சதுர்த்துபதூத்தை உபாதூரம் பண்ணுகிறார் 'ஏகம்' என்று.

மூ. 219. ஏகம்.

அதுக்கு, அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஏக ஸப்தம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 220. இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்தூநப்ரமாணத் தூலே அவதூரணர்த்துத்தைக் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வுபாயவிஸேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவதூரண ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஸப்தமும்

\* திருவாய் 3-6-10.

ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே அவதூரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது—என்கை.

இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேயுயித்த அநந்தரம் அவதூரணப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதூஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார். 'மாமேவ' என்று தொடங்கி.

மூ.221. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" "தமேவ சாத்யம்" "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" \* "ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

வ்யா:— அதாவது—187. "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே" என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும். 188. "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" (தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே) என்று ஆக்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும். 189. "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும். \* "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று 'எனக்கு உபாயங்கருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில். "மாமேவ" "தமேவ" "த்வமேவ" "நின்பாதமே" என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்தேயூநந்தரம் அவதூரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே—என்கை.

'ஏதத்வ்யாவர்த்தம் ஏது' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 222. இத்தால், 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

\* திருவாய் 5-7-10.

வ்யா:— அதாவது—உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமா மளவில் பெளருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமாமளவில் 'மாம்' என்று அஸாதாரணகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே எந்தும்மையை யாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது— என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதாரணம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதாரணத்வம் அவஸ்யம் கழிக்கவேணுமிதே.

\* 'ஸ்வீகாராந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று.

### மூ.223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனந்தப்போலே தத்பூர்வபூவியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது— என்கை. இத்தால். ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

\* அவனாலே வருகையாவது என்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ருஷ்டி என்று தொடங்கி.

### மூ.224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபுலம்.

வ்யா:— அதாவது—கரணகளேபூரவிதுரனாய். பேராக்ஷமோக்ஷாலந்யனாய், அசித்யுவிஸேஷிதனாய்க் கிடக்கிற துஸையிலே, கரணகளேபூர விஸீஷ்டனாய், ஜ்ஞானவிகாஸயுக்தனாய்

படி ஸ்ருஷ்டித்து | 'எதிர்குழல்புக்கு' என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்கூடாது அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி. அவ தரித்த இடங்களிலே. ஆஸ்ரயணருசி விஸ்வாஸ ஐநகமான தன் குணசேஷ்டிகாதிக்களைப் பரகாஸிப்பித்து. இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பூவித்தது இது—என்கை.

இவ்வர்த்துத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். 'அதுவுமவன தின்னருளே' என்று.

மூ. 225. "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

வ்யா:—அதாவது—||"உணர்விலும்பெராருவனை அவன தருளா துறம்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தி னேன்" என்று 'உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரானந்தியஸூரி களுடைய ஸத்தாதிக்களுக்கு நிர்வாஹகனுன அத்துவிதியான வனை. அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கக்கூடாது. என் னுடைய அபேக்ஷாரூப ஐந்தாநத்துக்குள்ளேயிருத்தினேன் என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிக்கெய்த அநந் தரம். ||"அதுவுமவனதின்னருளே" என்று அந் ஸ்வீகாரந் தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண் டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே. ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபூலமென்றே கொள்ளவேணும்—என்கை.

இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் 'இத்தையொழியவும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா:—அதாவது—இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானெருவனாகையாலே, இதுக்காகவனது அவன்

திருவாய் 2-7-6. || திருவாய் 8-8-3.



நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்  
மோஜ்ஜீவநகரணை தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட  
ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று  
ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன்—என்கை.

இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்? என்ன அருளிச்  
செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷயம்  
ஜீவியாது.

வ்யா:-அதாவது-'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்'  
என்று நினையாதே. 'இதுவும்கூடவும் அவன் கார்யஞ்  
செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில், உபாயத்தினுடைய  
ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷயம் ஜீவிக்கப்பெறுது—என்கை.

ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்  
செய்கிறார். 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ.228.இது ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்குபரிஹாரார்த்தம்,  
புத்தி, ஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம். ராகுப்ராப்தி,  
ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்த்யோதகம்.

வ்யா:-அதாவது-இந்த ஸ்வீகாரம்-'இத்தையெல்லென்று  
மின்றிக்கேயிருக்க, ஈஸ்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில்,  
எல்லாரும் பின்னை முத்தராகவேண்டாவோ' என்கிற ஸர்வ  
முத்தி ப்ரஸங்குபரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், 'நெடுங்  
காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும்  
என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?' என்று இவன்தனும்பாமல்  
புத்தி, ஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான்  
அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே அவனே உபாயம்  
என்கிற அத்தியவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்;  
வைத்யமாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனை இவனுடைய

ராகுத்தாலே ப்ராப்தமான இது. ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்ே ததேகரக்ஷயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குபது; அநாதி, காலம் ஸ்வரக்ஷணாக்ளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிர்த்தமைக்குப் ப்ரகாஸகம்— என்கை.

இனி. 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக் கீழும். \* இங்கும் ஸ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழ்' என்று தொடங்கி.

மூ. 229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

வ்யா.—அதாவது— “ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுன்கயாலே, பூலப்ரதான தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; “ஏகம்” என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாய பூதான தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூத்தி, பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்—என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது || “உன்னாலல்லால் யாவராலும்” என்றற்போலே.

இனி. ஸாதூபூத்த்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தேரூஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவனை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

வ்யா.—அதாவது—நிருபாதி,கரக்ஷகனான அவனை, தத்ரக்ஷய பூகனான இவன்; தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற

\* (பா) மேலும். || திருவாய் 5-8-3.

ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்தந்தவரூப அஹங்கார க்யூர்ப்புமுமாய். பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்ய கரமுமாயிருக்கும்—என்கை.

ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதான் எது? 'என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று.

மூ. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

வ்யா:— அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத் துக்குக் கடவனான அவன், 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவேம்' என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாய் றுவது—என்கை.

'சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹி யாது' என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கக்கூக, உபாயாந்தரங் களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் "மற்றை" என்று தொடங்கி.

மூ. 232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தேயாஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தேயாஷம்.

வ்யா:—அதாவது—ஸித்தேத்யுபாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸித்தி ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்தநிவ்ருத்தி தேயாஷ மாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்யம் அஸஹ்யமாகையாலே. இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தேயாஷமாயிருக்கும்—என்கை.

'சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?' என்னுமிடத் துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் 'சிற்றவேண்டா' என்று.

மூ. 233. "சிற்றவேண்டா."

வ்யா:—அதாவது—ஸித்ஸுதேதாபாய ஸ்வீகாரஞ் செ ஸ்லு  
கிற \* “மற்றொன்றில்லை” என்கிற பாட்டிலே, \* சிற்ற  
வேண்டா’ என்று -“சிற்றுதல்- சிதறுதலாய், ‘பரக்க ஒரு  
வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா’ என்கையாலே, இவ்வுபா  
யத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா  
என்னுமிடஞ்சொல்லிற்றிறே—என்கை.

இதுதான் இஸ்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென்  
கிறார். ‘நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று’ என்று.

மூ. 234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

வ்யா:— அதாவது—“ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று.  
ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு  
வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று—என்கை.

‘ஆனால், உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது உபா  
யத்தில் முகலிடாதோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘உபகார  
ஸ்ம்ருதியும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே  
வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்,வியாது.

வ்யா:— அதாவது—†“என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்”  
“மருவித் கொழும் மனமே தந்தாய்” இத்யாதியாலே, இவ்  
வுபாயவிஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும்  
இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது  
உண்டாகையாலேயன்றோ ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது  
என்று உபாயத்தில் உட்புகாது—என்கை. ஆக, சதூர்த்து  
பதார்த்துத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, பஞ்சமபதூகத்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார்  
‘ஸாரணம்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்  
‘உபாயமாக’ என்று.

\* திருவாய் 9-1-7. † திருவாய் 2-7-8. / திருவாய் 2-7-7.

### மூ. 236. ஸரணம்-உபாயமாக.

அர்த்தநாதரங்களை யுங் காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத் தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்வேஹதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஸரணஸப்த்யம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 237. இந்த ஸரணஸப்த்யம்-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகி லும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— அதாவது— 190. “उपाये गृहरक्षितोः शब्दः शरण-  
मित्ययं वर्तते” (உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்த்யஸரண மித்யயம்-வர்த்ததே) என்கிறபடியே ஸரணஸப்த்யமான இது-  
ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும். 190. “संप्रतश्चैष उपायार्थकवाचकः” (ஸாம் ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைதுகவாசக:) என்கிறபடியே இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதூர்மங் களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரண மாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே—என்கை.

\*ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாதரபரித்யாகூந்தானே ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்கு மதாயிருக்க, ஸரணஸப்த்யப்ரயோகூந்தான் வேணுமோ? ' என்னில், வேணும்; ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்ய ஸமயத்திலும் நதீஸ்தரணநந்தரத்தில் ப்லவபரித்யாகும் போலே ஸாதநாதர பரித்யாகும் ஸமாநமாகையாலே, தத்யஸிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேத்யக மாகமாட்டாமையாலே.

\*அங்ஙனஞ் சொல்லலாமோ? இந்த உபாயாத்ரத்யாகும் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்குமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே. ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றுகை

யால், ஸரணஸப்ஸுக் ப்ரயோக்யத்துக்கு . ப்ரயோஜனம் இல்லையே?' என்னில்; அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது, ஆர்த்தக்மக வ்ருமதிற்காட்டில் ஸாப்ஸுக்மகச் சொல்லுமது புத்த மாகையாலே. 191. “अर्थतः प्राप्तमिदं नैव शक्यम्” (ஆசேஷபத: ப்ராப்தாத் ஆபித்யாநிகஸ்யைவ க்யூராஹ்யத்வாத்) என்றிறே ப்ராஷ்யகாரரும். அருளிச்செய்தது.

ஆக, உபாயவாசியான இந்த ஸரணஸப்ஸுத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்யதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் ப்ராபகதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் உண்டாகையாலே. அதில் ப்ராப்யதயா ஸ்வீகாரத்தை வ்யவச்சேத்யுத்ததாயிற்று.

இனி, ஷஷ்ட்பத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் 'வ்ரஜ' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'புத்த்யுபண்ணு' என்று.

மூ. 238. வ்ரஜ-புத்த்யுபண்ணு.

அது தன்னை விஸ்தீகரிக்கிறார் 'க்யுத்யர்த்தமாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 239. க்யுத்யர்த்தமாவது புத்த்யுத்யர்த்தமாய், அத்யவஸித்யென்றபடி.

வ்யா;—அதாவது—'வ்ரஜ க்யுதெள' என்கிற த்யுதவிலே க்யுத்யர்த்தமாய். 192. “अर्थं बुद्धयर्थः” (க்யுத்யர்த்த்யா புத்த்யுத்யர்த்த்யா:) என்கிற ந்யாயத்தாலே. க்யுத்யர்த்தமாவது புத்த்யுத்யர்த்தமாய். அத்யவஸித்யென்றபடி-என்கை. 'இந்த புத்த்யுத்யுபாதிருது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய். உபாய கோடியில் அநுபுரவிஷ்டமாய். ப்ராபகாந்ர பரித்யாக பூர்வகமாய் ப்ருவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய். சைதந்ய கார்யமாய். ப்ராப்த்யநாகூர்ப்பமாய். ப்ருவந்முக்யவிகாஸ ஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய் வ்யபிசாரவிளம்புவிதுர மாய் இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிஸேஷம்" என்று பரந்தபடியில் இவர்- அருளிச்செய்த இது இவ் விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

‘ஸாமாந்தீயந க்யதிவாசியான இது. மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான க்யதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க. மாநஸ மான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘வாசிக காயிகங்களும்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷி தங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகை யாலே மாநஸமான அநுஷ்ட்யாதத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:- அதாவது— \* “சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்” என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரவேணுக்கிறரூபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யாத்யரூபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், “ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:” ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய. மாநஸமான அநுஷ்ட்யாதமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. ஆக, ப்ரதிபத்யம் அர்த்தம் அருளிச்செய்திராயிற்று.

இனி, பூர்வார்த்தத்திற்குச் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகழிக்கிறார் ‘ஆக த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி’ என்று தொடங்கி.

மூ. 241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாக்ய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:- அதாவது—ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் ‘ஸர்வதூர் மாந்’ என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, ‘பரித்யஜ்ய’ என்று த்யாக்யப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, ‘மாம்’ என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, ‘ஏகம்’ என்று உபாய நைரபேக்ஷ

யஞ்சொல்லி. 'ஸரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி. 'வ்ரஜ' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம். உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகக்கோலி. அதில் ப்ரத்யுபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் 'அஹம்' என்று.

மூ. 242. அஹம்.

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஸ்வரன் செய்தருளுகிற அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று.

மூ. 243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது— அதிகாரிக்குத்யமிதே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூதான தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிதே.

இனி. இப்பத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வஜ்ஞாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 244. ஸர்வஜ்ஞாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனாந்.

வ்யா:— அதாவது—193. "यस्सर्वज्ञः सर्ववित्" (யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய். 194. "परायण शक्तिर्विविधैश्च युते" (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவஸ்ருயதே) என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாய். ஸேஷி பாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான்—என்கை.

அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்த குணவிஸேஷங்களை இவ்வஹம்ஸப்யத்யம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார், 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.



மு.245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன் பேறுகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பூந்தூவியே ஷத்தையுள் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அகாவது—இச்சேதநனுக்கு அரிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸுக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேறுகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான ஸேஷித்வரூப பூந்தூவியே ஷத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாஸித்தாற்போலே, 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும் கார்ய கரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாஸிக்குமிடே; வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஸ்ரயணங்கூடாதபோலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே, இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஸக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்ன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

இப்பத்யத்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில், ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்த்ரியத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார், 'தனக்காகக் கொண்ட' என்றுதொடங்கி.

மு.246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:-அதாவது-‘மாம்’ என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது. அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை ‘ஸர்வாதிகுணவன் இப்படித் தாழ்நின்றது. தன் குணத்தாலேயிறே’ என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, ‘நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?’ என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, ‘ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று என்னுந்நின்ருன்; இது என்னாகக் கடவது?’ என்று அஞ்சின அச்சம்தீர. ஸ்வாதீந த்ரிவித, சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கொண்டு நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தை ‘அஹம்’ என்று தூர்ஸிப்பிக்கிறான்—என்கை.

ஏவம்பூககுணவன் பரதந்த்ரனானதும். தனக்கு ஸ்வரூப மாய்ச்செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘கீழில்’ என்று தொடங்கி.

மூ.247. கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர் யத்தினுடைய எல்லேநிலமிதே.

வ்யா:-அதாவது,—கீழ், ஸாரதியாய்நின்ற பாரதந்த்ர் யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவ்ராகரில் லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே—என்கை.

அநந்தரம், த்விதீயபத்யத்தை உபாதாரம் பண்ணுகிறார் ‘க்வா’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அஜ்ஞனாய்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 248. த்வா-அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

வ்யா:—அதாவது—உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு ஸக்தியில்லாதவனாய். அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய். இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை—என்கை.

அநந்தரம், த்ருதியபத்யத்தை உபாத்நாம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வபாபேப்ய:' என்று. இதுவும்-பாபமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸ்யப்யக்ருமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் மூன்றையும் உட்கொண்டு இப்பத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'மத் ப்ராப்திப்ரதிபுந்த்யுகங்கள்' என்றுதொடங்கி.

மூ.249.ஸர்வபாபேப்ய:-மத் ப்ராப்திப்ரதிபுந்த்யுகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

வ்யா:— அதாவது-பாபமாகிறது-இஷ்டவிரோதியாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும். மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிறன ப்யக்யவல்லப்ய விரோதிகளாகையாலும். அதில் ஜ்ஞாநவிரோதியும் ருசிவிரோதியும் உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதியாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிபுந்த்யுகங்கள் என்று யாவை யாவை சிலபாபங்களை உத்யேத்யித்து ப்யப்படுகிறாய். அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்—என்கை.

அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்" என்று தொடங்கி.

மூ. 250. \* “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா  
வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே அவித்யா  
கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங் களைச்  
சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—\*“பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா  
வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று ‘உத்பத்தி விநாஸாதி,  
யோகத்தாலே அஸ்த்யஸுப்த்யவாச்சயமான அசேதநவிஷயத்  
தில் ஆகம் ஜ்ஞானமும். அந்த தேஹாத்மாபிமாநமடியான  
ஸாம்ஸாரிகதுஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும். அந்தக் கர்மமடியாக  
வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருகூதி மலரூப தேஹஸம்பந்த  
தும்’ என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் கர்மமும்  
வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிற அவற்றைச்  
சொல்லுகிறது—என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது—  
ஜ்ஞானாநுகூய ரூபமாயும், அந்யதூஜ்ஞான ரூபமாயும், விப  
ரீதஜ்ஞான, ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞானம். கர்ம  
மாவது—புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பாபத்தோபாதி  
புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; 195. “पुण्यपापे विधूय” (புண்யபாபே  
விதூய) என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது—அஜ்ஞான  
வாஸனையும். கர்மவாஸனையும். ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வாஸனையு  
ம். ருசியும்-விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதைத்யாயிருக்கும்.  
ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது—ஸ்தூலஸுக்ஷ்மரூபமாயிருந்  
துள்ள அசித் ஸம்பந்தம்.

இனி. ஸர்வஸுப்த விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்  
‘த்ருணச்சேத’ இத்யாதிபாலே;

மூ.251.த்ருணச்சேத கண்டேயநாதிகளைப்போலே  
ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன,  
லோகாபவாத், பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்  
தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும்  
நினைக்கிறது.

வ்யா:- அதாவது-தூரும்பு நறுக்குகை, தினவு தின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்யுதிபூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகூங்க ளென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாத்யுஞ் சொல்லுமே' என்கிற ப்யத்தாலும் 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர் களுக்கு விநாஸுமாமே; ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக ளாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புந: ப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையம் நினைக்கிறது—என்கை.

'ஸாத்யநபுத்யுத்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகூத்யா ஸாத்யநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை ஸங்கா பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதித்யாலே.

மூ. 252. 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்யூராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்க ளாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா:- அதாவது-196. "उन्मादविषमः" (உந்மாத்யஸ் சித்த விப்ரம:) என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொரு வன். 'இன்னவருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இந் றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலேசென்று சேரு மாபோலே, ஸாத்யநபுத்யுத்யுரஹிதமாக லோகாபவாத்யு பீத்யாதிகுளாலே செய்யப்படுகிற இவை-விட்ட உபா யங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா; அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆந்ருஸ்மஸ்ய ப்ரத்யாந ராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஸத்திலே நில்லாதபோலே. அவையும் ஒரு பூலத்தோடே ஸந்திப் பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபஸுப்துவாச்ய மாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

‘அதுதானேயாகிறது:-புர:ப்ரபத்திக்கு தேயூஷம் எது?’  
என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘கலங்கி’ என்றுதொடங்கி.

மூ.253.கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தி  
யும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

வ்யா:— அதாவது—ஸக்ருத் அநுஷ்டாநமொழியப்  
புரநுஷ்டாநத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபூவத்தை  
அறியாதே கலங்கி அரிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல் இஷ்ட  
ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும்  
ப்ரபத்தியும் 197.“अथ पातकमृतम्” (அது பாதக பீகஸ்த்வம்)  
என்று உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸம்—என்கை.

அநந்தரம். சதுர்த்தபதத்தை உபாத்யாநம் பண்ணு  
கிறார் ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்  
செய்கிறார் ‘முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்’ என்று.

மூ. 254. மோக்ஷயிஷ்யாமி-முக்தனும்படி பண்  
ணக் கடவேன்.

வ்யா— அதாவது—இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவ  
னும்படி பண்ணக்கடவேன்—என்கை.

இனி, ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ணிச்சாலே’  
என்றுதொடங்கி.

மூ. 255. ணிச்சாலே-நானும் வேண்டா, நீயும்  
வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்கா  
ணென்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—‘யிஷ்யாமி’ என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வ  
யம்கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ரயோஜகர்த்தாவாய்  
விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே. நானும் இதுக்கு ஒரு  
யத்ரம் பண்ணவேண்டா, நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க  
வேண்டா; நீ என்னை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்

தாலே உன்னைக்கண்டு தாமே பூயப்பட்டு, \*கானோவொருங்  
கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்கிறபடியே போனவழி தெரி  
யாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்  
செய்கிறான்—என்கை.

இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார்  
‘என்னுடைய’ என்று தொடங்கி.

மூ. 256. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை  
நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

வ்யா:— அதாவது— பாபங்களாகிறன. குப்பையில்  
ஆமணக்குப்போலே ஏழுந்து. பாம்புபோலே மிடற்றைப்  
பிடிப்ப தொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள்  
க்ஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்;  
அஞ்ஞானையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்துபோக.  
ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து  
ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபூவிப்பிக்கிற  
என்னுடைய நிக்ரஹரூப மாகையாலே, அந்த நிக்ரஹ  
பலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான  
அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்திற்பின்னை  
கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக்கருத்து—என்றபடி.

‘தன்னடையே விட்டுப்போம்’ என்கிற இடத்தில்  
அபிப்ரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அநாதிகாலம்’ என்று  
தொடங்கி.

மூ. 257. அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்ட  
பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

வ்யா:- அதாவது- அநாதியான காலமெல்லாம் து:க்கூர  
வஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்பட்டால். அவற்றைக்  
கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மத்யாஸ்யரண ராஜகுல

\* பெரியதிருவ-54.

மாஹாத்ம்யமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன்-என்கை. "அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றாதபடி போக்குகை; அதாகிறது—இவை ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாலும், தன்னுடைய ஸ்வாபுராக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸ்வப்நங்கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்த தென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே துக்கமும் அநுவர்த்தியாக இருக்கையும்" என்று தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச் செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

"மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார். இனி என்று தொடங்கி.

மூ. 258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

வ்யா:—அதாவது—இத்தனை காலமும் 'நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடலோம்' என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறனென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, 'எனக்கு நீ ஸரீரதயா ஸேஷம்' என்று அறிந்து என்பக்கலிலே ந்யஸ்த பூரண பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசனார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; எனக்கு ஸரீரபூதனு உன்னுடைய அவித்யாருபமாலிந்யத்தை ஸரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?—என்கை. 'என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ' என்றது. யத்நபூலித்வங்கள் இரண்டும் தானாகென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்பதானறில்லை என்றபடி. "விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பூலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில்.



ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; 198 “மாமேவையஸி” (மாமேவைஷ்யஸி) என்று. கீழில் உபாயத்துக்குச்சொன்ன பூலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பூலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதநிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில்.—அது அதிகமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதநிவ்ருத்தி பிறந்தால் பூலம் ஸ்வதஸ்ஸித்யூக்யாயிருக்கையாலே. தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிடே” என்று ஸங்க்ரஹேண ஸ்ரியபதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த ஸங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அந்தரம். சரமபதூத்தை உபாத்நாம் பண்ணுகிறார் ‘மாஸூச:’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், ‘நீ உன்கார்யத்திலே’ என்று தொடங்கி.

மூ. 259. மாஸூச:-‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரிப்பாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லேகாண்’ என்று அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், ‘நம்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்?’ என்று கரைந்து ஸோகிக்கப் பராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரியாதிருந்தேனாகில், ‘நம்கார்யத்தில் இவன் உதாரணீநாயிராநின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?’ என்று ஸோகிக்கப் பராப்தம்; இங்ஙனன்றிக்கே யத்நபூலித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்தர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபூலித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி.

ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண்' என்று, முன்பு ஸோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய ஸோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்—என்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பத்யங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸ்வபூவத்தை யும் அநுவதித்துக்கொண்டு ஸோகாபநோத்யநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனிமேல், நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லி, ஸோகாபநோத்யநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை' என்றுதொடங்கி.

மூ. 260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

வ்யா:—அகாவது—“அஹம்” என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, குணவிஷிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி, நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று ணிச்சால் நிவர்த்தயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி ஒடிப்போமொழிய. என்னையே உபாயமாக ஸ்வேகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம்சொல்லி. அநந்தரம் “மாஸுச:” என்கையாலே ‘இப்படியான பின்பு உனக்கு ஸோகிக்க நிமித்தம் இல்லை’ என்கிறான்—என்கை.

இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய முமு-20

ஸோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுத்தோக்தியை ரிதூர் ஸநமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 261. \* 'எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேஸ்வரன் இத்தலையில் விநோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக ஏன்றுகொடுவந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச்சொல்வி. 'இனி எதுக்காக நீ து:க்கௌகூரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றாற்போலே. ஈஸ்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக ஸோகிக்கிறாய்?' என்று இவனைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

இனி, இவனுடைய ஸோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு புகுவதுபிராய விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாரிற்க, நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?

வ்யா:—அதாவது—நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்தற என்னுடைய க்ஷமாவிஷயமாக்கி. அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே † "செய்த குற்றம் நற்றமுகவேகொள்" || "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினைவாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாரிற்க. இனி நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?—என்கை.

\* திருச்சந்த-115. † திருச்சந்த-111. || பெரியாழ்திரு 4-9-2.

ஆக. இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சுபதத்தாலும்-நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும். நிவர்த்தயாஸ்ரயத்தையும். நிவர்த்தயங்களான பாபங்களையும். அவற்றினுடைய நிவ்ருத்திப் ப்ரசாரத்தையும், தத்கார்யமான ஸோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றுயிற்று.

இனி. இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும். இந்த ஸ்லோகூந்தனக்கு இன்னும்தேவ நோக்கு என்னுமத்தையும். இதில் விஸ்வாஸோத்தத்தியின் அருமையையும். ஈஸ்வரன்தான் முதலிலே இத்தை உபதேஸ்யாமைக்கு ஹேதுவையும் வேத்யுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யுஜிக்குமளவில்தேயுஷ்யில்லை என்னுமத்தையும். அவைதான் முகூந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதூநம் இன்னது என்னுமத்தையும். பூலஸித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஸத்தையும். ஈஸ்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும். இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்பாதிசுகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நஸித்தவிதகளை என்னுமத்தையும். வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாஸபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும். இதுக்கு அபூகாரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவற்றில் ப்ரத்யுமத்தில். இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை தூர்ஸீப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐத்யுமத்தைய அருளிச்செய்கிறார் 'உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக' என்று தொடங்கி.

மூ. 263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா:—அதாவது—தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக் கொண்டார் புக்திநிஷ்டராயிருக்கையாலே. அவரை ப்ர பக்திநிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று. அவருக்குஇந்த ஸ்லோகார்த்தத்துத்தை அருளிச்செய்த ஁ளவிலே. ‘அர்த்த ஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது: ஆகிலும். அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை’என்ன, ‘‘வித்வா னாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்: புகுவத்ப்ரஸாதும் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை’’ என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது—என்கை.

இனி. இந்த ஸ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வா தந்தர்யத்திலே நோக்கு’ என்று.

மூ. 264. இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

வ்யா:—அதாவது—ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும். தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு ஸாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகலதூர்மங்களையும் ஸ்வாஸநமாக விடுவித்து. இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷ ஸாதூநமாய். ப்ராப்தி ப்ரதிபுந்தூக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு. ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த் தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாத்பர்யம்— என்கை.

இனி. இதில் விஸ்வாஸோத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 265. “இதுதான் அநுவாதுகோடியிலே” என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

வ்யா:— அதாவது—இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தூந்தான் அநு வாதுக்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்ததமரான வங்கிப் புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—என்கை.

‘அது எத்தாலே’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் ‘அர்ஜுநன்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 266. அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வ்யா:—அதாவது—இதுக்கு அதிகாரியான அர்ஜுநன் பூரல்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அக்டிதக்டநா ஸாமர்த்ய ப்ரகாஸகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், 199 “एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्वकुमुत्सृज्य ह्यागतो मथुरां पुरीम्॥” (ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:| நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்டேர மதுராம் புரீம்॥) 200. “पुण्या द्वावती यत्र तवास्ते मधुसूदनः। साक्षादेवः पुराणोऽसौ स हि धर्मः सनातनः॥” (புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ரா ஸ்தே மதுஸூதந:| ஸாக்ஷாத்தேவ: புராணோஸௌ ஸஹி தர்மஸ் ஸநாதந:॥) 201. “यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृष्णं जगत् पार्थ तीर्थान्यायतनानि च॥” (யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:| தத்ர க்ருத்ஸநம் ஐக்த பார்தக்ட தீர்த த்ராந்யாயதநாநி ச॥) 202. “ये च वेदविदो विप्राः ये चाव्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्॥” (யே ச வேத, விதேர விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதேர ஐநா:| தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்॥) 203. “पवित्राणां हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानाञ्च मङ्गलम्॥” (பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த:| பவித்ரம் பரமுச்யதே| புண்யா நாமபி புண்யோஸௌ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம்॥) 204. “कृष्ण एव हि लोकानामुत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्॥” (க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:| க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விஸ்வம் சராசரம்॥) என்றும் இத்யாதிகளாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வ

யாத் தம்ய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், பூல் யாத்ப்ரபுருதி புரவாஸத்யஸ்யோயாடு வநவாஸத்யஸ்யோயாடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விஸ்வஸித்தகபின்பு 'ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே—என்கை.

இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்பு' என்று தொடங்கி.

மூ. 267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை ஸோதிக்கைக்காக.

வ்யா:-அதாவது—205. "यच्छेयः स्यान्नित्यं ब्रहि तस्मै शिष्यः तैः शशि मां त्वां प्रपन्नम्॥" (யச்சேயே: ஸ்யாந்நித்யம் நிஸ்சிதம் (புருஷி தந்மே ஸிஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதி, மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்) என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசுஸம்பண்ணத் தொடங்குகிறவளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசயித்தது எல்லாம் 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தேசுஷத்யுர்ஸநத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசுத்துக்கு அதி, காரியாமோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருத்யத்தை ஸோதிக்கைக்காக—என்கை.

'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருத்ய ஸோத்யநார்த்த, மாக உபாயாந்தரங்களை உபதேசயித்தவன்? வேத்யபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'வேத்யபுருஷன்' என்று தொடங்கி.

மூ. 268. வேத்யபுருஷன் உபாயந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறக்கைக்காக.

வ்யா:—அதாவது—ஆப்தசமனான வேத்யுபுருஷன் 206.  
 “விज्ञाय मज्ञां कुर्वीत” (விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ) 207.  
 “ओसित्यात्मानं ध्यायथ”(ஓமித்யாத்மானம் த்யாயத) 208.“आत्मान-  
 मेव लोकमुपासीत” (ஆத்மானமேவ லோகமுபாஸீத) 209.“आत्मा  
 वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” (ஆத்மா வா அரே  
 த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்த்யாஸிதவ்ய:)  
 இத்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாத்யமாக  
 விதித்தது-பட்டிதின்று திரிகிற பசவுக்கு இடைஞ்ச வரப்  
 படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப்  
 போலே.அஹங்காரமகாரவ்யயனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவ  
 னுக்கு. 210. “जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः” (ஜந்மாந்  
 தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:) என்கிறபடியே  
 காயக்லேஸ்ரூபமான கர்மாநுஷ்டாநம் இந்த்யுரியஜயம் முத  
 லான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப்  
 போய் புகுவத்பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்  
 கைக்காக—என்கை.

ஆனால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோத்ய வேதவான  
 இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ? என்ன. அருளிச்  
 செய்கிறார் ‘ஸந்யாஸி’ என்று கொடங்கி.

மூ. 269. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமா  
 போலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால்  
 குற்றம் வாராது.

வ்யா:—அதாவது-சரமாஸ்ரமத்திலே அந்விதனானவன்  
 பூர்வாஸ்ரம துர்மங்களை விடுகிறபோலே. அந்யோபாயங்களி  
 னுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிசுளாலே ஸித்தேத்யாயத்  
 திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன்  
 இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தேத்யாஷ்டமாகாது-என்றபடி.

இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகை  
 யாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாக்யம் இல்லை



என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்' என்று.

மூ. 270. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

வ்யா:-அதாவது—ஸாதூநாந்தரபரித்யாக்ய பூர்வகமாக ஸித்த்யஸாதூந பரிக்குரஹம் பண்ணின இவ்வதிக்காரிகான், கர்மஜ்ஞாநாதிகள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்ய ஜித்திலன்—என்கை.

'அது எங்ஙனே?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'கர்மம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 271. கர்மம்-கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்-ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புகும்; புக்தி-ப்ராப்யருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி-ஸ்வரூபயாத்நாத்மயஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

வ்யா:-அதாவது-ஸ்வவர்ணஸ்வாஸ்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித கர்மம், ஸாதூநபூத்யூத்யாவன்றிக்கே ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கையாலே, ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்பூவிக்கும். / "நுண்ணறிவு" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸைக்ஷம் ஜ்ஞாநம், ஸாதூநபூத்யூதி கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஸத்திலே அந்தர்பூவிக்கும். 211. "अक्षया त्वनक्षया शक्यः" (புக்த்யாத்வநந்யயா ஸக்ய:) என்கிறபடியே புகுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதூநமான புக்தி அந்த ஸாதூநபூத்யூதி போனவாறே போஹநத்துக்குக் கூத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக் கக்கடவதான ருசியிலே அந்தர்பூவிக்கும். ஸித்தேதூபாய

வரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபத்யத்திலே சொல்லுகிற படியே ஸாதநபூவம் கழிந்தவாதே அத்யந்தபரதந்த்ரதயா அநந்யரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாத்யத் மயஜ்ஞாந்திலே அந்தர்பூவிக்கும்—என்கை.

‘பூத்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் பூலஸாதநமாவது எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒருபூலத்துக்கு’ என்றுதொடங்கி.

மூ.272. ஒரு பூலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேஸிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய புகுவத்ப்ரஸாத்யமே உபாயமாகக்கடவது.

வ்யா:-அதாவது-புகுவத் ப்ராப்தியாகிற ஒருபூலத்துக்கு 212. “जन्मान्तरसहस्रं तपोज्ञानसमाधिभिः। नराणां क्षीणपापानां कृणु भक्तिः प्रजायते॥” (ஐநமாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபிஃ। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பூக்தி: ப்ரஜாயதே) என்கிறபடியே அநேக ஐநமங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளாகிற அங்கங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பூக்திமார்க்குத்தையும், “ஸர்வ தூர்மாம் பரித்யஜ்ய” என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருத்யநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்குத்தையும் உபதேஸிக்கையாலே, ஸாதநகௌரவ லாகுவங்களில் தாத்பர்யயின்றிக்கே தத் தத்வ்யாதேஜந பூலப்ரத்யானாநின்றிள்ள அவனுடைய ப்ரஸாத்யமே ப்ரத்யானமாகையாலே. பூக்திப்ரபத்திகளாகிற இவையிரண்டுமொழிய புகுவா னுடைய ப்ரஸாத்யம் உபாயமாகக் கடவது—என்கை.

‘ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கவிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாலோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்றுதொடங்கி.

ம. 273: பேற்றுக்கு வேண்டுவது—விலக்காமை யும், இரப்பும்.

வயா:— அதாவது—புலஸித்திக்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாகவேண்டுவது-ஸ்வயத்தந்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விவக்காடொழிகையும், அது புருஷார்த்த மாகைக்கு உறுப்பான் இரப்பும்—என்கை.

\* இங்ஙனன்றிக்கே, இவன்பக்கலிலும், சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ? எனன், அது உபாயபூதனுக்கு அரிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சக்ரவர்த்தித் திருமகன்' என்றுதொடங்கி.

ம. 274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

வயா:— அதாவது—213. “रामो विग्रहवान् धर्मः” (ராமோ விக்ரஹவான் தர்ம: ) என்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் 214. “यदि वा रावणः स्वयं” (யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்) என்று ‘பாபிஷ்டனுன ராவணன்தானாகிலும் ‘அழைத்துவாரும்’ என்கையாலே பரபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல்-அல்லாமையாலே. ‘பாபத்தோடே வரிலும் அமையும்’-என்றான்; 215. “शून्यं धर्मं सनातनं” (க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்) என்கிற இவன் ‘ஸர்வதர்மார் புரித்யஜ்ய’ என்கையாலே -பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்—என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க, அஸஹனான உபாய பூதனுக்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம் அரிஷ்டம் என்று கருத்து.

இவ்வர்த்துத்தில் இழிந்தவனுக்கு—ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திதி

யில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறிவிக்கிறார் 'ஆஸ்திகனாய்' என்றுதொடங்கி.

மூ.275. “ஆஸ்திகனாய் இவ்வார்த்தத்தில் ருசி விஸ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில நிலையிலை” என்று புட்டர்க்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா:—அதாவது—“இவ்வார்த்தத்தில் அந்விதானவன் புகுவத்ப்ரபாவத்தால் ‘இது ஸத்யம்’ என்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வார்த்தத்தில் ருசியும். ‘இது தப்பாது’ என்கிற விஸ்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல். ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ?” என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதூரித்து நசித்தவித்தனையொழிய. நடுவிலொரு நிலையிலை” என்று ஸகலஸாஸ்த்ர வித்தமரான புட்டருக்கு ஆபத்தமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை—என்கை.

‘வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாஸத்துக்கு உடலாம்’ என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘வ்யவஸாயம்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் பேராஜநம்போலே.

வ்யா:—அதாவது—இதில் சொல்லுகிற த்யாக்ய ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அந்வயம். அஜீர்ணதூஸையிற் பண்ணின பேராஜநம் மரணஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பர்யவளிக்கும்—என்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்’ என்று.

மூ. 277. \*“விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்கிற படியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வ்யா:—அதாவது—\*“செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாழ் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்று “கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய். அது தன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம். அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதூர்த்தம்முமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு. தந்நிஷ்டராயிருப்பர்” என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதுதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள்—என்கை.

இவ்வாத்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திய்வஸ்துக் தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிக்ரமிக்கிறார் ‘வார்த்தையறிபவர்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 278. †“வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும் || “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் ‘இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்

சரமச்சலோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பின்னிலோகாசார்யர் அருளிய முழுசுஷுப்படி முற்றிற்று.

வ்யா—அதாவது—† “வார்த்தையறிபவர்—பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு பூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ” என்று “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற நல்வர்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கடு / வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்

\* நரச-திரு 10-10. † திருவாய் 7-5-10. || திருச்சந்த 115. / (பா) பரந்தாற்போலே.

மாவைச் சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஐம்மங்களோடும். அவை புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி்யோடும். அங்ஙனையாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே வரும் ஐரையோடும், அங்ஙனையாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான வீராஸமுமாகிற இவற்றை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவைபோன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவலயமாகிற மஹாது:க்கூத்தை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி, பாதுகேசையோபோலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி, புநராவ்ருத்தியறும்படி அவன்பண்ணும் ரகசியை அநுஸந்தித்து வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஸ்ரமணியனாய் வினோதிநிவர்த்தகனான ஆஸ்சர்யபூகனுக்கு ஒழிய வேறொரு வர்க்கு ஆளாவாரோ?—என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும், “முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான்-அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப்புகுந்து-நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி” என்று “ஹையப்ரத்யநீகராகையாலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகூந்தூராய். முக்திபூமிப்ரதூரானவர் ஸகல தேசஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஒத்து. தேசுவாதி்யேகூத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் டலவகைப்பட்ட ஐம்மங்களைப்போக்கி. நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமை கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும்; இப்படி எர்வவித பூந்துஷுமாய், நம்முடைய தண்மைமையும்தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய ஸர்வபூர்த்தையும் தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக ஹையமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பெர்ருந்தினார்; அறிவிவியான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ அவன் அஜ்ஞானியோ. ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்

பிக்கைக்கு நாம் சக்தராயோ அவன் அஸக்தனாயோ, கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ அவன் அப்ராப்தனாயோ. தன் மேன்மைபாராதே தாழநின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க எத்தாலே நீ துஃக்கஸாக்யரத்திலே கிடக்கிறது?" என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்த "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்—என்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராக்யதயா த்யாஜ்யமான தூர்ம விஸேஷங்களையும், அந்த தூர்மங்களினுடைய த்யாக்யப்ரகாரத்தையும், அந்த தூர்மத்யாக்ய பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி குணயோக்யத்தையும், அக்குணவிஸிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபூவத்தையும், அத்தை உபாயதவேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி குணயோக்யத்தையும், அக்குணவிஸிஷ்ட வஸ்துவினிலே ந்யஸ்தபூரண அதிக்காரியையும், அதிக்காரிக்கு விரோதியான பாபஸமுஹத்தையும், அப்பாபவிமோசநப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிக்காரியுடைய நைரபூர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சரமஸ்லோகப்ரகரண வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முழுசுஷுப்படி வ்யாக்யானம்

ஸம்பூர்ணம்.



ஸ்ரீ:  
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:  
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:



## மு முக்ஷு ப்படி வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு

1. அஸந்நேவ ஸ புவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத்ய சேத் |  
அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்ய வேத்ய | ஸந்தமேநமத்ததோ விது |

[‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) இவனையாகில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். ‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அதனால் இவனை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.]

2. லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்ப்யாம் நாத்யாமுநமத்யுமாம |

அஸ்மத்யாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேய குருபரம்பராம் ||

[லக்ஷ்மீநாதனிடமிருந்து தொடங்குவதும், நாதமுனிகளையும், யாமுனமுனிகளையும் நடுவிலுடையதும், எம்முடைய ஆசார்யருடன் முடிவதுமான குருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்.]

3. ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி |

ஜ்ஞாநதரயபூபாதேயம் ஏதத்யந்யந் கிஞ்சந ||

[தன் (ஆத்மஸ்வரூப) ஜ்ஞாநமும், உபாயஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும், ஆகிய மூன்றுவகை அறிவுகள் முமுக்ஷுக்களால் கொள்ளத்தக்கவை. வேறெதுவும் வேண்டியதில்லை.]

4. மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:

[மனனம் செய்பவனைக் காப்பாற்றுவது என்னும் காரணத்தாலே மந்திரம் எனப்படுகிறது.]

1. தை-ஆந-6. 2. ஆழ்வான் முக்தகம். 3.

4. வ்யக்தபத்தி.



5. தேஶஹாஸக்தாத்மபுத்ர்தி<sub>4</sub>ர் யதி<sub>3</sub> ப<sub>4</sub>வதி பத<sub>3</sub>ம் ஸாது<sub>4</sub> வித்யாத்  
த்ருதியம்  
ஸ்வாதந்தர்யாந்தே<sub>4</sub> யதி<sub>3</sub> ஸ்யாத் ப்ரத<sub>3</sub>மமிதரஸேஷத்வதி<sub>4</sub>ர்சேத்ய  
த்ருவிதியம் |

ஆத்மத்ராணே<sub>4</sub>ம்ருக<sub>2</sub>ர்சேந்நம இதி ச பத<sub>3</sub>ம் ப<sub>3</sub>ாந்த<sub>4</sub>வாப<sub>4</sub>ாஸலோல:  
ஸப<sub>3</sub>த<sub>3</sub>ம் நாராயணக்<sub>2</sub>யம் விஷயசபலதி<sub>4</sub>ர்சேத்<sub>3</sub> சதுர்த்தீ<sub>3</sub>ம் ப்ரபந்ந: ||

[ப்ரபந்நனுவன். தேஶஹத்தில் ஆத்மபுத்ர்தி<sub>4</sub>யையுடைய  
வனுனுகில் (தான் ஐஞாநகாரமென்று காட்டும் ப்ரணவத்  
தின்) முன்றாவது பத<sub>3</sub>மான மகாரத்தை நன்கு அறியக்கடவன்.  
தான் சுதந்திரன் என்னும் எண்ணத்தாலே அறிவு கெட்  
டிருந்தானுகில் (தன்னை ஈஸ்வரரே ஸஷமென்றறிவிக்கிற ப்ரண  
வத்தின்) முதற்பத<sub>3</sub>மான அகாரத்தையும், மற்றவர்களுக்குத்  
தன்னை அடிமையென்று எண்ணினானுகில் (அவனுக்கே அடிமை  
யென்று அறிவிக்கும் ப்ரணவத்தின்) இரண்டாவது பத<sub>3</sub>மான  
உகாரத்தையும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் ஈடுபட்டா  
னுகில் (தன்னைத்தான் ரக்ஷிக்கமுடியாதெனக்காட்டும்) நம:  
என்னும் பத<sub>3</sub>த்தையும், ஆப<sub>4</sub>ாஸ(மேலெழததேதான்றும்) ப<sub>3</sub>ுந்  
துக்களிடம் ஈடுபட்டானுகில் (எல்லாவுறவும் அவனையென  
அறிவிக்கும்) நாராயணன் என்னும் ஸப<sub>3</sub>த<sub>3</sub>த்தையும்,  
ஸப<sub>3</sub>த<sub>3</sub>ாதி<sub>3</sub> விஷயங்களில் ஈடுபட்ட புத்ர்தி<sub>4</sub>யையுடையவ  
னுகில் (புக்ருவத்தைக்கரிய ரஸத்தைப் பிரார்த்திக்கும்) 'ஆய'  
என்னும் சதுர்த்தீ<sub>3</sub>யையும் நன்கு அறியக்கடவன்.]

6. ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததை<sub>3</sub>வாத<sub>3</sub>ர்வணுநி ச |

ஸர்வமஷ்டாக்ஷராத்ஸ்த<sub>3</sub>ம் யச்சார்யத<sub>3</sub>பி வாங்மயம் ||

[ருக். யஜூஸ். ஸாமம், அத<sub>3</sub>ர்வணம் என்னும் வேத<sub>3</sub>ங்களும்,  
மற்றுள்ள உபப<sub>3</sub>்ரம்ஹணவாக்குகளுமாகிய எல்லாம் அஷ்டா  
க்ஷரத்தில் அடங்கியுள்ளன.]

7. மந்த்ராணம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் |

பவிதரஞ்ச பவித்ராணம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: ||

[மந்திரங்களுள் மேலான மந்திரமும், ரஹஸ்யங்களுள்  
மேலான ரஹஸ்யமும், பாவனங்களுள் ப்ரமபாவனமும்  
பழையதான (அஷ்டாக்ஷரமெனும்) மூலமந்திரமேயாகும்.]

5. அஷ்டஸ்ஸலோகி-4. 6. வ்ருத்<sub>3</sub>க<sub>4</sub>ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-48.

7. நாரதீயகல்பம், அஷ்டாக்ஷரப்<sub>3</sub>்ரஹ்மவித்<sub>3</sub>யை 1-11.

8. குரும் ப்ரகாஸயேத் தீமார் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் |

அப்ரகாஸப்ரகாஸாய்யாம் ஸ்ரீயேதே ஸம்பத்யாயுஷி ||

[அறிவாளியாயிருப்பவன் குருவை வெளிப்படுத்தக்கடவன்; மந்திரத்தை மிகமுயன்று (அநதிகாரிகளிடமிருந்து) மறைக்கக்கடவன்; (ஆசாரியனை) வெளிப்படுத்தாததாலும். (மந்திரத்தை) வெளிப்படுத்துவதாலும் (முறையே) செல்வமும் ஆயுளும் நசுக்குகும்.]

9. தைவாதீநம் ஐக்யத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநம் து தைவதம் |

தந்மந்த்ரம் ப்ரஹ்மணாதீநம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மண தைவதம் ||

[எல்லாவுலகும் தெய்வத்திற்கு வசப்பட்டது. தெய்வமோ வெனில் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படுவது; அந்த மந்திரம் ஆசார்யவர்த்திலிருப்பது. ஆகையால் ஆசாரியனை (சேதனனுக்கு) தெய்வமாவான்.]

10. மந்த்ரே தத்யேவதாயாஞ்ச தத்யா மந்த்ரப்ரதே குரெள |

த்ரிஷு புக்தி: ஸத்யா கார்யா ஸா ஹி ப்ரத்யஸாத்யநம் ||

[மந்திரத்தினிடத்தும். அதன் தேவதையிடமும் அப்படியே அம்மந்திரத்தையளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒன்றொழியாமல்) இம்முன்றினிடமும் எப்போதும் பக்தி செய்யப்படவேண்டும்; அந்த புக்தியே (புகுவத் ப்ராப்திக்கு) முதல் உபாயமாகும்.]

11. த்யாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந: |

நாந்யத்யா லக்ஷணம் தேஷாம் ப்ருந்தே மோக்ஷே ததேவ ச ||

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ. ஸம்ஸாரத்திலும் மோக்ஷத்திலும் அவர்களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை]

12. பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம் |

[உலகிற்குப் பதியும். தனக்குத் தானே ஈஸ்வரனுமாயிருப்பவன் நாராயணன்.]

8. ஸேஷஸம்ஹிதை 14-50. 9. விஹகேயந்த்ரஸம்ஹிதை படலம்-22. 10. விஷ்ணுதத்வம். 11. ஹாரீதஸ்மிருதி.

12. தை-நா.

முமு-22

13. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் |

உபயோரேஷ ஸம்பந்தோ ந பரோ஽பிமதோ மம ||

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாயிருப்பது; உடையவனுயிருக்கும் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிருப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறெதையும் நாஷ் ஒப்பவில்லை.]

14. ஸம்ஸார ஸாக்ஷம் கேகாரமநந்த க்லேஸபூஜநம் |

த்வர்மேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ||

[கொடியதாய். அளவற்ற துன்பத்திற்கு இருப்பிடமான ஸம்ஸாரக்கடலை உன்னை ஸரணடைந்தே மனிதர்கள் தாண்டுகிறார்கள்.]

15. ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துர்ச ப்ரத்யக்ஷாத்மந: |

ப்ராப்த்யுபாயம் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தேஸ் தத்யா ப்ராப்திவிரோதி ச ||

வதந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸேதி ஹாஸபுராணகா: |

முநயர்ச மஹாத்மநோ வேத்யவேத்யார்த்தவேதிந: ||

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின் தன்மை, அடைபவனுன ஜீவாத்மாவின் தன்மை, அடையும் வழி, அடைந்து பெறும் பயன், அடைவதற்குத் தடை ஆகியவற்றை இதிஹாஸ புராணங்களோடு கூடிய எல்லா வேதங்களும் வேதசூப் த்வார்த்தங்களையறியும் மஹாபுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்.]

16. ஸோதிவ்ய ஸம்பந்தாத்மிதம் ப்ரத்யமாத்மி |

ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்நுதி யா ஸுத்ருடா மதி: ||

ஸ விஸ்வாஸோ புவேத்

[அநாதியாயிருக்கும் உடையவனுக்கும் உடைமைக்கு முள்ள உறவால், அன்புடைய நம்மை அவசியம் ரக்ஷித்தே திருவான் என்னும் உறுதியான எண்ணமே மஹாவிஸ்வாஸம் எனப்படுகிறது.]

13. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம். 14. ஜிதந்தே 1-4 15. ஹாரீத ஸ்மிருதி 8-141. 16. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-70.

17. ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே பூராம்யமானே ஸ்வகர்மபிஃ |

ஜீவே துஃக்கதாசுவே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்பயஜாயதே ||

[ஸம்ஸார சக்கரத்தில் தன் கருமங்களால் இவ்வண்ணம் சுழன்று துன்புற்ற ஜீவனிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு விவரிக்க முடியாததொரு கருணை உண்டாகிறது.]

18. 14-வது இலக்கம் காண்க.

19. ஸம்ஸாரார்ணவமக்யநாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் |

விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித்யஸ்தி பராயணம் ||

[ஸம்ஸாரக்கடலில் முழுகி, (முதலைகளேபோன்ற) விஷயங் களாலே பீடிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களுக்கு விஷ்ணு வாகிற (ஸர்வவ்யாபியான) ஓடத்தைத்தவிர வேறு கரை சேர சிறந்த உபாயமில்லை.]

20. ஆஸ்திகோ தூர்மஸீலம்ச ஸீலவாந் வைஷ்ணவ: ஸுகி: |

கும்பீரம் சதுரோ தீர: ஸிஷ்ய இத்யபிதீயதே ||

[ஸாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (அதிற்சொன்ன) தூர்மா நுஷ்டானத்தில் ஈடுபட விரும்பமுள்ளவனும், (அதற் குத்தக்க) நடத்தையுடையவனும், விஷ்ணு பக்தியுடைய வனும், தற்பெருமையில்லாத பரிசுத்தனும் (ஆசார்ய பக்தி யில்) ஆழங்காணமுடியாதவனும் (ஆசார்ய ஸம்ஸாராஷையில்) வல்லவனும் (ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில்) மனோதைர்யமுள்ள வனுமானவனே ஸிஷ்யன் எனப்படுகிறான்.]

21. ஸரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணநஸூந் |

குர்வர்த்தம் தூரயேத்யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதர: ஸம்ருத: ||

[ஸரீரத்தையும், பொருளையும், அறிவையும், வளிக்குமிடத் தையும், செயல்களையும், குணங்களையும், பிராணன்களையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் தூரிக்கிறானோ அவனே ஸிஷ்யனெனத் தக்கவன். வேறுவிதமாக இருப்பவன், சீடனல்லன்.]

17. அஹிர்யுக்யந்யஸம்ஹிதை 14-28.

தூர்மம் 1-59. 20.

19. விஷ்ணு

21. ஐயஸம்ஹிதை.

22. ஸத்ஸுத்ஸுதி<sub>4</sub>ஸ் ஸாது<sub>4</sub>ஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ் தத்வபோத<sub>4</sub>பி<sub>4</sub>லாஷீ  
ஸுஸ்ருஷுஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்நகாலப்ரதீக்ஷ: |

ஸாந்தோ த்நாந்தோநஸூயு: ஸரணமுபக்ஸுத: ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸயாஸீ  
ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித<sub>3</sub>பி<sub>4</sub>மதஸ் தத்வத: ஸிக்ஷணீய: ||

[நல்லறிவையுடையவனும், நலலோர்களை அநுவர்த்திப்பவ  
னும், அறிவுக்கேற்ற நடத்தையுடையவனும், தத்துவஞானம்  
பெறுவதில்விருப்பமுள்ளவனும், ஆசார்யஸைவையைவிரும்பி  
யிருப்பவனும், அஹங்காரமற்றவனும், (ஆசாரியனை) அடி  
வணங்குவதில் ஈடுபட்டவனும், கேள்விகேட்கும் ஸமயத்தை  
அறிந்து கேட்பவனும், மனவடக்கமும் புலனடக்கமுமுள்ள  
வனும், பொறுமையற்றவனும், ஆசார்யக்ருஹத்தை அடைந்  
தவனும், ஸாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (முற்கூறிய  
விஷயங்களில்) பரீகைக்ஷ செய்யப்பட்டவனும், (ஆசார்யன்  
செய்த) உபகாரத்தை மறவாத மஹான் களுக்கு இனியவனு  
மான ஸிஷ்யன் உண்மையை உபதே<sub>3</sub>ஸீக்கத் தக்கவன்.]

23. ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் ப<sub>3</sub>ஹுக்ஸேஸம் புத்<sub>3</sub>தே<sub>4</sub>ஸ் சலநகாரணம் |

உபதே<sub>3</sub>ஸாத் ஹரிம் புத்<sub>3</sub>த்<sub>4</sub>வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு ||

[சாஸ்திரங்களாலுண்டாகும் அறிவு மிகுந்த சிரமத்தை  
உண்டாக்கக்கூடியது: புத்<sub>3</sub>தி<sub>4</sub>க்குக் கலக்கத்தைக் கொடுக்  
கக்கூடியது; (ஆகையால்) உபதே<sub>3</sub>ஸாத்தால் பரமபுருஷனை  
(உபாயமாக) அறிந்து, (ஸாஸ்திரஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதிக்க  
மு) எல்லாக் கருமங்களையும் கைவிடக்கடவன்.]

24. ஆஸ்தாம் தே குணராஸிவத்<sub>3</sub> குணபரீவா ஹாத்மநாம் ஜந்நநாம்

ஸங்க்யா பெ<sub>3</sub>ளமரிகேதநேஷ்வபி குடகுஞ்ஜேஷு ரங்கே<sub>3</sub>ஸ்வர |

அர்ச்சய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதி<sub>3</sub>நாகி<sub>3</sub>லாத்மஸ்தி<sub>3</sub>தி:

பரீணீஷே ஹ்ருத்யாஸூபி<sub>3</sub>ஸ் தவ தத: ஸீலாத் ஜட<sub>3</sub>பூ<sub>3</sub>யதே ||

[அரங்கநகரப்பனை! (எல்லையிலாத) உமது குணஸமுஹங்  
களைப்போலவே குணங்களை வெளிவிடும் அவதாரங்களின்  
எண்ணிக்கையும் (ஒருபுறம்) இருக்கட்டும். பூமியிலுள்ள  
திருக்கோயில்களிலும், வீடுகளிலும், பர்ணசாலைகளிலும்  
அனைவராலும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவராய், எல்லா அபசாரங்களை

யும் பொறுப்பவராய். எல்லா நிலைகளும் அர்ச்சகருக்குப் பரா தீனமாயிருக்கப்பெற்றவராய் உகக்கிறீர். அந்த ஸீலகுணத் தைக்கண்டு நல்லமனமுடையோர் மயக்கமடைகிறார்கள்.]

25. பூஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே  
[அரசனே! உன்னுடைய பிள்ளைக்குப் பல நற்குணங்கள் உள்ளன.]

26. தவாநந்தகுணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா:  
[எல்லையிலாத குணங்களையுடையவனாக இருந்தபோதி லும் உனக்கு ஆறு குணங்களே முதன்மையானவை.]

27. பூஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந |  
தாந்யஹம் வேது ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்து பரநதப ||  
[அர்ஜுன! எனக்கு அளவிறந்த பிறப்புக்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. உனக்கும் அப்படியே. நான் அவையனைத்தையும் அறிவேன். நீ அறியாய்.]

28. அநந்தா வை புகுவந்மந்த்ரா:  
[பகவந் மந்திரங்கள் கணக்கற்றவை.]

29. நாராயணய வித்ஸுமஹே வாஸுதேவாய தீஸுஹி  
தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்  
[நாராயணனை அடைய விருப்புகிறோம்; (அதன்பொருட்டு) வாஸுதேவனாகிற அவனை உபாஸிக்கிறோம்; அந்த உபா ஸனையை விஷ்ணுவானவர் வளரச்செய்யட்டும்.]

30. யதூ ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணத் பர: |  
ததூ ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர: ||  
[எல்லா தேவர்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலானவனில்லாததுபோலே. எல்லா மந்திரங்களுக்குள்ளும் அஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலான தில்லை.]

25. ரா-அ 2-26. 26 விஷ்ணுதூர்மம். 27. கீதை 4-5.  
28. தைத்-புராஹ். 29. தைத்-நாராயணவல்லி. -30. நார கீத்யம்-அஷ்டாக்ஷரப்புரஹ்மனித்யை 1-41.

31. பூத்வோர்த்வபாஹுரத்யாதீர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: |

ஹே புத்ரஸிஷ்யா: ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர: ||

[புத்திர ஸிஷ்யர்களுே ! இங்கே இப்போதே கைதூக்கி சத்தியம் செய்து சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலான மந்திரமில்லை.]

32. விஸ்வம் நாராயணம்

[எல்லாமாயிருப்பவன் நாராயணனே.]

33. நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |

நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||

யச்ச கிருசிஜ்ஜகத்யஸ்மிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே஽பி வா |

அந்தர் ப்ருஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸதித: ||

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனே பரதத்வம்; பரஞ் சோதியும் நாராயணனே; பரமாத்மாவும் நாராயணனே; இவ் வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உள் ளும் புறமும் வியாபிதது விளங்குகிறான் நாராயணன்.]

34. ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந் ந ப்ரஹ்மா நேஸாநோ

நேமே த்யாவாப்ருதிவீ

[ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனேயிருந்தான்; பிர மனுமில்லை; சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாச பூமிகளும் இல்லை.]

35. சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: |

ஸ்ரோத்ரஞ்ச ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண: ||

[கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே; காதும் கேட்பன வும் நாராயணனே.]

36. திஸுஸ்ச ப்ரதிஸுஸ்ச நாராயண:

[திக்குகளும். விதிக்குகளும் நாராயணனே.]

37. யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்

[எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ. எவனுக்கு ப்ருமி ஸரீரமோ]

31. நாரஸிம்ஹ புராணம் 18-32. 32. தை-நாரா

33. தை-நாரா. 34. மஹேஸ்வரபணிஷத். 35, 36, 37. ஸுப்ரா லோடனிஷத்.

38. யஸு ம்ருத்யு: ஸரீரம்

[எவனுக்கு ம்ருத்யுஸ்ப், சுவாச்சுமான மூலப் ப்ருதி ஸரீரமோ.]

39. ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ  
ஏகோ நாராயண:

[எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும். தேவாஷ்மற்ற வனாகவும். பரமபக்யக்திவிருப்பவனாகவுமுள்ள தேவன் நாராயணன் ஒருவனே.]

40. 30-ஆவது இலக்கம் காண்க.

41. ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாராந்ணவதாரக: |

கூதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணம் அபுநர்ப்புவ காங்க்ஷினம் ||

[மறுபிறப்பின்மையை விருப்பும் மனிதர்களுக்கு எல்லா வேதாந்தங்களின் ஸாரப்பொருளும். ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டிப்பதுமான அஷ்டாக்ஷரமே புகவாகும்.]

42. ஆர்த்தா விஷ்ணு: ஸித்திலாஸ்ச பீதா:

கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: |

ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஸப், து மாத்ரம்

விமுக்த து:க்க்யா: ஸுகிநோ புவந்தி ||

[செல்வமிழந்து வருந்துமவர்களும், செல்வம் பெறாமல் துன்புறுமவர்களும், ஆத்மா நுப்யூபமில்லாமல் சிதைகின்றவர்களும். பக்யவக்யநுபுவம் பெறாமல் பயப்படுமவர்களும். கோரமான வியாதிகளில் துன்புறுகின்றவர்களும் நாராயண ஸப், துக்கை மாத்ரம் ஸங்கீர்த்தனம் செய்தவுடன் துன்பம் நீங்கி இன்புறுகிறார்கள்.]

43. நாராயணேதி ஸப், தோஸ்தி வாசுஸ்தி வஸவர்த்திநீ |

தத்யாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்யுபகதம் ||

[நாராயணனும் சொல் உள்ளது; வாக்கெனும் இந்திரியம் வஸத்திலுள்ளது. அப்படியும் கொடிய நரகில் வீழ்கின்றனரே! என்ன-ஆச்சரியம்!]

38. 39. ஸுபூரலோபரிஷத். 41. நாரதீயம் அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யை1-41. 42.பூரதம்-ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். 43.விஹகேஸுவரஸம்ஹிதை24-12,கூருட்புராணம்பூ220-9.



44. கிம் தத்ர பஹுபிதீர் மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிதீர் வ்ரதை: |

நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்து ஸாதக: ||

[பல மந்திரங்களால் என்ன பயன்? பல விரதங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயணய' என்னும் மந்திரமே எல்லாப்பயன்களையும் ஈடுதிற்பவைக்கின்றதே.]

45. மஹத்யாபதி: ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ புக்யவாந் ஹரி:

[பேராபத்து வந்தபோது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.]

46. ஸங்க்ய சக்ரக்யதூபரணே த்வாரகாநிலயாச்யத |

கோவிந்த்ய புண்டூரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஸ்ரணக்யதாம் ||

[ஸங்க்யம், சக்கரம். க்யதை: ஆகிய ஆயுதங்களைக் கையிலுடையவனே! துவாரகையில் வாழும் அச்சதனை! கோவிந்த்யனை! தாமரைக்கண்ணா! ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாய்.]

47. கோவிந்தேதி யத்யாக்ரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாளிநம் |

ருணம் பாவ்ருத்த்யமிவ மே ஹ்ருத்யாந் நாபஸாப்பதி ||

[‘வெகுதூரத்திலிருந்த என்னை துரௌபதியானவள் ‘கோவிந்த்யா’ என்று கூப்பிட்டது விருத்தியடைந்த கடன் போலே என் நெஞ்சிலிருந்து அகல்கின்றதில்லை.]

48. ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் ச ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா |

வைகுண்டநாமக்ர ஹணமஸேஷாக்ஷஹரம் விது: ||

[(வேறொருவருடைய) பெயரிட்டழைக்கும்போதும். பரிஹாஸத்திற்காகவும். அர்த்த்யமில்லாமலும். ஏளனமாகவும் வைகுண்டனுடைய பெயரைச் சொல்லுவதுங்கூட எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதென்று அறிகிறார்கள்.]

49. ஐஹலௌகிகமைஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்க்யாத்யம் பாரலௌகிகம் |

கைவல்யம் புக்யவந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாத்யிஷ்யதி ||

[இவ்வுலகச் செல்வத்தையும் சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும் ஆத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யத்தையும் புக்ய

44. நாரதீயம்- அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யை 1-40. ப்ரஹ்மபுராணம் 57-24. 45. பார-ஸபூர்பர்-த்யூகபர் 90-42. 46. பார-ஸபூர-த்யூக 90-43. 47. பார-உத் 47-39. 48. பூக்யவதம் 6-2-14. 49. வ்ருத்த்யஹாரீதஸ்மிருதி 6-50.

வத்யுபயவத்தையும் ( அதையதை விரும்புவார்க்கு ) இந்த மந்திரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கும். ]

50. 15-வது இலக்கம் காண்க.

51. ஓமித்யேகாஷ்டரம் ! நம இதி த்வே அக்ஷரே ! நாராயணயேதி பஞ்சாஷ்டராணி ! இத்யஷ்டாஷ்டரா சந்தஸா க்யாத்ரீ சேதி !

[ 'ஓம்' என்பது ஓரக்ஷரம்; 'நம:' என்பது இரண்டக்ஷரங்கள்; 'நாராயணய' என்பது ஐந்தக்ஷரங்கள்; இப்படி இம்மந்திரம் எட்டு அக்ஷரமாகிறது. க்யாத்ரீ சந்தஸஸ்யுடையதாகவுமாகிறது. ]

52. ஓமித்யக்ஷரே வ்யாஹரேத் ! நம இதி பஸ்சாத் !  
நாராயணயேத்யுபரிஷ்டாத் ||

[ 'ஓம்' என்று முதலில் சொல்லக்கடவன்; 'நம:' என்று அடுத்தபடியாகவும். அதற்குமேல் 'நாராயணய' என்றும் சொல்லக்கடவன். ]

53. ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபத்யாந்திமம் !  
மந்திரமஷ்டாஷ்டரம் வித்யபாத் ஸர்வஸிந்தித்யாகரம் ந்ருணம் ||

[ ஓங்காரத்தை முகற்பதமாகவும். நமஸ்ஸப்தத்தை நடுப் பசுமாகவும் நாராயணபதத்தைக் கடைசியிலும் கொண்டதே அஷ்டாஷ்டரமென்று அறியக்கடவன்; இது மனிதர்களுக்கு எல்லா வித்யுகளையும் அளிப்பது. ]

54. பூரிதி ருக்வேத்யாத்யஜாயத் ! புவ இதி யஜுர்வேத்யாத் !  
ஸுவரிதி ஸாமவேத்யாத் ! தாமி ஸூக்ரணயப்யதபத் !  
தேப்யோஸிதப்தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ண அஜாயந்த !  
அகார உகார மகார இதி ! தாநேகத்யா ஸமபயரத் !  
ததேதததோமிதி ||

[ 'பூ:' என்பது ருக்வேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'புவ:' என்பது யஜுர்வேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'ஸுவ:'

51, 52. நாராயணபரிஷத். 53. 54. அத்யர்வவேத்யம் கேசரபத்யப்ராஹ்மணம், பூர்வபாக்யம்ப்ரபா-1, ப்ராஹ்மணம்-6 மு-23

என்பது ஸாமவேதஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'பூ: பு:வ: ஸுவ:' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளாகிற அந்தப் பரிசுத்தமான, பொற்கட்டிகளை உருக்கினான் பிரஜாபதி; உருக்கின அவற்றிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ' 'உ' 'ம' என்னும் எழுத்துக்கள் உண்டாயின. அவற்றை ஒன்று கூட்டினான். அதுதான் இந்த ஒங்காரமாயிற்று.]

55. அகாரஞ்சாப்யகராஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: |

வேதசூத்ரயாந் நிரப்பூஹத் பூர்ப்புவஸ் ஸுவரிதி ச ||

[பிரஜாபதி மூன்று வேதங்கனிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) பூ: பு:வ:, ஸுவ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும். (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ', 'உ', 'ம' என்னும் எழுத்துக்களையும் எடுத்தான்.]

56. நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |

வேதஸப்பூதேப்ய ஏவாதேஷ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ||

[ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தூவரங்களாகிற நாலுவகை யோனிகளில் பிறந்த ஜீவராசிகளுக்கும் நாமரூபங்களையும், தொழில் முறைகளையும் வேதஸப்பூதங் கனிலிருந்தே ப்ரஜாபதி படைத்தான்.]

57. ப்ரணவாத்யாஸ் ததா வேதா: ப்ரணவே பர்யவஸ்திதா: |

வாங்மயம் ப்ரணவஸ ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்யஸேத் ||

[எல்லா வேதங்களும் ப்ரணவத்தை முதலிற்கொண்டவை; ப்ரணவத்தில் முடிகின்றன. எல்லாச் சொற்களும் ப்ரணவமாயிருக்கும்; ஆகையால் ப்ரணவத்தைக் கற்கவேண்டும்.]

58. விநிர்ஜக்முர் முகேப்யஸ்து ப்ராஹ்மணோவ்யக்தஜந்மந: |

ஒங்காரப்புவா வேதா: ஜக்முஸ் தே ச ரஸாதலம் ||

[காண்பரிய நாராயணனிடமிருந்து பிறந்த பிரமனின் நாலு முகங்களிலிருந்து ஒங்காரத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட நான்கு வேதங்களும் இதோன்றின. (பிறகு) அவை ரஸாதலத்தை அடைந்தன.]

55. மநு 2-76. 56. வி-பு 1-5-63. 57. லக்ஷ்வதிரிஸ்ப்ருதி 1-9. 58. விஷ்ணுதூர்மம் 67-6.

59. யத்வேதூதௌ ஸ்வர. ப்ரோக்தோ வேதூந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: |  
தஸ்ய ப்ரக்ருதிஸீநஸ்ய ய பர: ஸ மஹேஸ்வர: ||

[யாதொரு ஸ்வரமாகிய ஓங்காரம் வேதூத்தின் முதலில்  
ஒதப்படுகிறதோ. வேதூத்தின் முடிவிலும் நிலைநிற்கிறதோ.  
தன் காரணத்தில் (அகாரத்தில்) அடங்கிய அந்த ஓங்காரத்  
திற்குப்பொருளாயிருப்பவுனே மஹேஸ்வரன்.]

60. அகாரோ வை ஸர்வா வாக்

[எல்லா வார்த்தையும் 'அ' என்னும் எழுத்தேயாம்; (அதன்  
விகாரமாம் என்றபடி.)]

61. ஸமஸ்த ஸ்ரூதுமூலத்வாதிகாரஸ்ய ஸ்வபூவத: |

ஸமஸ்தவாச்ய மூலத்வாத் ப்ரஹ்மணோபி ஸ்வபூவத: ||

வாச்யவாசக ஸமபுந்நாஸ்தயோர்ததாத் ப்ரதீயதே ||

[இயல்பாகவே அகாரம் எல்லாச் செற்களுக்கும் மூல  
காரணமாயிருக்கையாலும். இயல்பாகவே பரம்பொருளும்  
எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும்.  
அவ்வகாரத்திற்கும். அப்பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும்  
(அதன்) பொருளுமாயிருக்கும் சம்பந்தம் சொற்பொருள்  
தன்மையால் தோன்றுகிறது.]

62. யதோ வா இமாரி பூதாரி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாரி ஜீவந்தி |

யத்ப்ராயந்த்யபிஸம்வ்ஸந்தி | தத்ஸுவிஜ்ஜ்ஞாஸஸவ தத் ப்ராஹ்மேதி |

[இந்தப் பொருள்கள் யாதொன்றினிடமிருந்து தோன்று  
கின்றனவோ. தோன்றியவை யாதொன்றினால் வாழ்  
கின்றனவோ. அழியும்போது யாதொன்றை அடைகின்  
றனவோ அதுவே ப்ரஹ்மமானகயால் அதை அறிவாய்.]

63. ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்குக்ர்த்தா

ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |

ப்ரஹ்மாத்த்யவஸ்தாபிரோஷமூர்த்திர்

விஷ்ணுர் வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய: ||

[ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமவனும் விஷ்ணுவே; ஸ்ருஷ்டியைச் செய்  
பவனும் அவனே; அவனே (இவற்றைக்) காப்பாற்றுகிறான்]

59. தை-நாரா 10-24.

60. க்ராருடும்.

61. வாமநம்.

62. தை-ப்ருகு 1-1.

63. வி-பு 1-2-70.

அவனே (ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றை) உண்கின்றான். அவனே காப்பாற்றவும் படுகிறான். (உண்ணவும் படுகிறான்.) மிகச் சிறந்தவனும், வரமளிப்பவனும், வரிக்கப்படுபவனுமான விஷ்ணுவே பிரமன் முகலான நிலைகளாலே எல்லா உலகையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறான்.]

64. லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேஃவ்யா கானுண்யரூபயா |

ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித்துத்யாந்தே வேத்யாந்தேபி ச கீயதே ||

[கருணையே வடிவெடுத்தவளான லக்ஷ்மீதேவியோடு கூடிய இருமடகேசனே (பாஞ்சராத்தரத்திலுள்ள மந்த்ர ஆக்யம தந்த்ர தந்த்ராரந்தரங்களெனப்படும்) எல்லா ஸித்துத்யாந்தங்களிலும் வேத்யாந்தங்களிலும் ரக்ஷகனாகக் கூறப்படுகிறான்.]

65. ஸ்ரயத இதி ஸ்ரீ:

[எம்பெருமானை (எப்போதும்) ஆஸ்ரயித்திருக்கிறாளாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறாள்.]

66. ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:

[(அனைவராலும்) ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாளாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறாள்.]

67. அநந்யா ராக்யவேணுஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூயத்யா

[சூரியனை விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஸ்ரீராம பிரானை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.]

68. அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபூயத்யா

[சூரியனை விட்டுப்பிரியாத ஒளிபோல சீதை என்னை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.]

69. தவ ஸ்பர்ஸாதீஸம் ஸ்ப்ருஸதி கமலே மங்குளபத்யம்

தவேத்யம் நோபாதேருபநிபதிதம் ஸ்ரீரஸி யத: |

ப்ரஸுநம் புஷ்யந்திமபி பரிமளர்தித்யம் லிக்யக்திஷ்யூர்

ந சைவந்தவாதேஃவம் ஸ்வதத இதி கம்சித் கவயதே ||

64. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14. 65. 66. ஸ்ரீஸுப்தகூவ்யுத்பத்தி.

67. ரா-ஸு 21-16. 68. ரா-யு 121-15. 69. ஸ்ரீகுண

ரத்நகோஸம்-29.

[கமலையே! உன்னுடைய உறவாலே ஈஸ்வரன் 'மங்குளம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகிறான். 'ஸ்ரீ:' என்னும் பெயரையே உடையவளாயிருப்பதால் உன்னை மங்குளபதும் ஒரு காரணத்தால் குறிப்பதனது; (இயற்கையாகவே குறிப்பது). பூவுக்குப் பெருமையளிக்கும் நறுமணச் சிறப்பைக் கவிபாட முற்பட்ட எவனும், (மணத்தாலே பூ இனியதாகிறது என்பதுபோலே). இன்னதாலே மணம் இனியதாகிறது என்று கவிபாடுவதில்லை.]

70. தாதூர்த்யே சதுர்த்தீ

[நான்காம் வேற்றுமையுருபு 'அதற்காக' என்னும் பொருளுடையது]

71. ஸர்வம் பரவஸம் துக்ஞம் ஸர்வமாத்மவஸம் ஸுக்யம் |

இதி வித்யயாத் ஸமாஸேந லக்ஷணம் ஸுக்யதுக்ஞயோ: ||

[பிறர்க்கு வஸப்பட்டிருப்பது எல்லாவகையிலும் துன்பமளிப்பது; தன் வசத்திலிருப்பது எல்லாவகையிலும் இன்பமளிப்பது; இன்பதுன்பமளிப்பவற்றின் லக்ஷணத்தை இவ்வாறு சுருக்கமாக அறியலாம்.]

72. ஸேவா ஸ்வவ்ருத்திராக்ஷாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத் |

[அடிமைசெய்கல் நாய்த்தொழில் எனப்படுகிறது; ஆகையால் அதை அடியோடு விலக்கவேண்டும்.]

73. 13-வது இலக்கம் காண்க.

74. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சூயதீ தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதீ |

ஆத்மசூயம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபூவஞ்ச ஸதூ ஸ்மர ||

[நீ உய்வதில் உனக்கு விருப்பமுள்ளதாகில், உன் இருப்பிலே இஷ்டமிருந்தாகில். ஆத்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும் ஹரியின் தலைமையையுமே இயற்கையானதாக எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

75. 11-வது இலக்கம் காண்க.

70. இலக்கணநூலார்வழக்கு. 71. மநு4-160. 72. மநு4-5. 74. விஷ்ணுததவம்.

76. யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம்யதா ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாதமாபஹாரிண ||

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை தன் வசப் பட்டதாக எவன் அறிகிறானோ. ஆத்மாவைத் திருடும் அந்தத் திருடனால் என்ன பாவந்தான் செய்யப்படவில்லை.]

77. 1-வது இலக்கம் காண்க.

78. ததேவ பூதம் தது பூவ்யமா இதம் ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்

[பரம்பொருளே இறந்தகாலப் பொருள்; அதுவே வருங் காலப்பொருள். நிகழ்காலப் பொருளாகவுமிருக்கும் அது அழியாத பரமாகாந்தில் (பரமபதத்தில்) உள்ளது.]

79. ததேவாக்ஷரிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா:

[பரம்பொருளே அக்னியாகும்; அதுவே வாயு; அதுவே சூரியன்; அதுவே சந்திரன்.]

80. அகாரஸ்சிதஸ்வருபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே |

உகாரஸ்சிதஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசீ ததா விது: ||

மகாரஸ்து தயோர் தாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||

[அகாரம் ஞானமயனான விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதெனப் படுகிறது; அப்படியே உகாரம் ஞானஸ்வரூபினியான ப்ரீதேவியைச் சொல்லுவதென அறிகிறார்கள். மகாரம் அவ் விருவார்க்கும் அடிமையான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; இதுவே ப்ரணவ லக்ஷணம்.]

81. அகாரேணேச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: |

உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணேச்யதே ஸதா |

மகாரஸ்து தயோர் விப்ர ஸ்நாராயணயோஸ் ஸதா ||

ஆத்மந: ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ஸ்ருதிசோதி: ||

[ஸர்வலோகேஸ்வரனாய் ஸர்வவ்யாபியான ஹரி அகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறான்; விஷ்ணுவினால் (திருமார்பில்) உத்த்ருதக் கப்பட்ட லக்ஷ்மீதேவி உகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறாள்;

76.புர-ஆதி 74-28. 78.79.தை-நா-2. 80.பாஞ்சராத்ரம்.

81. பாஞ்சராத்ரம்.

அந்தணரே! ஸ்ரீநாராயணர்சளான அவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமையாயிருக்கும் ஜீவனுக்கு மகாரம் வாசகம் என்று வேசுத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது ]

82. பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச |  
 டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகூந்தூத்யஸ்ததா ||  
 மந: பகாரேணேவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்கருதி: |  
 புகாரேண புகாரேண மஹாந் பாக்ருதிருச்யதே ||  
 ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||

[‘க’, ‘உ’, ‘ஸ’, ‘வ’, ‘ச’, என்னும் கவர்க்கும் ஐந்தினாலும் பூமி முதலிய ஐந்து பூகங்களும். சவர்க்கும் ஐந்தினாலும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், டவர்க்கும் ஐந்தினால் ஞானேந்திரியமெனத் தும். தவர்க்கும் ஐந்தினால் கூந்தும் ரஸம் முதலான ஐந்து பூககுணங்களும். பகாரத்தினால் மனமும். ‘ந’ எனும் எழுத் தால் அஹங்காரமும் ‘வ’ ‘ஸ’ என்னும் எழுத்துக்களால் (முறையே) மஹானும். ப்ரக்ருதியும் சொல்லப்படுகின்றன இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் (இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான) மகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறான்.]

83. பஞ்சவிம்ஸோயம் புருஷ:

[இந்தப் புருஷன் இருபத்தைந்தாமவன்.]

84. பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மா புவதி

[ஆத்மா இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாவான்.]

85. விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:

[ஜீவன் ஞானஸ்வரூபன்.]

86. விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்

[சீடனே! அறிபவனான ஜீவனே எதனால் அறியலாம்.]

87. உக்தார்த்தது விஸிதீ, கார யுக்தார்த்ததூந்தா பேதாதூநம் |

மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணாம் ||

82. பாதுமோத்தரபுராணம் 254-25. 26 27. 83.

84 யஜுர்-அஷ்டகம் 1-2-47. 85. ப்ரஸ்நோபநிஷத் 4-9.

86. ப்ருஹ 6-5-15. 87. வாத்ஸுகேஸரிகாரிகை.



[சொல்லப்படும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தி, தக்க பொருள்களை உணர்த்துவதே விபாக்கியானமாகும் என்று மேன்மைமிக்க பெரியோர்களின் கொள்கை.]

88. நாகிஞ்சித்ஞர்வத ஸேஷத்வம்

[கைங்கரியஞ் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை.]

89. அகிஞ்சித்காஸய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:

[கைங்கரியம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது.]

90. த்வம் மேஹம் மே குதஸ்தத் தத்யபி குத இத்யம் வேத்யமுலப்ரமாணத் ஏதச்சாநாதி ஸித்தத்யாத்யநுபவவிபவாத ஸோபி ஸாக்ரோஸ ஏவ க்வாக்ரோஸ: கஸ்ய கீதாத்யஷு மம விதித: கோதா ஸாக்ஷீ

ஸுதீ: ஸ்யாத் ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத்யஸ்த்வத் த்வம் ||

[ஈச்வரன்:—நீ எனக்கு (உரியவன்); ஜீவன்:—நான் எனக்கு (உரியவன்) ஈச்-அது எப்படி? ஜீவன்:-நீர் சொல்லியதுதான் எப்படி? ஈச்:—நான் சொன்னது வேத்யமுலமான ஓங்காரமாகிற ப்ரமாணத்தாலே (நிரூபிதமாகிறது); ஜீவன்:—நான் சொல்லியதும் அநாதியான அநுபவப் பெருமையால் ஸித்திக்கிறது. ஈச்:—அந்த அநுபவம் ஆகேஷபிககப் பட்டிருக்கிறது. ஜீவன்:—யார் எங்கு ஆகேஷபித்தார்கள்? ஈச்:—கீதை முகவிய ஸரஸ்திரங்களில் என் ஆகேஷம் ஸுப்ரஸித்த்யும் ஜீவன்:-அதற்கு ஸாக்ஷி யார்? ஈச்:-ஞானிய ஸாக்ஷியாவான். ஜீவன்:-ஐயோ! உன்னிடம் பக்ஷபாதமுள்ள அவனெப்படி ஸாக்ஷியாக முடியும்? என்று இவ்வண்ணமாக ஜீவனோடு ஏற்பட்ட வழக்கில் (ஸாக்ஷியில்லாமையால்) ஸ்தயம்செய்து உம்கட்சியை ஸ்த்யாபிததுக்கொள்ளுகிறவர் போலே தேவரீர் (துள்ளிமலையணிந்து திருமஞ்சனம் செய்து கொள்ளுமவராய்) காட்சியளிக்கிறீர்.]

91. சேதநஸ்ய யத்யா மம்யம் ஸ்வஸ்யமிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி |

மம இதயக்ஷரத்யவந்த்யவம் தத்யா மம்யஸ்ய வாசகம் ||

[தன்னிடத்திலும், தன்னையொட்டியிருக்கும் பொருள்களிடத்திலும் என்னுடையது'என்னும் எண்ணம் எப்போது

88. & 89. மீமாம்ஸகர் வழக்கு. 90. பட்டர் முக்தகம்.

91. அஹிர்யுத்த்யஸம்ஹிதை 52-25.

ஏற்படுகிறதோ அப்போது 'மம' (என்னுடையது) என்னும் அவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் (ஜீவனுடைய) (அஹங்கார) மமகாரத்தைக் காட்டுகின்றன.]

92. த்ஸ்வயக்ஷரஸ்துபுவேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ஸ்ரஹ்மண: பத்யம் |  
மமேதி த்ஸ்வயக்ஷரோ ம்ருத்யுர் நமமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||

[இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஆக்மாவுக்கு யமன்: மூன்று அக்ஷரங்களோ அழிவின்மையைத் தருவது. (அவையெவையென்னில்:) 'மம' என்னும் இரண்டக்ஷரமும் ஆக்மாவை அழிப்பது. 'ந மம' என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் அழிவின்மையை அளிப்பது.]

93. ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் புக்யவத இதம் சந்த்ஸ்ரவத்யநே  
த்வத்யாஸ்வேஷோத்கர்ஷாத் புவதி க்ஷு நிஷ்கர்ஷ ஸமயே |  
த்வமாஸீர் மாத: ஸ்ரீ: கமிதூரித்யமித்தந் தத்வவிபுவ:  
தத்யந்தர்பூவாத் த்வாம் ந ப்ருத்யக்யபித்யத்தே ம்ருதிரபி ||

[சந்திரனையொத்த முகமுடைய ஸ்ரீதேவிகத்தாயே! புக்யவா  
னுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்திரியமும் ப்ரதத்துவ  
நிர்ணய ஸமயத்தில் உன்னோடு சேர்ந்திருக்கும் பெருமை  
யைக் கொண்டு அறுதியிடப்படுகிறது. உனக்கு இனிய  
வனான பிரானுக்கு நீர் ஸ்வரூபநிர்வாகபூதையாயிருக்கும்  
பெருமையையுடையீர். (இப்படி) அவரோடு ஒன்றி நிற்கை  
யால் தேவரீரை வேத்யம் தனித்துப் படிப்பதில்லை.]

94. 74-வது இலக்கம் காண்க.

95. ஸ்வாபிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண

விபுவைஸ்வர்ய

ஸீலாத்யநவதிசுகாதிஸயாஸங்க்யேய கல்யாண குண குண

ஸ்ரீவல்லப!

[(ஸ்ரீவேஸ்வரனான)தனக்கு இனியதும், எப்போதுமுள்ளதும்,  
குற்றமற்றதும், தனக்கேற்றதுமான ஸ்வரூபம், ரூபம், ரூப  
குணங்கள், விபுவங்கள், ஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லை  
யற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற மங்களக் குணக் கூட்  
டங்கள் ஆகியவற்றையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு இனிய

92. பூர-ஸாந்தி 13-4; ஆஸ்வமேத, 51-29. . 93. ஸ்ரீகுண  
ரத்நகோஸம்-28. 95. ஸரணாக்யதிக்யம்-3.

வனே! இப்படிப்பட்ட பூமிப்பிராட்டிக்கும் நப்பின்னைப்  
பிராட்டிக்கும் நாயகனே!]

96. பேராக்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்குராகை: ஸமம்  
நிர்வருதத ப்ரணயாதிவாஹநவிதே<sub>4</sub>ள நீதா: பரீவாஹதாம் |  
தே<sub>3</sub>வி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே<sub>3</sub>வ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத<sub>2</sub>ா  
யாபி<sub>3</sub>ஸ் த்வம் ஸ்தநபு<sub>2</sub>ஹுத்<sub>3</sub>ருஷ்டிபி<sub>3</sub>ரிவ ஸ்வாபி<sub>3</sub>: பரியம்  
ஸ்லாக<sub>4</sub>ஸே ||

[ஸ்ரீதே<sub>3</sub>வியே! பதிபத்னிகளாகிற உங்களிருவர்க்கும் புஷ்ப  
சந்த<sub>3</sub>நாதி<sub>3</sub>களைப்போல் இன்றியமையாதவ்ராயிருப்பதினால்  
இனியவர்களாயிருப்பவர்களாய். கரைபுரண்ட காதல் வெள்ள  
ளப்பெருக்கிற்கு வெட்டிவிடப்பட்ட மடைபோல் நியமிக்கப்  
பட்டிருப்பவர்களாய் விளங்குகின்றனர் உன்னையொட்டி  
யிருக்கும் நீளாதே<sub>3</sub>வியோடுகூடிய பூதே<sub>3</sub>வியும் மற்றும் ஆயி  
ரக்கணக்கான தே<sub>3</sub>வியரும். உம்முடைய கொங்கை, திருக்  
கைகள். திருக்கண்ணோக்கு ஆகியவற்றால் காந்தனை உகப்பிப்  
பதுபோலே இவர்களாலும் அவனை உகப்பிக்கிறீர்.]

97. அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணம் ஸஹஸ்ரான்யயுதாநி ச |  
ஈத்<sub>3</sub>ருஸா நாம் தத<sub>2</sub>ா தத்ர கோடி<sub>3</sub>கோடி ஸதாநி ச ||

[ஆயிரமண்டங்களின் ஆயிரங்களும். பதினாயிரங்களும், அப்  
படியே இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின் கோடி கோடி நூறு  
களும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் உள்ளன.]

98. நாரஸ்த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்<sub>2</sub>யதே |  
க<sub>3</sub>திராலம்ப<sub>3</sub>நம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

[நாரஸப்த<sub>3</sub>த்தாலே (அழிவில்லாத) ஜீவஸமூஹம் முழுவதும்  
சொல்லப்படுகிறது; அதற்கு அடைவிக்கும் உபாயமாகவும்  
அடையப்படும் ப்ராய்மமாகவுமிருப்பதால் நாராயணனைப்  
படுகிறான்.]

99. நாரஸப்தே<sub>3</sub>ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே பு<sub>3</sub>தை: |  
தேஷாமயநபூ<sub>4</sub>தத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே ||

96. ஸ்ரீசூ<sub>3</sub>ண-26. 97. வி-பு 2-7-27. 98. பா<sub>3</sub>த்<sub>3</sub>மோத்தர  
புராணம் 254-52. 99.

[அறிவாளிகளால் ஜீவஸமுஹம் நாராயணத்துத்தால் சொல்லப் படுகிறது; அவர்களுக்குப் ப்ராப்யப்ராபகமாகிற அபயமாவதால் நாராயணனெனப்படுகிறான்.]

100. தத்<sub>3</sub> விஷ்ணோ: பரமம் பத<sub>3</sub>ம் | ஸத<sub>3</sub>ா பர்யந்தி ஸுரீரய: |  
[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத<sub>3</sub>த்தை நித்யஸுரீரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.]

101. பிதரம் மாதரம் துாராந் புத்ராந் ப<sub>3</sub>ந்தூ<sub>4</sub>ந் ஸகீ<sub>2</sub>ந் குருந் |  
ரத்நாநி த<sub>4</sub>ந்த<sub>4</sub>ாந்யாநி சேஷத்ராணி ச க்<sub>3</sub>ருஹாணி ச ||  
ஸர்வத<sub>4</sub>ர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாக்ஷரந் |  
லோகவிக்ரந்தசரணௌ ஸரணம் தே<sub>5</sub>வ்ரஜம் விபே<sub>4</sub>ா ||

[எம்பிரானே! தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர், ஆசாரியர்கள், ரத்தினங்கள், தன்தானியங்கள், வயல்கள், வீடுகள், எல்லா உபாயங்கள், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா உபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வாஸநையோடு விட்டு தேவரீருடைய உலகமளந்த பொன்னடிகளையே ஸரணமடைந்தேன்.]

102. யஸ்ய தேவே பரா ப<sub>4</sub>க்திர் யத<sub>3</sub>ா தேவே தத<sub>3</sub>ா கு<sub>3</sub>ரு<sub>3</sub>ௌ |  
தஸ்யதே கதி<sub>3</sub>தா ஹ்யர்த்த<sub>3</sub>ா: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்தம: ||  
[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான ப<sub>4</sub>க்தியுள்ளதோ, தெய்வத்திடம் போஷை ஆசாரியனிடமும் மேலான ப<sub>4</sub>க்தியுள்ளதோ அந்த மஹாபுருஷனுக்கே உபதே<sub>3</sub>ஸிக்கப்பட்ட இவ்வர்த்த<sub>3</sub>ங்கள் விளங்கும்.]

103. அஹமஸ்யபராத<sub>3</sub>ாநாமாலயோ<sub>5</sub>கிஞ்சநோ<sub>5</sub>க<sub>3</sub>ுதி: |  
த்வமேவோபாயபூ<sub>4</sub>தோ மே ப<sub>4</sub>வேதி ப்ரார்த்த<sub>3</sub>நாமதி: ||  
ஸரணாக<sub>3</sub>ுதிரித்யுக்தா ஸா தேவேஸமிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||  
[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமுமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக” என்று

100. யஜு-காண்டம்4-2-29 ருக்வேத<sub>3</sub> விஷ்ணுஸூக்தம்.  
101. விஹகே<sub>4</sub>ந்த்ரஸம்ஹிதை-படலம்-22. 102. ஸவேதாஸ்வதரம் 6-23. 103. அஹிர்யுக்த<sub>3</sub>ர்யஸம்ஹிதை 36-38.

பிரார்த்திக்கும் புத்தியே 'ஸரணாக்தியெனப்படுகிறது. அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப்பட்டும்.]

104. ந தர்மநிஷ்டோஸ்மி ந சாத்மவேதீ  
ந புக்திமாம்ஸ் த்வச்சரணாவிந்தேது |  
அகிஞ்சநோநநயக்யதி: ஸரண்ய  
த்வதபாத்முலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸரணமடையத்தக்கவனே! நான் கர்மயோக்யத்தில் நிலையுடையேனல்லேன்; ஐஞானயோக்யத்திலுமப்படியே; உன் திருவடிகளில் புக்தியோக்யத்திலும் நிஷ்டையில்கை; உன்னைத் தவிர வேறு உபாயமில்லாதவன்; வேறு ப்ராப்யமில்லாதவன்; உன் திருவடிவாரத்தை ஸரணமடைகிறேன்.]

105. ஸ்ரீதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மயா:

[லக்ஷ்மீதேவிக்கு 'ஸ்ரீ' என்பது முதல் திருநாமம்.]

106. அஇதி புக்யவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபித்யநம் அபித்யத்யதா  
கிம் நாம மங்க்யளம் ந க்ருதம்

[புக்யவான் நாராயணனின் முதல் திருநாமமான அகாரத்தை முதலிற்சொன்ன இவராலே என்ன மங்க்யளம்தான் செய்யப் படவில்லை?]

107. பேரக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் |  
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சுதி ||

[யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் அனுபவிப்பவனும். எல்லா வுலகங்கட்கும் பெரிய ஈஸ்வரனும். எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பனுமாக என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.]

108. ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய. |  
யே யஜந்தி து மாம் புக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ||

104. ஸ்தோதா-ர-22. 105.

106. மஹாபூஷ்யம்-1, 107. கீதை 5-29. 108. கீதை 9-29.

[எல்லா உயிர்கட்கும் நான் ஸமமானவன் ; எனக்கு  
விரோதியுமில்லை; பிரியமானவனுமில்லை; என்னை புக்தி  
யோடு உபாஸிப்பவர்கள் என்னிடத்திலுள்ளனர்; அவர்  
களிடத்திலும் நான் இருக்கிறேன்.]

109. பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநி பரிபூர்ணகூஸி ஜநே

ஹிதஸ்ரோதோவ்ருந்தயா புவதி ச கதூசித் கலுஷதி; |

கிமேதந் நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை:

உபாயைர் விஸமார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததூஸி ந: ||

[தாயே! குற்றம் நிறைந்த ஸ்ரீவன் விஷயத்தில் படிப்படியாகத்  
திருத்தி நன்மை செய்வதற்காக உமது நாத்தன் சிவசமயம்  
கோபங்கொள்கின்றார்; “ ஏனிர்தக் கோபம்? ” என்று கூறி  
உசிதமான உபாயங்களின்மூலம் குற்றங்களை அவர் மறக்கும்  
படிசெய்து அவருடைய திருவடியிலே சேர்ப்பிக்கிறீர்.  
அதனாலேயே எங்களுக்குத் தாயாகிறீர்.]

110. தாநஹம் த்ய்ஷித: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராத்மாந் |

க்ஷிபாம்யஜ்ஸ்ரமஸுபூநாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[த்ய்வேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையானவர்  
களும், அமங்குளமானவர்களும் என அவர்களை ஸம்ஸாரத்  
திலேயே அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப்  
போதும் தள்ளுகிறேன்.]

110\*. மத்புக்தம் ஸ்வபசம் வாபி நிந்த்யாம் குர்வந்தி யே நரா: |

பத்மகோடஸதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே ||

[நாய்மாமிசம் தின்னும் சண்டாளனாயினும் என் புக்தனை  
எவர்கள் நிந்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூறுகோடி  
பத்மகாலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.]

111. 109-வது இலக்கம் காண்க.

112. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா

[எல்லாவுலகிற்கும் தேவரீர் தாயாகிறீர்; தேவதேவனு  
ஹரி தந்தையாகிறார்.]

109. ஸ்ரீகுண-52. 110. கீதை 16-19. 110\*. வராஹ  
புராணம். 112. வி-பு 1-9-1.

113. அகிலஜகந்மாதாம்.....ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே

[எல்லாவுலகிற்கும் தாயான ஸ்ரீதேவியை ஸரணடைகிறேன்]

114. அஸ்யேஸாநா ஐக்யதோ விஷ்ணுபத்நீ

[விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயும். (அதனாலேயே) இவ்வுலகிற்குத் தலைவியாகவும் இருப்பவள்.]

115. ஏவமுக்தா து வைதேஹீ ஹநாமந்தம் யாஸ்விநம் |

ராஜஸம்ஸார வஸ்யாநாம் சூர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா ||

விதேயாநாஞ்ச த்யாஸீநாம் க: குப்யேத் வாநரோத்தம ||

[இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சீதையானவள், புசுழ்படைத்த அனுமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்:— வானரர் தலைவ! ராவணனான அரசனைப் பற்றியிருப்பதால் அவனுக்கு வசப் பட்டிருப்பவர்களும் அவனுடைய ஏவலினால் (எனக்குக் கொடுமை) செய்தவர்களும், அவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும், (அவனுக்கு) அடிமைகளாகவுமுள்ள ராக்ஷஸிகளின் மேல் யார்தான் கோபங்கொள்ளுவார்கள்?]

116. பாபாநாம் வா ஸுபபாநாம் வா வதூர்ஹாணம் ப்லவங்க்யம் |

கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந் நாபராத்யதி ||

[வானரனே! பாபிகளாயினும், நல்லோராயினும், கொல்லத் தக்கவராயினும், அவர்கள் திறத்து நல்லோனால் கருணை காட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.]

117. ஸ்ரிய:பதி: நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஸ்வேதர

ஸம்ஸ்தவஸ்து விலக்ஷணநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப:

[திருவின் நாயகனாய். தாழ்வுகளைத் துக்கும் எதிர்த்தட்டரயிருப்பவனாய். மங்குளகுணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமானவனாய். தன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்தவனாய். அளவற்ற ஞானம் ஆனந்தம் ஆகியவற்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனாயிருப்பவன்.]

113. ஸரணாக்யதிக்யக்யம்-1. 114. யஜூர்-கா 4-4-37.

115. ரா-யு 116-38. 116. ரா-யு 116-44. 117. கீதா பூர்வ்ய அவதாரிகை.

118. யத் ப்ராஹ்மகல்ப நியுதா நுபுவேப்பநாஸ்யம்

தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணர்த்தே ||

ஏவம் ஸத்வா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராதம்

க்ஷாமயஸ்யேஹா தத்பிஸந்திவிராமமாத்ராத் ||

[எந்தப் பாபமானது பிரமனுடைய ஆயுளைப்போன்று வக்ஷம் மடங்கு காலம் அநுபுவித்தாலும் அழியாதோ, அப்படிப் பட்ட பர்வத்தை ஜீவன் இங்கு அரைக்கணத்தில் செய்கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பொழுதும் குற்றம்புரிந்த அடியேனை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்டேன்' என்று பாபத்தில் விருப்பம் தவிர்ந்தவுடன் பொறுத்தருளுகிய். என்ன ஆச்சர்யம்!]

119. 64-வது இலக்கம் காண்க-

120. ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஸரண்ய. ஸரணாகதம் |

வததாரஹமி காருத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||

[ஸரணமாக அடையத்தக்க அந்தக் காருத்தன் பூமியில் விழுந்து ஸரணமடைந்த அந்தக் காகாஸுரனைக் கொலை செய்யத் தக்கவனாயிருந்தபோதிலும் கருணையோடு காப்பாற்றினான்.]

121. மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம் நுத்யஜேயம் கதஞ்சந ||

தேவாஷோ யத்யபி கஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்குர்ஹிதம் ||

[நண்பனின் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒரு போதும் வீட்டமாட்டேன். அவனுக்கு தேவாஷமிருந்தாலும் மிகநன்று; நல்லோர்களுக்கு அது பழிக்கத்தக்கதன்று.]

122. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |

அப்யயம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாமயேதத் வ்ரதம் மம ||

[ஒருகால் ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'நான் உனக்குரியேன்' என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அப்யமளிக்கிறேன். இது என்னுடைய விரதம்.]

118. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 61.

120. ரா-ஸு 38-35.

121. ரா-யு 18-3.

122. ரா-யு 18-34.



123. சரமஸ்லோகம்.

124. உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோ: ஸப்ரத: ஸரணமித்யயம் |

வர்த்ததே ஸாம்பரதம் சைஷ உபாயார்த்தைக்வாசக: ||

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது 'ஸரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்ரதம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.]

125. வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: |

ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா புக்தைர் புக்யவதைஸ் ஸஹ ||

[வைகுண்டமெனும் மேலான உலகில் ஸ்ரீதேவியோடுகூட ஜகத்ஸ்வாமியாய், அறிதற்கரியவரான விஷ்ணு குணநிஷ்டர்களுளோடும், கைங்கர்யநிஷ்டரோடும் முந்தருளியிருக்கிறார்.]

126. யோ வேத்ய நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமம்

ஸோசிஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபஸ்சிதேதி

[அந்தனுன ப்ரஹ்மத்தை பரமபத்யத்திலிருப்பவனாகவும், ஹ்ருத்யகுஹையிலிருப்பவனாகவும் எவன் அறிகிறானோ, அந்த உபாஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பரம்பொருளோடு எல்லாக் கட்யாணகுணங்களையும் அநுபூவிக்கிறான்.]

127. 100-வது இலக்கம் காண்க.

128. கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ

தூரணிதூராச்சயுத ஸங்குசக்ரபானே |

பூவ ஸரணமிதீரயந்தி யே வை

த்யஜ பூட தூரதரேண தாநபாபாந் ||

[தூதனே! "கமலக்கண்ணனே! வாசுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியை தூரித்தவனே! அச்சுதனே! (எனக்கு) உபாயமாவாய்!" என்று எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ, பாபமற்ற அவர்களை வெகுதூரத்தில் விலகிச் செல்வாய்.]

129. அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ

[மிகச்சிறந்த சின்னமான அஞ்ஜலி விரைவில் ஈஸ்வரனை உகப்பிக்கிறது.]

124.அஹிர் 36-36. 125.சைவபுராணம். 126.தை-ஆந2-2.

128வி-பு3-7-33.129.கூருட்புராணம்-பூர்வகூண்டம்11-26.

130. ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷா ஜாயதே ராஜஸிம்ஹ

நாஸ்த்யஜ்ஞாநாதே<sub>3</sub>வமாஹூர் நரேந்த்ர !

தஸ்மாத் ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோ<sub>3</sub>ந்வேஷணீயம்

யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ் ஜந்மம்ருத்யோ : ||

[அரசர் தலைவனே! மோக்ஷம் ஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டா கிறது; அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகாது. இவ்வாறு அறிவாளிகள் உரைக்கின்றனர். ஆகையால் எந்த அறிவினால் பிறப்புகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வானோ அந்த அறிவு உள்ளபடி தேடத்தக்கது.]

131. ஸக்ருதே<sub>3</sub>வ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த<sub>3</sub>: க்ருதோ<sub>3</sub>யம் தாரயேந் நரம் !

உபாயாபாயஸம்யோகே<sub>3</sub> நிஷ்ட்யா ஹீயதே<sub>3</sub>நயா ||

[ஸாஸ்த்ரதா த்ப்ரயமான இந்த ப்ரபத்தி ஒருதடவை செய்யப் பட்டாலும் மனிதனை (புவக்கடலினின்றும்)தாண்டுவிக்கும். மற்ற உபாயங்களையும் (தகாத செயல்களாகிற) அபாயங்களை யும் அநுஷ்டித்தால் இந்த ப்ரபீத்தி நிஷ்டை<sub>3</sub> நழுவுகிறது.]

132. 122-வது இலக்கம் காண்க.

133. 101-வது இலக்கம் காண்க.

134. அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஸ்சீத்தம் ஸமாசரேத் !

ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புந: ஸரணம் வ்ரஜேத் ||

‘உபாயாநாருபாயத்வ ஸ்வீகாரே<sub>3</sub>ப்யேவமேவ ஹி ||

[(தகாத செயல்களாகிற) அபாயாநுஷ்ட்யானம் உண்டானால் உடனே ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டும். மறுபடியும் ஸரணமடைவது ப்ராயஸ்சித்தமாகும். மற்ற உபாயங்களை உபாயமாக எண்ணி அநுஷ்டித்தாலும் இதுவே ப்ராயஸ்சித்தமாகும்.]

135. புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதே<sub>3</sub>ஹ்யா க்ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே !

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஸ்ச தே ||

[தேவரீர் வைதேஹியோடுகூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விக்ரையாடுவீர். தேவரீர் விழித்திருக்கும்போதும், கண்வளரும் போதும் உமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வேன்.]

130. பூர-ஸாந்தி 323; மோக்ஷதீர்மம் 3-87. 131. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-90. 134. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-91. 135. ரா-அ 31-25.

136. ஸ ப்ராதூம் சரணௌ க்ஷாட்யம் நிபீட்ய ரகுநந்தந் |

ஸீதாமுவாசாதியஸா: ராக்ஷவம் ச மஹாவ்ரதம் ||

[பெரும்புகழையுடைய இலக்குவன் தமையனுடைய திருவடிகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியிடம் விண்ணப்பித்தான்; (பிறகு) ஸரணாகுதரக்ஷணமாகிற பெரிய பிரதத்தையுடைய ஸீராமபிரானிடமும் விண்ணப்பித்தான்.]

137. ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி: |

ஸீதாஸமக்ஷம் காருத்ஸ்த்மிதம் வசநம்பூரவீதம் ||

[ராமபிரானால் இவ்வண்ணஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்குவன் கைகூப்பியவனாய் சீதாபிராட்டியின் முன்னிலையில் காருத் தணைநாக்கி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லவற்றான்.]

138. 100-வது இலக்கம் காண்க.

139. 126-வது இலக்கம் காண்க.

140. ரஸம் ஹயேவாயம் லப்யத்வாஸ்நந்தீ பூவதி

[இந்த ஜீவன் ரஸஸ்வரூபனாகிய பரம்பொருளை அடைந்து ஆனந்தமூடையவனாகிறான்.]

141. 71-வது இலக்கம் காண்க.

142. 72-வது இலக்கம் காண்க.

143. யேந யேந தாதா க்ஷச்சுதி தேந தேந ஸஹ க்ஷச்சுதி  
தத்ய யத்யா தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம்  
ச்யாவா வா ஸத்வமநுக்யச்சேத் தத்யாப்ரகாரம் ||

[எப்படி. இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவையும், நிழல் பிராணியையும் பின் கொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லு கின்றானோ, அப்படி அப்படியே ( முக்தனும் ) கூடப் போகிறான்.]

144. வாஸுதேவ தருச்ச்யாயா நாதிரிதா ந க்யம்சூா |

நரகாய்க்யாஸமநீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே ||

136. ரா-அ 34-2, 137. ரா-ஆ 15-6, 140. தை-ஆந-7.

143. பரமஸம்ஹிதை. 144. விஹக்யந்த்ரஸம்ஹிதை 24-14;  
க்ஷாந்ட்ய புராணம் பூர்வக்யண்ட்யம் 222-25.

[மிகக்குளிர்ந்ததாயுமல்லாமலும், மிகுந்த வெப்பத்தையும் தராமலும், நரகமாகிற நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தணிப்பது மாயிருக்கும் வாஸுதேவனாகிற மரநிழல் ஏன் அடையப் படவில்லை?]

145. ஏதத் ஸாம க்ஷாயந்நாஸ்தே

[முக்தன் இந்த ஸாமக்ஷானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான்]

146. ஸஹிதாஸ்சாப்யதாவந்த ததஸ்தே மாநவா த்ருதம் |

க்ருதாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||

[பின்பு, அந்த ஸ்வேதத்வீபவாளிகளான மஹான்கள் கைகூப்பியவர்களாய், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய், 'நம:' என்றே சொல்லுமவர்களாய் ஒன்றுகூடிச் சரவிரைவில் ஓடினார்கள்.]

147. 143-வது இலக்கம் காண்க.

148. 89-வது இலக்கம் காண்க.

149. புவந்தமேவா நுசரந்நிரந்தரம்

ப்ரஸாந்த ஸிஸ்யோஷ மநோரதாந்தர: |

கதாஹமைகாந்திக நித்யங்கிர:

ப்ரஹ்மயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: ||

[அடியேன் எப்போதும் தேவரீரையே பின்பற்றிநின்று, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழியப்பெற்று, ஒரு படிப்பட்டதாய், நித்யமான கைங்கரியத்தையுடையவனாய், வாழ்வின் பயன் பெற்றவனாய், என்றுதான் தேவரீரையே மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?]

150. நித்யங்கிரோ புவாநி

[நித்யகைங்கரியம் செய்பவனாக ஆகக்கடவேன்.]

151. 88-வது இலக்கம் காண்க.

152. பேகத்தாஹம் மம பேகேக்ஷாயம்

[நான் அனுபவிப்பவன்; இது என்னுடைய பேகாகும்.]

145. கை-ப்ருகு 10-5. 146. பார-ஸாந்தி 344-45.

149. ஸ்தேதா-ர-46. 150. ஸரணாக்ரிக்யத்யம். 152.

153. அநாத்மந்யாத்மபுத்திர்யா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: |

ஸம்ஸாரதருஸம்பூதி பீஜமேதத் த்வித்யா ஸ்திதம் ||

[ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மா என்னும் புத்திரியும். தனதல்லாத வஸ்துவில் தன்னுடையது என்னும் புத்திரியும். ஸம்ஸாரமாகிய வருஷத்தின் வருத்திக்கு இரு வகையாயிருக்கும் விதையாகும்.]

154. மனோவாக்காயை: அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தாநந்தாக்ருத்யகரண  
க்ருத்யாகரண புகுவதபசார புகுவதாபசாராஸஹயாபசார ரூப  
நாநாவித்யாநந்தாபசாரார். ஆரப்துகார்யார் அநாரப்துகார்யாந்  
க்ருதாந் கரியமாணூந் கரிஷ்யமாணூம்ஸ ச ஸர்வார் அஸேஷத:

க்ஷமஸ்வ

[மனம், மொழி. மெய் என்னும் முக்கரணங்களாலும் அநாதிகாலமாகத் தொடரும் கணக்கற்றவையான தகாதனசெய்வனவும், தக்கன செய்யாமையும், புகுவானிடம் செய்யும் குற்றமும், புகுதர்களிடம் செய்யும் குற்றமும். பொறுக்கவொண்ணக் குற்றமுமாகிற பலவித எல்லையற்ற குற்றங்களையும், பயன் தரத்தொடங்கியவற்றையும், பயன் தரத்தொடங்காதவற்றையும், செய்கவற்றையும். செய்கிறவற்றையும். செய்யப்படுகவற்றையும் ஆகிய இவைபெல்லாக் குற்றங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் பொறுத்தருளவேணும்.]

155. அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம்  
க்ருதஸ்ந ஜகத்யுஷ்யஞ்ச விபரீத வ்ருத்தஞ்ச அஸேஷவிஷயம்  
அத்யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ

[தன் விஷயமாகவும், மற்றுள்ள உலகின் விஷயமாகவும் அநாதிகாலமாகத் தொடரும் (ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும்) மாறுபட்ட அறிவையும் தகாத ஒழுக்கத்தையும், எல்லா விஷயத்திலும் இன்றுமிருப்பவையும் இருக்கப்புகுமவையுமான எல்லா விபரீதஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களையும் பொறுத்ருளுவார்.]

156. மதியாநாதி கர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் புகுவதஸ்வரூப

திரோத்யாநகரீம்

விபரீதஜ்ஞாநஜநீம் ஸ்வவிஷயாயாஸ்ச ப்ரோக்யபுத்தேதர் ஜநீம்  
தேஹேந்த்ரியத்தேந ப்ரோக்யத்தேந ஸுக்ஷ்மரூபேண

சாவஸ்திதாம்

தைவீம் குணமயீம் மாயாம் தூஸபூதம்

'ஈரணுகுதோஸ்யி தவாஸ்யி தூஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தரய

153. வி-பு 6-7-11. 154 155. 156. ஈரணுகுதிசுத்தியம்.

[என்னுடைய அநாதியான கருமப்பெருக்கால் உண்டான தும், புகுவா னுடைய ஸ்வரூபத்தை (நா னறியமுடியாதபடி) மறைப்பதும். மாறுபட்ட அறிவை விளைப்பதும். (ப்ரக்ருதி யாகிற) தான் இனியதென்னும் அறிவை விளைப்பதும். தேஹமாகவும், இந்திரியமாகவும். அநுபூவிக்கப்படும் இனிய தாகத்தோற்றமும் விஷயங்களாகவும் (ஸ்தூலரூபமாகவும்). (ப்ரக்ருதி மஹான் முதலான) ஸுக்ஷ்மரூபமாகவுயிருப்பதுப, தேவனாகிற உனக்கு விளையாட்டுக் கருவியாயிருப்பதும் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணமயமாயிருப்பதுமான ப்ரக்ருதியை. உனக்கடியவனாய். 'ஸுரணமடைந்தேன்; உனக்குரியனா வேன்' என்று சொல்லுவவனான என்னைத் தாண்டுவீட்பாய்.]

157. 146-வது இலக்கம் காண்க.

158. ப்ரக்ஷாள்ய பாத்ராவாசாமேத் ஸநாத்வா விதிவதூர்ச்சயேத் |  
ஸ்தித்வார்க்யம் பூநவே தத்யாத் த்யாத்வா தேவம் ஐபேந்  
மநம் ||

[கால்களைக் கழுவிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்; ஸநாநம் செய்தபின்புதான் விதிப்படி பூஜிக்க வேண்டும்; நின்றுகொண்டுதான் அர்க்யத்தை குரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; தேவனை தியானித்துக்கொண்டுதான் மந்திரத்தை ஐபிககவேண்டும்.]

159. தஸ்மாத்ஸுஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசுர |

அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: |

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஐநகாத்ய: ||

[ஆகையால். ( கர்மத்தில் ) பற்றில்லாமலே எப்போதும் செய்யவேண்டிய கருமத்தைச் செய்வாயாக; பற்றில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்பவன் ஆத்மாவை அடைகிறான். ஐனகன் முசலானார் கர்மத்தினாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்தனரன்றோ.]

160. ஸ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப |

ஸர்வம் கர்மாஹ்நிவம் பார்த்து ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ||

[எதிரிகளைக் காய்பவனே! (திரவியம், ஞானம் என்னும் இரண்டு பிரிவுகளையுடைய யஜ்ஞத்தில்) திரவியமயமான

159. கீதை 3-19. 160. கீதை 4-33.

யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானமயமான யஜ்ஞம் சிறந்தது: குந்தி புத்திரனே! எல்லாக்கருமமும். அதையொட்டிய மற் றெல்லாமும் ஞானத்தில் முடிவடைகின்றன.]

161. யதௌக்ஷம்ஸி ஸமித்தௌக்ஷநிர் பூஸ்மஸாத் குருதேஸ்ரஜூந |  
ஜ்ஞாநாக்ஷநி: ஸர்வகர்மாணி பூஸ்மஸாத் குருதே தத்யா |  
ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ஸுநம் பவித்ரமிஹ வித்யதே |  
தத் ஸ்வயம் யோக்யஸம்ஸித்தத்ய: காலேநாத்மநி விந்த்யதி ||

[அர்ஜுனனே! கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பானது எப் படி விறகுகளைச் சாம்பலாக்குகிறதோ, அப்படியே அறி வாகிற நெருப்பு எல்லாக் சர்மங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடு கிறது. ஞானத்தைப்போல் சுத்தப்படுத்தும் பொருள் இவ் வுலகில் இல்லையன்றோ. அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை ஜ்ஞானம் கலந்த கர்மயோக்யம் கைவந்தவன் நாள் செல்லச் செல்ல, தானே தன்னிடத்தில் அடைகிறான்.]

162. புக்த்வா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதேநாஸ்ரஜூந |  
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ||

[அர்ஜுனா! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்பாராத புக்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறி வதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்.]

163. மந்மநா பூவ மத்ஸ்யக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |  
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸஸி மே ||

[என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்தவனாகவும், என்னுடைய புக்தனாகவும், என்னை ஆராதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக. என்னை நமஸ்கரிப்பாயாக, என்னையே அடைவாய்; இது ஸத்யம். உனக்குப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். எனக்குப் பிரியனன்றோ நீ.]

164. ஜநம் கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: |  
த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோஸ்ரஜூந ||

[அர்ஜுனா! என்னுடைய அப்ரக்ருதமான பிறப்பையும், சேஷ்டி தங்களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ,

161. கீதை 4-37, 38. 162. கீதை 11-54. 163. கீதை 9-34. 164. கீதை 4-9.

அவன் தேஹத்தை விட்டு மறுஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிறான்.]

165. இதி ஞாந்யதமம் ஸாஸ்த்மித்யுக் தம் மயாநக |

ஏதத் புத்ரத்வா புத்ரதிமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருதயம்ச பூரத ||

[இவ்வாறாக (நானே புருஷோத்தமனென்பதைச் சொல்லும்) மிக ரஹஸ்யமான இந்தப் புருஷோத்தமவித்யையென்னும் ஸாஸ்திரம் என்னாலே சொல்லப்பட்டது. பூரதவ்யஸ்த்திஸ் பிறந்து குற்றமற்றது விளங்கும் அர்ஜுனனே! இதை அறிந்து கொண்டால் நல்லறிவையுடையவனாகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவுமாகலாம்.]

166. தேஸோயம் ஸர்வகாமதுக்

[இந்த தேஸும் எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்.]

167. வாஸுதேவாஸ்யோ மர்த்யோ வாஸுதேவ பராயண: |

ஸர்வஹிதாஸுத்ரதா த்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் ||

[வாஸுதேவனை அடைந்து. வாஸுதேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன். எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனும், பரம்பொருளை அடைகிறான்.]

168. க்ருதேந வாஷ் தேலேந திபம் யோ ஜ்வாலயேந நர: |

விஷ்ணவே விதிவத் புத்த்யா தஸ்ய புண்டப்யலம் ஸ்ருணு ||

விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸராதித்யஸந்நிபு: |

ஜ்யோதீஷமதா விமானேந விஷ்ணுலோகே மஹியதே ||

[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவின் பொருட்டு, அன்போடு ஸாஸ்திரத்திற் சொன்ன முறைப்படி நெய்யினாலாவது அல்லது எண்ணெயினாலாவது திருவிளக்கை எரியும்படி செய்கிறானோ அவனுடைய புண்ணியத்தின் பலனைக்கேள்; அவன் எல்லாப்பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம், குரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி, ஒளிபெற்ற விமானத்தாலே விஷ்ணுலோகத்திற் பெருமை பெறுகிறான்.]

165. க்ருதேந 15-20.

166. க்ருதபுராணம்-ஸ்ரீரங்க,

மாஹாத்ம்யம் 1.1-5.

167. பூர-ஆநுஸா 254-132.

168. நாரளிப் ஹபுராணம் 33-27.



169. ஸந்த்யாஹீநோஸுசிர் நித்யமநர்ஹு: ஸர்வகர்மஸு |

[ஸந்த்யாவந்த்யுனம் பண்ணுதவன் பரிசுத்தியற்றவன்; எப்போதும் எல்லாக் கருமங்களிலும் தகுதியற்றவன்.]

170. சே:த்யநாலக்ஷணர்த்தேதா த்யர்ம:

[‘இதைச் செய்; அதைச் செய்யாதே’ என்றும்போன்ற ஒரு விதியினால் விதிக்கப்படும் பொருள் த்யர்மம் எனப்படுகிறது.]

171. ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் சூர்வங்க்யநாக்யம: |

மஹாந்தி பாதகாந்யாஹு: ஸம்ஸர்க்க்யஸ்சாபி தை: ஸஹ ||

[அந்தணனைக் கொல்லுதல், கள்குடித்தல், பொன்னைத் திருடுதல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்தல் ஆகிய இவையும். இவை செய்தவரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மஹாபாதகங்கள் எனப்படுகின்றன.]

172. அத்யபாதகபீதஸ்த்வம் ஸர்வபூவேந பூரத |

விழுத்தாந்ய ஸமாரம்பேந நாராயணபரோ பூவ ||

[பூரதவமிசத்துதித்தவனே! இனி, நீ (மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டித்தலாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில், முழுமனத்தோடு வேறு முயற்சிகளைக் கைவிட்டு நாராயண னிடமே உபாயபூத்தியுள்ளவனாக இருப்பாயாக.]

173. ஸ்ராத்யபேஜநகாலே து தீயோ யதி: விநஸ்யதி |

புநரந்நம் ந பேசுத்தவ்யம் புக்த்வா சாந்த்யராயணம் சரேத் ||

[ஸ்ராத்யபேஜத்தில் புசிக்கும்போது விளக்குஅணைந்தால் உணவை மறுபடி புசிக்கலாகாது. புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக) சாந்த்யராயணவிரதத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.]

174. ஸநாத்வா பூஞ்ஜீத

[ஸ்நானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்.]

175. யோ வஜ்ரபாதாஸநி ஸந்நிபாதாத்

ந கக்ஷுபே நாபி சசூல ராஜா

169. த்யக்ஷஸம்ருதி 1-12. 170. பூர்வமீமாம்ஸை 1-1-2.

171. மறுஸம்ருதி 11-54. 172. விஷ்ணு த்யர்மம் 66-71.

173. உஸந:ஸம்ஹிதை 5-50. 174. 175. ரா-யு 59-140.

ஸ ராமபாணாபிஹதோ ப்ருஸார்த்த :

சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: ||

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டாலும், இடி விழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஸரீரம் நடுங்கப்பெறவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராம பூரணத்தாலே அடிக்கப்பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான். வீரனாயிருந்தும் (நிராயுதபாணியை ராகுவன் அடிக்க மாட்டான் என்னும் நினைவாலே) வில்லையும் கைவிட்டான்.]

176. கச்சு நுஜாநாமிரணந்திதஸ்த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ

ஆஸ்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ ச தநீ ததா ப்யம் த்ரக்ஷயஸி மே  
லங்காம் |  
ரதஸ்த: ||

[ராக்ஷஸராஜனே! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; திரும்பிப்போ; நானே அனுமதிக்கிறேன். லங்கையில் நுழைந்து. களைப்பாற்றிக்கொண்டு. ரத்யுதையுடையவனாகவும், வில்லையுடையவனாகவும் திரும்பி வா. ரத்யுதிலிருந்து கொண்டு அப்போது எனனுடைய பூலத்தைப் பார்ப்பாய்.]

177. ராமோ லிக்ரஹவாந்தூர்ம: ஸாது: ஸத்யபராக்ரம: |

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவாநாம் மகுவாநிவ ||

[ராமன் தூர்மமே உருவெடுத்தவன்; நல்லொழுக்க முடையவன்; உண்மை வீரன்; தேவர்களுக்கு இந்திரனைப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்.]

\*178. யே ச வேதவிதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: |

தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம் ||

[வேதமுறிந்த வேதியர்களும். வேத்யாந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான தூர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

179. ஹ்ருஷீகேஸம் ததா வாக்யமிதமாஹ மஹிபதே !

ஸேநயோருப்யோ மத்யே ரதம் ஸ்ததாபய மேச்யத ||

[அரசனே! அப்போது அர்ஜுனன் கண்ணைப் பார்த்து இவ்வாறு வார்த்தை சொன்னான்.—“அச்சுதனே! இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே என தேரை நிறுத்துவாய்” என்று.]

176. ரா-யு 59-144.

177 ரா-ஆ 37-13.

178. பார-

ஆர-தீர்த்து 86-26.

179. கீதை 1-22.

180. ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி ஸர்வேலோஸதா காருணிகோ Sபி ஸந் |  
ஸம்ஸாரதந்தா வாஹித்வாத் ரக்ஷயாபேசனாம் ப்ரதிசுஷதே ||

[ஸர்வேஸ்வரன் எல்லாமறிந்தவனாயிருந்தபோதிலும், எப்  
போதும் கருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும், ஸம்  
ஸாரத்தை (நெறிவழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக  
வேண்டியிருந்ததால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ஜீவன்  
( 'என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று ) அபேக்ஷிப்பதாகிற  
ஒன்றை மாதிரி எதிர்பார்க்கிறான்.]

181. பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் !

தூர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்புவாமி யுகே யுகே ||

[ஸாதூக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும்,  
வைத்யகதூர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுகந்தோறும்  
பிறக்கிறேன்.]

182. 178-வது இலக்கம் காண்க.

183. யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வ  
ரூபத்தையும், ஸ்வபூவங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய  
ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.....]

184. பராஸ்ய ஸக்திர் விஹிதேவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபூநிகி

ஜ்ஞாநபுலக்ரியா ச

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப்பலபடிப்பட்டதும், மேலானது  
மான ஸக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், பூலமும்  
( ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய ) காரியங்களும் உண்டென்று  
அறியப்படுகிறது.]

185. பூமைத உபபத்தே:

[மோக்ஷபுலன் ஈஸ்வரனாலேயே உண்டாகிறது; பொருத்த  
யிருக்கையாலே.]

186. ஸகேதீ மத்வா ப்ரஸப்யம் யதுக்தம்

ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத்யவ ஹே ஸகேதீ !

அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத்யம்

மயா ப்ரமாதூத் ப்ரணயேந வாபி ||

180. வஷ்மீதந்த்ரம் 17-78. 181. கீதை 4-8.

183. முண்டக 1-1-10. 184. ஸ்வே 6-8.

185. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-37. 186. கீதை 11-41.

யச்சாபஹாஸார்த்துமஸத்க்ருதோஸி

விஹாஸய்யாஸந பேரஹநேஷு |

ஏகோ஽த்யவாப்யத தத்ஸமசூம்

தத் சூாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் ||

[அச்யுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அறியாத என்னால். கவனமின்மையாலும், அன்பின்மையும் (உன்னை) நன்பனென எண்ணி 'ஏ கிருஷ்ண! யாதவா! நண்பா!' என்று (உன் விஷயத்தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, பரிஹாஸத்திற்காக வினையாடும்போதும். படுத்திருக்கும்போதும். உட்கார்ந்திருக்கும்போதும். உண்ணும்போதும். ஒருவனாயிருக்கும்போதும். பலர் முன்னிலையிலும் (நீஎன்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அது அனைத்தையும். நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.]

187. தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா |

மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[தேவனுகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரி தானது. என்னையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

188. தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே-

யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ

[ஆதிபுருஷனை அவனையே ஸரணடைந்து, (அஞ்ஞான மழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத்யமான) (முமுகுக்களுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.]

189. 103-வது இலக்கம் காண்க.

190. 124-வது இலக்கம் காண்க.

191. ஆசேஷபத: ப்ராப்தாத்மாபித்யாநிகஸ்யைவ க்யூரஹ்யத்வாத்

[அர்த்தபூலத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஸுபூத்யபூலத் தால் வருவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்.]

192. க்யூத்யர்த்தா புத்யூத்யர்த்தா:

187. கீதை7-14. 188. கீதை15-4. 191. ஸ்ரீபுராஷ்யாரம்பம்  
192. இலக்கணநூல் வழக்கு.

[கூதியைச் சொல்லும் ஸப்தங்குள் ( மானஸகூதியான )  
பூகூதியையும் சொல்கின்றன.]

193. 183-வது இலக்கம் காண்க.

194. 184-வது இலக்கம் காண்க.

195. தத்வ வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்

ஸாம்யமுபைதி

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான  
வன். புண்யபாபங்களைவிட்டு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமற்றவனாய்  
(புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்]

196. உந்மாதுஸ் சித்த விப்யுரம:

[உந்மாதுமென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பர்யாயம்  
(ஒரு பொருளுடையவை.)]

197. 172-வது இலக்கம் காண்க.

198. 163-வது இலக்கம் காண்க.

199. ஏஷ காராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீராரணவநிகேதந: |

நாக்யபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்யதோ மதுராம் புரீம் ||

[பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனுன இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனை  
பைந்நாகப்பாஸ்ய விட்டு மதுராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

200. புண்யா த்வாரவதி யத்ர தத்ராஸ்தே மது:ஸுதந: |

ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ ஸ ஹி துர்ம: ஸநாதந: ||

[புண்ணியமான த்வாரகையிருக்குமிடத்தில் மது:ஸுதன  
னிருக்கிறான்; அவன்தான் இயற்கையான தேவனாயும்  
பழையோரையுமிருப்பவன்; அவனை பழமையான துர்ம  
மாவான்]

201. யத்ர காராயணே தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: |

தத்ர க்ருத்ஸநம் ஜகத் பார்த்து தீர்த்தந்யாயதநாநி ச ||

[பார்த்தனை! பரம்பொருளும் பழையோனும் தேவனுமான  
நாராயணன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் எல்லாவுலகும்  
தீர்த்தங்களும் கோயில்களுமுள்ளன.]

202. 178-வது இலக்கம் காண்க.

195. முண்டூக 3-1-3. 196. அமர 1-200. 198. கீதை 8-65.

199. பார-ஆர-உர்த்து 86-24; ஹரிவம்ஸம் 133-62.

200. பார-ஆர 85-25. 201. பார-ஆர 88-27.

203. பவித்ராணம் ஹி கேசூவிந்த்யு: பவித்ரம் பரமுச்யதே |

புண்யநாமபி புண்யோஸௌ மங்க்யுளநாஞ்ச மங்க்யுளம் ||

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான கேசூவிந்த்யுன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும். மங்க்யுளங்களுக்கெல்லாம் மங்க்யுளமாயிருப்பவனுமவனே.]

204. க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: |

க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமித்யம் விஸ்வம் சராசரம் ||

[சுண்ணனே உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனுமவானன்றோ; எந்தாவரஜங்க்யுமரூபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றோ.]

205. கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபூவ:

ப்ருச்சூமி த்வாம் தூர்மஸம்மூடசேதா: |

யச்ச்யரேய: ஸ்யாந்நிஸ்சிதம் ப்ருஹி தந்மே

ஸிஷ்யஸ் தேஹம் ஸாதி மாம த்வாம் ப்ரபந்நம் ||

[குறுகிய மனப்பான்மையாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் தூர்மம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு உறுதியாக எது நன்மைபயக்குமோ அதைச் சொல்லு. உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஸரணமழைந்த எனக்கு நல்லறிவை உண்டாக்குவாய்.]

206. தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ரூஹ்மண: |

நாநுத்யாயாத் ப்ரஹ்மிந் ஸப்யூதாந் வாசோ விக்லப்யநம் ஹி தத் ||

[வேக்யமோதியவன் அறிவுடையவனாய் அந்தப் பரமபுருஷனையே (ஸ்ரவணமநங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்பவன். (அவனையொழிந்தவற்றைச் சொல்லும்-) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வார்த்தைகளை வாட்டுவதேயாகுமன்றோ.]

203. பார-ஆர 86-27 204. பார-ஸபா 41-23.

205. கீதை 2-7. 206. ப்ருஹ 6-4-21.

207. ஓமித்யேவ த்யபாயத்யாத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத்  
[ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாலுள்ள அவனைப் பெறுவதற்கு, பர  
மாத்மாவை ஓம் என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு  
நன்மையுண்டாகும்.]

208. ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத

[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸியுங்கள்.]

209. ஆத்மா வா அரே த்யாஷ்டவ்யம்

ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்  
கத்தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

210. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: |

நராணாம் க்ஷணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே புக்தி: ப்ராஜாயதே ||

[ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புகளில் கர்மஜ்ஞாநபுக்தி  
யோக்யங்களை அநுஷ்டித்துப் பாபம் நீங்கப்பெற்ற மனிதர்  
களுக்குக் கண்ணனிடம் புக்தியானது உண்டாகிறது.]

211. 162-வது இலக்கம் காண்க.

212. 210-வது இலக்கம் காண்க.

213. 177-வது இலக்கம் காண்க.

214. ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட துத்தமஸ்யாப்யயம் மயா |

விபீஷணோ வா ஸுக்யீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்யீவனே! இவனை  
அழைத்துவா; விபீஷணனுயிருந்தாலும், ராவணன் தானே  
யாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அபயமளிக்கப்பட்டது.]

215. 178-வது இலக்கம் காண்க.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமித்யாஸ விரசிதமான

முமுகுஷுப்படி வ்யாக்யாந ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

207. முண்டக 2-2-6. 208. ப்ருஹ 3-4-15. 209. ப்ருஹ 6-5-6.  
210. லக்ஷ்வகிரிஸ்யிருதி-1. 214. ரா-ய 18-35.

## ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை

| அ                    | ஏ                    | ஐ                 |
|----------------------|----------------------|-------------------|
| அ இதிபுகுவ 106       | ஏகோ ஹவை 34           | ஐந்மகர்ம 130      |
| அகாரஞ்சாப் 55        | ஏதுக்யுபுத்வா 165    | ஐந்மாந்தர 210     |
| அகாரஸ்சித் 80        | ஏதத்ஸாம 145          | த                 |
| அகாரேணுச் 81         | ஏவம்ஸம்ஸ்ருதி 17     | ததேதுவபூகம் 78    |
| அகாரோவை 60           | ஏஷ நாராயண 199        | ததேதுவாக்யநீஸ் 79 |
| அகிஞ்சநோக்யுதி 103   | ஏஷ ஸர்வபூகா 39       | தந்மந்த்ரம் 9     |
| அகிஞ்சநோநந் 104      | ஐ                    | தமேவசாத்யம் 188   |
| அகிஞ்சித்தர 89       | ஐஹலௌகிக 49           | கவஸ்டர்ஸாத் 69    |
| அகிலஐக்யந் 113       | ஓ                    | கவாநந்தகுண 26     |
| அஞ்ஜலி: பர 129       | ஓங்காரப்ரபவா 58      | தஸ்யப்ரக்ருதி 59  |
| அண்டூநாந்து 97       | ஓமித்யக்யுரே 52      | காசுர்த்யுயே 70   |
| அக்யபாதக 172         | ஓமித்யாத்மாந 207     | த்வமேவோபா 189     |
| அநந்தாவை 28          | ஓமித்யேகாக்ஷர 52     | த்வம் மாதா 112    |
| அநந்யாராக்ய 67       | க                    | தவம் மே 90        |
| அநந்யாஹி 68          | க:குப்யேத் 115       | தவாமேவ 18         |
| அநாத்மந்யா 153       | கத்யஞ்சந நத்ய 121    | தூ                |
| அநாதிகால 155         | கமலநயந 128           | தூஸபூகா: 11       |
| அப்யயமஸர்வ 122       | கர்மணைவஹி 159        | த்யுஸஸ்ச 36       |
| அஸந்நேவ 1            | கிந் தர 44           | தேவித்வாமநு 96    |
| அஹம் மே 90           | கிந்தேந 94           | தேவ்யாகாரு 199    |
| ஆ                    | கிமேதந் 111          | தேயூஸாயம் 166     |
| ஆகேஷபக:ப்ரா 191      | க்ருபயாடர் 120       | தேஹாஸக்தா 5       |
| ஆத்மத்யாஸ்யம் 74     | க்ருஷ்ணஏவ 178        | தேவா தீநம் 9      |
| ஆத்மாநமேவ 208        | ஏ                    | த்வ்யக்ஷரஸ்து 92  |
| ஆத்மா வா 209         | க்யுச்சுநாநுஜாநா 176 | தூ                |
| ஆர்த்தகாவிஷண் 42     | க்யுத்யர்த்ததூ 192   | தூர்மஸம்ஸ்தூ 181  |
| ஆஸ்தாந்தே 24         | க்யுநம்ப்ரகாஸ 8      | ந                 |
| ஆஸ்திகோத்யுர்ம 20    | கேகாவிந்தேயுதி 47    | நகஸ்சிந்நா 116    |
| ஈ                    | ய                    | நக்ஷமாமி 110*     |
| ஈஸோஸிதவ்ய 16         | க்ருதேந வாது 168     | நம இத்யேவ 146     |
| உ                    | ச                    | நமந்த்ரோ 31       |
| உக்தார்த்தக்யு 87    | சக்ஷுஸ்ச 35          | நஹிஜ்ஞாநேந 161    |
| உந்மாத்யுஸ்சித்த 196 | சேதநஸ்ய 91           | நாகிஞ்சித் 88     |
| உபாயேக்யுருஹ 124     | சோத்யநாலக்ஷ 170      | நாமருடஞ்ச 56      |
| ஊ                    | ஊ                    | நாரஸ்யப்யுதேந 99  |
| ருசோ யஜு:ஸ்ப்ஷி 6    | சூயாவா 143           | நாரஸ்த்விதி 98    |



|                     |                   |                        |
|---------------------|-------------------|------------------------|
| நாராயணபரம் 33       | மனோவாக்கா 154     | ஸ்ரீஸ்த்ரஜ்ஞாந 23      |
| நாராயணயவிக் 29      | மந்தாரம்த்ரா 4    | ஸ்ரீயத இதி 65          |
| நாராயணேதி 43        | மந்தரம்பத்தேந 8   | ஸ்ரீய:பதி: 117         |
| நாஸ்திகாஷ்டா 30     | மந்த்ராணம் பர 7   | ஸ்ரீயாஸார்த்த 125      |
| நித்யசிங்கர:ப்ர 149 | மந்த்ரேதத் 10     | ஸ்ரீயத இதி 66          |
| நித்யசிங்கரோ 150    | மந்மநாபுவ 163     | ஸ்ரீரிதிப்ரத்யுமம் 105 |
| ப                   | மஹத்யாபதி 45      | ஸ்ரீவல்லப 95           |
| பஞ்சவிம்ஸூக்த 84    | மாமேவயே 187       | ஸ                      |
| பஞ்சவிம்ஸோய 83      | மாமேவைஷ் 198      | ஸ ஏவஸ்ருஜ்ய: 63        |
| பதிம்வஸ்வஸ்ய 12     | ய                 | ஸக்ருதேத்யவபர 132      |
| பராஸ்யஸுத்திர் 184  | யச்சுரேயஸ் 205    | ஸக்ருதேத்யவஹி 131      |
| பரிபூர்ணாகுஸீ 109   | யத்யாஸர்வேஷ 40    | ஸத்ராபஸ்யந்தி 100      |
| பவித்ராணம் 203      | யத்யுவாராவ 214    | ஸத்யபூக்யக்ய: 22       |
| பாபாநாம 116         | யதேதாவா இமாநி 62  | ஸந்த்யா ஹீந: 169       |
| பிகரம் 101          | யத்யுரஹம் 118     | ஸமஸ்தஸூக்ய 66          |
| பிதேவக்வத் 109      | யத்ரநாராய 201     | ஸமோஹம் 108             |
| புண்யபாபே 195       | யஸ்யதேயுவே 102    | ஸம்ஸாரஸாக்ய 14         |
| புண்யாக்யுவார 200   | யஸ்யம்ருத்யு: 38  | ஸம்ஸாரார்ணவ 19         |
| ப்ரக்ஷாளய 158       | யஸ்யாத்மா 37      | ஸர்வபாபேப் 123         |
| ப்ரணவாத்யம் 53      | யஸ்ஸர்வஜ்ஞ 183    | ஸர்வபாப 167            |
| ப்ரணவாத்ய: 57       | யேசுவேத்யவி 202   | ஸர்வம்கர்மா 160        |
| ப்ரஸுநாபுஷ் 69      | யேநயேந 147        | ஸர்வமபரவஸம் 71         |
| ப்ராபயஸ்ய 15        | யோந்யத்யா 76      | ஸர்வவேத்யாநக 41        |
| ப்ராயஸசித்தி 134    | யோவஜ்ர 175        | ஸர்வாந்காமாந் 126      |
| ஈ                   | ரக்ஷயா 180        | ஸாகிமர்த்த்யம் 144     |
| ஸாங்கேத்யம் 185     | ரஸமஹத்யவா 140     | ஸாங்கேத்யம் 48         |
| புஹுவேவாந்ருப 25    | ராஜஸம்ஸ்ரய 115    | ஸீதாமுவாச 136          |
| புஹுநிமே 27         | ராமோவிக்ரஹ 177    | ஸீதாமக்ஷம் 137         |
| ஸாங்கேத்யம் 171     | லக்ஷ்மீநாக 2      | ஸூஹருத்யம் 107         |
| ஃ                   | லக்ஷ்மீநாக 2      | ஸேநயோருப 179           |
| புத்த்யாத்வந 162    | லக்ஷ்மீநாக 2      | ஸேவாஸ்வீரு 72          |
| புவஸுரணம் 281       | லோகவிக்ராந் 133   | ஸுஸாஸுதேத 139          |
| புவாம்ஸ்துஸ 135     | வ                 | ஸ்நாத்வாபுஞ் 174       |
| புத்த்வாசாந்த் 173  | விஜ்ஞாதாரம் 86    | ஸ்வஜ்ஞாநம் 3           |
| பூதாநிசகவர்க் 82    | விஜ்ஞாநாத்மா 85   | ஸ்வத்வமாத்மநி 13       |
| பூக்த்வோர்துவ 31    | விஜ்ஞாயப்ரஜ் 206  | ஸ்வரூபம்ஸ்வா 93        |
| பூரிதிருக் 54       | விஸுவம்நாரா 32    | ஸ்வாமித்வம் 13         |
| பேர்த்தாஹம் 152     | விஷ்ணுபத்நீ 114   | ஹ                      |
| பேர்த்த்யாவாமபி 96  | ஸ                 | ஹேக்ருஷ்ண 186          |
| ம                   | ஸங்குசக்ரக்யதா 46 | ஷ்ரீஜ்ஞ                |
| பேயாநாகி 156        | ஸநீரம்வஸு 21      | க்ஷிபாமி 110           |
|                     |                   | ஷ்ரீநாந்மோ 130         |

